C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-24-Ledova_spolecnost-Urna_s_popelem.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-24-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
24. Ledová společnost
Urna s popelem
SCI-FI ERO

1

Jednoho večera za soumraku vjel na Skládku dlouhý konvoj, aniž by vzbudil pozornost zvědavců, cestujících na kaempoliské trati. Třicet nákladních vagonů podjíždělo neskutečné konstrukce z nahromaděných velrybích kostí. Parní lokomotiva zastavila kousek před velkou spirálou, tyčící se nad celou oblastí Skládky, kam Gilda harpunářů vyhazovala nepotřebný odpad z tavíren velrybího tuku.

Jdrien právě rozjímal ve své jurtě z velrybích kostí a tuleních kůží, když ho vyrušil Vlakvedoucí. Jmenoval se Tyron, měl výložky výhybkářského důstojníka a byl míšenec s tmavou pletí.

„Na rozkaz vrchního výhybkáře Lichtena jsem vám k službám."

Jdrien se postavil a úředník zkoprněl úžasem. Mesiáš Zrzavých byl mnohem vyšší postavy, než bylo v té době obvyklé; nové generace v třeskuté zimě postupně zakrňovaly. Nazlátlé vlasy mu splývaly na mohutná ramena. Byl zahalen do dlouhého pláště z husté vlčí kožešiny, zdálo se však, že je pod ním docela nahý. Nebylo snadné snést ten upřený pohled a Tyron jasně cítil, jak se jeho nejniternější myšlenky stávají míšencovou kořistí: probíral se jimi až do nejtajnějších zákoutí výhybkářovy mysli.

„Jste stejný rasista jako všichni ostatní," nešetřil ho míšenec, „ale umíte poslouchat příkazy. Jste věrný, dobrý úředník, avšak dost tvrdohlavý. Sníte o jmenování na generální ředitelství Výhybkářů v Titanpolisu a teď byste si dal doušek něčeho ostřejšího pro zahřátí."

Jdrien postavil na stůl, vyrobený z obrovské velrybí lebky, podivnou nádobku z kostí a kalíšek ze stejného materiálu.

„Na vaše zdraví."

„Děkuji… cestující Jdriene."

„Nejsem žádný cestující. Nepatřím k železniční společnosti."

„Ale jak vás mám teda oslovovat?"

„Říkejte mi Jdriene."

„To bych si nikdy nedovolil."

Jdrien pokrčil rameny, vlčí kůže se mu trochu svezla a odhalila kus svalnaté paže. Tyronovi byla zima i v izotermické kombinéze a tenhle tady vystavoval na odiv svou nahotu!

„Takže třicet vagonů?"

„Ano, přesně tak, cestující, třicet vagonů… Výkonná lokomotiva se zásobami, nemusíme nikde zastavovat. Máme k dispozici hlavní trať až na konečnou, ta je teď na úrovni desáté rovnoběžky. Jsou to dva dny cesty, jestli budeme mít slušnou průměrnou rychlost."

„Máte s sebou seznam inventáře?"

„Ovšem, cestující Jdriene."

Výhybkářovo vědomí se pozvolna měnilo. Jdrien zaregistroval vlnu hlubokého respektu, ne-li přímo obdivu.

„Se vším se počítalo… Vagony jsou bez střechy a jsou navzájem propojené. Naložili jsme dostatek potravin, ve vlaku je sociální zařízení a pro vás jsme počítali se zvláštním vagonem s regulovanou teplotou patnáct stupňů Celsia, s kuchyní a dvěma osobami obsluhy."

Jdrien si jednu chvíli myslel, že by mohl cestovat se svými zrzavými bratry, musel by se však neustále krmit dávkami kryogenních hormonů, které lidské tělo přizpůsobují velmi nízkým teplotám. Raději si je nechá na pozdější dobu, až dorazí na místo. Vedlejší účinky byly totiž dost nepříjemné. Stahy vazomotorického svalstva způsobovaly podrážděnost a agresivitu.

„Nastupovat začneme o půlnoci," prohlásil Mesiáš.

„Jak si přejete, cestující. Budeme připraveni."

„Do vagonů se musí vejít tisíc lidí. Třicet až pětatřicet do jednoho. Nepřeju si ale, abyste rozdělovali jednotlivé skupiny."

„Rozumím, cestující."

Tyron vypil zbytek té skvělé kořalky do dna. Dosud nikdy neochutnal tak jemný likér.

„Smím se vzdálit, cestující?“

Jdrien ho s velkopanským gestem propustil a vrátil se ke krbu. Dřepl si k plamenům z velrybího tuku a vzpomínal na setkání s prezidentem Kidem v jeho křišťálovém městě Titanpolisu. Trpaslík nařídil, aby byla na jeho počest snížena teplota pod jednou z pětadvaceti kupolí na patnáct stupňů. Přijal svého adoptivního syna jako nějakého prezidenta zahraniční společnosti, vyšel mu v ústrety a políbil ho. Jdrien se musel hodně předklonit, aby vrátil přátelské objetí tomu zvláštnímu muži, který ho vychoval a zastoupil tak jeho vlastního otce, glaciologa Liena Raga. Jejich setkání vzbudilo ve Společnosti Mořského ledovce značnou nevoli. Zrzavé tady nesnášeli, záviděli jim Skládku, které by se rádi zmocnili. Bohatství získávané ze zbytků velryb pokládali za zbytečný přepych pro těch pár tisíc Zrzavých, kteří stejně toužili leda po tom dosyta se najíst.

„Požádals mě, abych tě přijal, a tak tě přijímám tady, kde jsi doma,“ řekl mu tehdy Kid.

„Byl bych se spokojil s diskrétnějším setkáním.“

Zavřeli se do Kidovy kanceláře umístěné v bělostném vlaku vykládaném zlatem. Symbolizoval Mořský ledovec a přítomnost Zrzavých. Symbol starý víc než patnáct let, dnes si však na něj už nikdo ani nevzpomněl.

„Chci se vypravit s tisícovkou Zrzavých na sever. Chci najít svého nevlastního bratra Liensuna, který se tak zuřivě snaží sprovodit ze světa naši matku Zimu. Jménem všech svých bratrů jsem byl pověřen posláním najít ho a zabránit mu v tom.“

„Dokázal bys ho zabít?“

„To nevím. Díky tvým vlakům si ušetříme síly a získáme čas. Dopravíš nás až na nynější konečnou Sítě 160. poledníku. Dáš nám potraviny a otevřené vagony.“

„Takové riziko si nemůžu dovolit. Tisíc Zrzavých vybraných z těch nejsilnějších! A kdo zůstane na Skládce? Slabí a nemocní, starci a ženské.“

„Ženy s námi pojedou taky.“

„Musíme to bezpodmínečně udržet v tajnosti. Proto musí být nákladní vagony zavřené.“

„Nech odstranit střechy.“

„Jo, to by šlo. Troufáš si vypravit se k Obnovitelům? Jsou skvěle vyzbrojení a mají už dvanáct vzducholodí. Víš přece, že ty ďábelské mašiny se můžou vzdálit od železničních tratí, najít vás a z nebe pak klidně zmasakrovat, aniž by se obtěžovali vystoupit na led!“

„Tak snadno nás nenajdou. Ukryjeme se ve sněhu a během jedné noci překonáme netušené vzdálenosti. Bude nám to trvat týdny, než se dostaneme do blízkosti jejich základny Bratrství.“

„Chcete s nimi bojovat?“

„Můžu ochromit jejich elektronické přístroje, zfalšovat údaje v počítačích.“

„Ale co ta tisícovka Zrzavých?“

„Využijeme paniky na základně, obsadíme ji a všechno zničíme. Pokusíme se neprolévat krev, pokud to jen trochu půjde.“

„Stejně na ledovci zmrznou.“

„Zmocním se Liensuna. Ten by se totiž nejspíš stal respektovaným a obávaným vůdcem těch šílenců. Nesmí naplnit svou budoucnost.“

Kida ta formulace překvapila.

„Ty snad vidíš do budoucnosti?“

„Znáš přece mé schopnosti, jsou ale menší, než jak si představují Lidi z Tepla.“

„Vždycky jsi dokázal předvídat události… Jen si vzpomeň, co mi vyprávěli o tom starém Paviovi, co se tě ujal v Panamerické a umřel ve Stanici stínů na Síti Raka. Jednoho dne jsi ho už ‚neviděl' ve své vlastní budoucnosti: věděl jsi, že brzy umře.“

Kid popojel v elektrickém křesle až těsně k Jdrienovi. Sedával v něm, aby vypadal stejně velký jako jeho návštěvníci, nebo spíš aby se na ně mohl dívat svrchu. V případě jeho adoptivního syna mu však scházelo několik centimetrů.

„Pověz mi, jsem ještě v tvé budoucnosti? Řekněme, že se vrátíš tak za šest měsíců… Budu ještě naživu?“

Jdrien přikývl, Kid však byl nedůvěřivý:

„Určitě mi nic neskrýváš?“

„Budeš naživu…“

„A co… můj Viadukt… Víš přece, moje monumentální dílo, jednoho dne spojí naši Společnost s Panamerickou… Mohl bys mi říct…“

„To ne… Dokážu to jen s živými bytostmi… A i to jen do blízké budoucnosti.“

Zaslechl zaškrábání na improvizované dveře z tulení kůže natažené na rám z kostí, které uzavíraly přechodovou chodbu, a pozval návštěvníka dál. Vstoupila krásná patnáctiletá zrzavá dívka která mu přinášela večeři. Vsin byla docela nahá a blížila se k němu se záhadným úsměvem na rtech.

„Podívej, nesu ti maso, jaké jedí ti z Tepla.“

Bylo to celé kuře krásně dozlatova upečené. Užaslý Jdrien se dívky zeptal:

„Jak to?“

„Koupila jsem to od jednoho lovce velryb a upekla na ohni u tavicích kotlů.“

Položila tác na velrybí lebku. Jdrien utrhl kuřecí stehno a přistrčil ho k dívčiným plným rtům.

„Dej si se mnou.“

„Nemám hlad,“ vymlouvala se.

Laškující Jdrien jí však vsunul maso do úst a Vsin do něj s odporem kousla.

„Je to dobrý, pečený masíčko, viď?“

„Říká se, že člověk z toho nakonec může vážně onemocnět, prý mu vypadají vlasy a chlupy. Takhle přišli Lidi z Tepla o svou srst.“

„Snad máš pravdu, ale je to dobré.“

Z dívčiných úst vytáhl jen holou kost. Vsin se málem udávila, jak se snažila rychle spolknout odporné sousto.

Jdrien pak popadl kuře do rukou a zahryzl se do masa, zuby trhal velké kusy a zalykal se blahem. Vsin ho s úžasem pozorovala.

„Vidíš, jsem docela v pořádku. Mám sílu a žádné chlupy mi nepadají.“

Náhle zpozorněl. Zbytky kostí položil na tác, utřel si ruce do chlupů na břiše a dotkl se dívčina obličeje.

„Vsin, jak je možné, že se nepotíš? Nemůžeš přece zůstat tak dlouho v patnácti stupních tepla, vždyť ti musí být horko… Nevzala sis náhodou termohormony?“

Sklopila hlavu.

„Kolik?“

„Tři.“

„Ty ses zbláznila!“

„Miluju tě.“

Překvapeně vyskočil. To tedy bylo nečekané. Nebo spíš neslušné! Mezi Zrzavými láska neexistovala. Žili v tlupě, ne v párech, patřili ke klanu. Každá žena si mohla vybrat mezi různými muži, mohla jich vystřídat několik během dne nebo jedné noci a totéž platilo pro muže. Děti patřily všem a ne vždy sály z jednoho prsu.

„Tři termohormony?“

S tímto lékem se v poslední době čile obchodovalo. Dovoloval totiž mužům a ženám z Chladu odolávat po dobu dvou až tří hodin teplotě mezi patnácti až dvaceti stupni Celsia.

To všechno mělo samozřejmě sexuální podtext. Existence kryohormonů dovolila mužům i ženám z Tepla obcovat se Zrzavými. Jeden biochemik k tomu účelu vynalezl termohormony, používané zpočátku v ilegálních bordelech. Zrzaví obojího pohlaví se tam nabízeli prostopášníkům z Tepla za trochu dobrého jídla a především za alkohol. Zatím nikdo neznal následky požívání tohoto prostředku, který byl v podstatě považován za drogu a zakázán samotným Kidem.

„Jak jsi k tomu přišla?“

„Dostala jsem to lacino od jednoho harpunáře; ale to je stejně jedno.“

„To není jedno.“

Rozhrnula mu kožešinku na podbřišku a vyprskla smíchy nad jeho erekcí.

„Jako to kuře,“ smála se, když mu sklouzla k nohám a vzala jeho penis do úst.

Minule ji k tomu musel nutit, učil ji tenhle způsob lásky, tak málo užívaný mezi kmeny. Svíjela se smíchy a představovala si, že chce, aby ho snědla. Tentokrát se však nesmála.

Jdrien zneklidněl, obával se, aby je někdo takhle nenašel.

„Vsin, počkej, později…“

„Ne,“ sotva popadala dech, „už nemám víc terhomů. Jsou moc drahý… Musíme teď…“

Minule, potom co se dosytosti nasmála, dostala hrozný strach. Napadlo ji totiž, že dítě bude růst přímo v jejích ústech a úplně jí zdeformuje celý obličej. Když nakonec pochopila, že to je právě způsob, jak se těhotenství vyhnout, velice ji to zaujalo. Vsin už patřila k nové generaci Zrzavých, které začínaly přemýšlet o osudu svých matek, předčasně zestárlých následkem příliš častých těhotenství a porodů.

Nedokázal ji zastavit, proto se raději natáhl na kožešinu a přiměl ji otočit se tak, aby mohl polaskat její lůno, ukryté pod světlejší medovou srstí, chránící ohanbí.

Když odcházela, všiml si, že vrávorá a začíná se silně potit.

Nechal si zavolat stařešiny ze Skládky, aby si s nimi promluvil o těch slavných termohormonech.

„Stahují se sem překupníci a Skládka se nakonec stane místem zhýralosti a neřesti.“

Starci nic nechápali, jen se usmívali. Pomysleli si, že to je právě dobře, když se muži z Chladu mohou milovat se ženami z Tepla. I když, po pravdě řečeno, jejich těla, kromě vlasů a ohanbí úplně holá, jim nepřipadala nijak zvlášť přitažlivá.

„Je tady riziko nemocí… Zrzavý lid bude ohrožen jako celek. Během mé nepřítomnosti musíte být bdělí, najít překupníky a uvědomit prezidenta…“

„Toho trpaslíka s dětskýma nohama?“

„Přímo jeho. Nenechte se od nikoho přemluvit ani ovlivnit. Právě Harpunáři tady prodávají ty pilulky a není vyloučeno, že mají nějaký skrytý úmysl. Můžou vás vyhnat ze Skládky, až se jim pomocí těch terhomů podaří vyvolat všude zmatek.“

Nezdálo se, že by je přesvědčil. Milostný akt pro ně znamenal nejpříjemnější stránku pozemského žití, a jestli teď bude možné užívat si i s těmi z Tepla, tím líp.

„Budou se rodit míšenci… Spousta malých dětí, kterým jejich matky nedokážou zajistit dostatečné teplo…“

„Ty jsi přece taky míšenec,“ řekl s nedůvěrou jeden ze starců.

„Jistě, ale postaral se o mě můj otec Lien Rag. Narodil jsem se na kupoli jednoho z transevropských měst… Taky jsem mohl umřít zimou…“

Nechápali, jak by někdo mohl zemřít zimou.

„Otec mě uložil do hnízda ze srsti, kterou získal od ostatních Zrzavých, a pak mě hned přenesl do svého světa, do Tepla. Tam mě ale taky musel chránit.“

Tenhle příklad jim byl bližší a zdálo se, že začínají líp chápat nebezpečí drogy. Když odcházeli, slíbili mu, že s tím

kšeftem skoncují.

Když Jdrien osaměl, dojedl pečené kuře, vypil trošku alkoholu, který mu posílal jeho adoptivní otec, a brzy usnul u skomírajícího ohně. Probudil se chvíli před půlnocí.

Už předem si připravil pár věcí, především velký vak z tulení kůže naplněný knihami. Yeuze mu jich posílala hory. Teď byla daleko, v Transevropské, v jeho rodné Společnosti. Často se mu o Yeuze zdálo, snil o kouzlu vášně, které je k sobě přitahovalo. Už od útlého dětství, když ještě žil jeho otec Lien Rag, se Jdrien telepaticky občas vmísil mezi milující se dvojici. Yeuze ho několikrát přísně pokárala, posléze se však nedokázala ubránit jistému vzrušení, když se Jdrien bezostyšně zapojoval do jejich milostných her.

Výhybkář Tyron se dostavil přesně.

„Cestující, jsme připraveni."

„Dobře, můžeme tedy začít s obsazováním vlaku."

„Lokomotiva je teď připojena na konci konvoje. Železniční policie nezachytila žádné zvědavce v blízkosti Skládky. Snad jen drezínu s mladými výtržníky, kteří se však po zevrubné prohlídce raději vrátili do Kaempolisu."

2

Ve vagonu s klimatizací nastavenou na patnáct stupňů Celsia měl k dispozici dva sloužící. Kuchař a muž pro všechno se jmenoval Kep, hezké pokojské se šibalskýma hnědýma očima říkali Odeta. Okamžitě ho napadlo, že Kid mu posílá dva špiony, z toho jednoho v sukních, dobře totiž znal Jdrienovu slabost pro něžné pohlaví. V prezidentově okolí neustále opakovali, že jeho adoptivní syn nedělá nic jiného, než od rána do večera smilní. Když Jdrien přijel do Titanpolisu, během recepce se kolem něj točila spousta krásných žen a jednu z nich pak našel na zpáteční cestě ve svém vlaku. Nevyhodil ji sice, ale nepromluvil s ní ani slovo.

„Dáte si něco k pití a k jídlu, nebo si snad přejete něco jiného?"

Potřásl hlavou. Jakmile se dal vlak do pohybu, rozhodl se, že projde všech třicet vagonů, aby se přesvědčil, že se jeho lidem daří dobře. Udělal to bez Tyranova vědomí.

V pátém voze si všiml Vsin, seděla v koutku a tvářila se, že spí. Zacloumal s ní.

„Co tady děláš?"

„Jsem mladá, dobře stavěná a vydržím dlouhou chůzi… To byly přece tvé podmínky?"

„Vzala sis zase ty terhomy?"

„Už ne… Dneska večer se překupník neobjevil…"

Trvalo mu tři hodiny, než všechno ověřil. Dostal se dokonce až do lokomotivy, kde se tři muži střídali v řízení. Řidič ho ujistil, že je to velmi výkonný stroj, který může na hlavní trati dosáhnout rychlosti až dvě stě kilometrů v hodině.

„Bude nám to trvat něco přes dva dny. Vlastně tři noci."

Když se vrátil do svého kupé, Odeta byla ještě vzhůru, zavřel se však a ulehl na lůžko sám.

Zařídila to tak, že ho po rozednění překvapila v malé koupelničce při ranní toaletě. Okamžitě pochopil, co ji na něm tak vzrušuje a že touží po jediném. Ironicky se pochlubil.

„Prosím, jen se podívejte, je pěkně chlupaťoučký, přesně takový, jaký mají moji bratři. Taky dost dlouhý, dokonce i v klidu. Jste spokojená?"

Bez sebemenších rozpaků opáčila:

„Ani náhodou. Pohled není o nic lepší než očekávání."

„Ještě si to povíme," odpověděl podrážděn významným pohledem, který upírala na jeho podbřišek.

Byl by zuřil, kdyby se mu právě teď kvůli ní postavil. Přál si, aby vypadla, určitě jí nedokáže odolat moc dlouho.

Vydržel to ještě čtyřiadvacet hodin, pak ji večer hrubě povalil a vzal si ji přímo na podlaze svého kupé.

Jak předpokládal, pokusila se z něho okamžitě vytáhnout nějaké informace.

„Vážně jedete lovit Obnováky?"

Zavřel jí však ústa a nedovolil jí ani vydechnout.

Kid nedůvěřoval nikomu a zřejmě předpokládal, že jeho adoptivní syn má za lubem ještě něco jiného. Třeba chce založit další kolonii Zrzavých na severu koncese nebo bůhví co ještě.

Odeta netušila, že Jdrien si v její hlavě přečetl všechno, co před ním chtěla skrýt. Jeho huňatý penis ji fascinoval i odpuzoval zároveň. Poprvé orgasmus jen předstírala, pak ale opravdu dosáhla vrcholu, ovšem ta věčná obnova jeho mužné síly jí začala nahánět strach, a tak raději utekla. Zasmál se tomu a sáhl po jedné z knih od Yeuze.

Posílala mu o sobě zprávy, vyprávěla o životě velvyslankyně ve velké transevropské stanici. Ještě stále doufala, že jednoho dne najde mrtvolu jeho otce Liena Raga a bude mít konečně jistotu, že zemřel. Jdrien měl ještě v živé paměti, jak spolu našli hřbitovní vlaky Metařů Věčného života, ale glaciologovo tělo zmizelo.

Vlak zůstal celý den stát na širém mořském ledovci; trať byla přerušená kvůli trhlině v ledu. Zrzaví toho využili a rozutekli se po ledové pláni. Dlouhá cesta jim nedělala dobře. Zahlédl Vsin, jak se prochází podél jeho vagonu a vyhlíží ho skrz námrazu pokrývající kulatá okna vozu.

Vypravil se do kuchyně na kávu a překvapil tam Odetu, jak s podivným výrazem v tváři pozoruje Zrzavé. V duchu poživačně hodnotila penisy, ale zároveň pociťovala nechuť k téhle populaci. Pokoušela se potlačit neurčitý nával touhy a přemýšlela, jak by získala slíbenou prémii od vrchního výhybkáře Lichtena, velitele Železniční policie a Bezpečnosti.

„To Lichten je vaším šéfem?" zeptal se jí Jdrien přímo.

Trhla sebou a zatvářila se provinile.

„Myslel jsem, že tu jste na příkaz prezidenta."

„To ne… mýlíte se."

Její ubohoučká obrana ho pobavila a s potěšením srkal z šálku kávu.

„Nikdy jste se nemilovala s žádným Zrzavým?"

„Za koho mě máte?… Oh, promiňte!… Chtěla jsem říct… ne s těmi tam venku…"

„Chcete tím říct, že já jsem čistý? Míň chlupatý, jen s trochou srsti na hrudi a břiše? Vážně si myslíte, že oni jsou špinaví? Že by v takovém mrazu mohli mít parazity? Třeba blechy?"

„Cestující Jdriene, nemějte mi to za zlé… Nechtěla jsem vás urazit a bylo mi velkým potěšením… být vám k službám."

„Co chce vrchní výhybkář vědět? Můžu vám ty informace poskytnout a nemusíte se kvůli tomu prostituovat."

„Ale to já přece ne…"

Hlas se jí třásl vzlyky.

„Opravdu?"

„Jsem vám naprosto oddaná… Cestující prezident mi doporučil, abych vám věnovala tu největší péči…"

„A Lichten?"

Otočila se zády, ale z kuchyně neodešla.

„Čeho se bojí? Exodu směrem na sever, který by nedokázal zvládnout a kontrolovat? Ale třeba se bojí, že se nám podaří zničit Obnovitele Slunce?… Ale ovšem, to je ono… Bez Obnovitelů, které je třeba zatýkat a posílat do koncentráků, ztratí část svých pravomocí, svého vlivu. Kid neměl Výhybkáře nikdy v lásce, tu kastu operující v různých společnostech, která se považuje za nadlidi…"

„Mýlíte se, cestující Jdriene…"

„Neřekl bych… Byl by radši, kdyby Obnovitelé dál pronikali na svých vzducholodích nad území Společností, kdyby ohrožovali osud celé planety…"

Raději šel pryč. Ta holka mu šla na nervy a zároveň mu jí bylo líto. Udělala by cokoliv, jen aby se mu zalíbila.

Lokomotiva dlouze zahoukala a on skrz ledem pokryté kulaté okno viděl vracející se Zrzavé. Vsin byla trochu pozadu, blíž k osobním kupé, jistě si myslela, že tam Jdrien bydlí.

Lokomotiva znovu zahoukala, na ledovci zbyla už jen ona. Na poslední chvíli se rozhodla a běžela k vagonu. Dojalo ho to. Čistokrevná Zrzka, která se zamilovala do míšence. To tady ještě nebylo.

Během poslední noci se konvoj zastavil na konci železniční trati. Stošedesátka zatím nepokračovala dál a konečná stanice nesla jméno Ten North Station. Byla tam jen nafukovací konstrukce, která mohla ochránit před zimou sotva tucet vagonů. Staveniště vypadalo, že je už hodně dlouho opuštěné.

Za rozbřesku začali Zrzaví vystupovat z vozů. Jdrien vzal svůj vak a chystal se jít za nimi.

„Cestující Jdriene!"

Stála před ním Odeta.

„Opravdu jsem s vámi byla ráda…" řekla nesměle. „Jsem pitomá, občas trochu hamižná, ale ty tři dny, co jsem s vámi strávila, se mi vážně líbily."

Pohladil ji po tváři. Pak vyskočil na mořský ledovec a bez ohlédnutí se pravidelným krokem vydal vpřed.

3

Po zbytek života se bude Liensun často probouzet děsem ze stále se vracející noční můry. Je sám na čistém ledu, uprostřed křehkého ostrůvku vyrvaného ze spárů monstrózní améby Jelly, jejíž rosolovité pahorky se tyčí všude kolem něj. Tenhle záhadný prvok se dnes roztahuje na rozloze sto tisíc kilometrů čtverečních, poznal však už i lepší časy. Ještě před pár lety zabíral na Dalekém severu pětkrát až šestkrát větší prostor. Kvůli nedostatku potravy se musel stáhnout a teď trpělivě vyčkával, až se v jeho blízkosti opět usadí kolonie tuleňů, tučňáků, až se tam objeví nějaká ta rybářská základna.

Nynější vůdkyně Obnovitelů Slunce, fyzička Ma Ker, nedávno dospěla k přímo choromyslnému rozhodnutí: vytvoří novou základnu, Bratrství II, přímo v centru zmíněného jednobuněčného rosolu. Bude to naprosto nedobytná základna, přesvědčovala je, chráněná tou živoucí nenasytnou příšerou, jejími roztřesenými útesy a všudypřítomnými panožkami. Lidé z Tepla se třásli hrůzou už jen při vyslovení jména Jelly. Nikdo se neodváží napadnout Obnovitele přímo v jejím lůně, tvrdila paličatě stará dáma.

Liensun byl jediným dobrovolníkem, který se poprvé odvážil sestoupit do jámy lvové, do prostoru vykrojeného v rosolovité mase speciálními bombami. Nesl si s sebou jako jedinou výzbroj velký kanystr minerálního oleje obsahujícího sloučeniny jódu.

Zpočátku byl připojen lanem ke vzducholodi Slunce svobody, která se vznášela dvě stě metrů nad vydobytým ostrůvkem. V případě nebezpečí měl být co nejrychleji vytažen nahoru, aby unikl fagocytóze. Po čtvrthodince pobytu tam dole se však Liensun postroje zbavil a rázně přerušil vyděšené protesty velitele vzducholodi.

„Já vím, ale potřebuju volnost pohybu…"

Pevným krokem se vydal směrem k té protoplazmě, která vytvořila výběžek na odhaleném ledovci. Jelly si našla skulinku a okamžitě se snažila zaujmout ztracené pozice. Když byl od ní už jen na pár metrů, vyslala k němu desítku plazících se panožek. Liensun zmáčkl spoušť stříkací pistole. Průhlední hadi se smrskli a rychle se stáhli do ustupující masy.

Omámen svou mocí postupoval dál, když ho náhle zastavil hlas velitele vzducholodi:

„Jste v kaňonu… Dejte pozor, mohla by se za vámi zavřít, jestli se už olej vsákl do ledu…"

Náhle si uvědomil svou neopatrnost, začal couvat a postřikoval srázné stěny, z jejichž výšky, tyčící se několik set

metrů nad ním, se mu zatočila hlava. Lom světelných paprsků jen umocňoval tísnivý dojem z té rosolovité hmoty.

„Děkuju vám, veliteli… Byl jsem jako zhypnotizovaný.“

Skulina před ním se opět uzavírala, mohl tam klidně zůstat uvězněný a Jelly by ho slupla k svačině. Za pár minut by pak vyplivla jeho kosti a šatstvo.

„Liensune, podobné pošetilosti už neopakujte.“

Mávl souhlasně rukou. Teď už jen kroužil po obvodu dobytého ostrova. Jelly rychle opouštěla metry ledu zalité olejem z jeho pistole.

„Další nádrž,“ poručil.

Spustili mu ji po laně. Byla to velmi objemná nádrž na kolech, kterou mohl snadno táhnout po ledu. Tentokrát postupoval proti amébě rychleji, ale brzy byl úplně vyčerpaný. Chtělo by to nějaký motorový vozík, nebo ještě líp, malou okružní železnici. Ale jeho adoptivní matka nechtěla o kolejích ani slyšet.

„Jsme nová generace bouřící se proti železniční společnosti. Zkonstruovali jsme vzducholodi, podaří se nám vytvořit i jiné dopravní prostředky, zatímco budeme připravovat návrat Slunce.“

Velitel mu oznámil, že je čas se vrátit, rychle se snášel soumrak.

„Zůstanu tady. Neustoupím, neuvolním jí cestu zpět.“

„To je šílenství.“

„Ne. Zamiřte reflektory na hranice améby a osvětlete je! Pošlete mi izotermický stan, něco k jídlu a horký nápoj!“

Kolem půlnoci se vypravil na první obhlídku se stříkací pistolí v ruce. Směs minerálního oleje a derivátů jódu se ztrácela v pórech a drobných trhlinkách ledové plochy. Jelly se chystala znovu dobýt své území. Liensun si pomyslel, že nová základna se nikdy nezbaví těchto problémů. Ma Ker nabízela dvě varianty: kanál široký čtyři metry, třicet dva kilometrů dlouhý, kudy by nepřetržitě cirkuloval ohřátý minerální olej; nebo vertikální olejovou clonu, prýštící z ramp uložených po obvodu plochy a opatřených množstvím malých otvorů. Tak či tak k tomu budou potřebovat stovky tun minerálního oleje, bylo však možné je získat jen ve vzdálených společnostech, v Panamerické nebo Sibiřské.

Díky svým telepatickým schopnostem dokázal posoudit míru strachu, který se zmocnil jeho druhů na palubě vzducholodi. Všichni ho obdivovali, ani jeden však nebyl zatím připraven spustit se dolů a připojit se k němu. Musel to dokázat sám, za každou cenu. Dokázat, že je možné přežít na tak hrozném místě s minimem bdělosti. Nesouhlasil tak docela s rozhodnutím Ma Ker, ale jestli to byla podmínka jejich bezpečnosti, tak proč vlastně ne?

Spolkl nějaké léky, aby zůstal bdělý, a začal si dělat poznámky. Nejdřív se pustil do analýzy vlastního chování. Přiznal si, že umírá hrůzou, že má pocit, jako kdyby ta obrovitá masa, čítající pět až šest milionů kilometrů krychlových, která ho obklopuje, ovlivňovala jeho schopnost jasného uvažování i jeho rozhodnutí. Na jeho nervový systém útočil neustávající proud.

Co vlastně věděli o drobounkém živočichovi zvaném améba? Jakou asi mohla mít inteligenci? A což teprve, když se znásobila obrovskou hodnotou její hmotnosti, pětkou nebo šestkou následovanou dobrou dvacítkou nul? Smítko inteligence, které se v té mase opakovalo mnohomiliardkrát. I když ta masa byla roztažená na tak obrovské ploše.

Z úkrytu ve stanu zkoumal ledovou plochu a pak vylezl ven. Připadalo mu, že slyší lehounký klouzavý šelest. Ty měkké rosolovité panožky přece nemohly proniknout ledem, ledaže by Jelly dokázala objevit účel nějakého nástroje, jako by se to mohlo podařit nějakému divochovi, třeba Zrzavému. Jenže jakého nástroje?

Když se vrátil do dobře klimatizovaného stanu, zhluboka se napil a otřel si z čela pot. Nedokázal ani psát ani přemýšlet. Byla to autosugesce, nebo snad ta améba soustředila všechnu svou psychickou sílu k němu? Jak by ale v tom případě dokázali vytvořit mentální bariéru, aby ochránili obyvatele zdejší oázy před takovým psychickým tlakem?

Velitel ho zavolal kolem druhé hodiny v noci.

„Všechno v pořádku?“

„Jistě,“ odpověděl bez zaváhání.

Nemělo smysl mluvit o tom vtíravém mentálním tlaku. Musí nejdřív informovat Ma Ker, ta už najde nějaké řešení.

Stávali se parazity v samém lůně té bestie a ona začíná reagovat po svém. Pochopila, že její panožky nikdy nedokážou zničit ten lidský nádor, a tak soustředila svou „inteligenci“ na nový problém.

Vzali na lehkou váhu obrovitost té potvory. Nezamýšleli se příliš nad tím, jak je možné, že dokázala nalézt živočišné kolonie či lidská sídliště, napadnout je a živit se jimi. A to často pomocí velmi složitých uskoků a lstí. Sám Liensun měl možnost pozorovat, jak panožky neprodyšně obklíčily velkou kolonii tučňáků takovým způsobem, že ani jedno ze zvířat nedokázalo z pasti uniknout.

Ve čtyři hodiny ráno šel na další obchůzku. Asi sto metrů od jeho stanu zůstala jedna oblast ve stínu, světlo reflektorů tam už nedosáhlo a jemu se nechtělo podívat se tam zblízka. Raději zalezl do stanu a pokoušel se zapsat své zážitky a pocity, ale nedokázal zformulovat jedinou větu.

Když zvedl hlavu, panožky byly ve stanu, zmítaly se u jeho nohou v hemžícím se propletenci. Stanové plátno bylo celé zkrabatělé, roztálo pod náporem neznámého tepla.

Namířil stříkací pistoli na to svíjející se klubko a zmáčkl spoušť. Nevyšlo z ní však nic. Zatáhl za hadici a zjistil, že je přeříznutá, skoro jako svařovacím hořákem.

Zuřivě se vrhl ven ze stanu, zakopl a natáhl se na led. Lehce přetlakovaná kombinéza, kterou měl na sobě, začala pískat na znamení, že je poškozená. Jeden z reflektorů osvětloval stan a v jeho světle spatřil tlustou panožku, která vystupovala přímo z ledu a zuřivě se mrskala. Zvedl se a chtěl ji rozdupat, ale gumová hmota mu klouzala pod holínkami. Náhle si připadal trapně a doufal, že tenhle záchvat paniky nikdo ve vzducholodi nezpozoroval. Rozběhl se k velké nádrži na kolech, ale i tady byly všechny trubky uříznuté. Olej se rozléval po okolí. Ulevilo se mu, stačí, když zůstane tady a pokusí se spravit si kombinézu.

Mráz už začal útočit na jeho levou lopatku. Trhlina se nacházela na tom nejnemožnějším místě. Potřeboval by se

svléct, i když měl k dispozici vše potřebné, aby vrátil kombinéze neprodyšnost. V malém kontejneru rychle našel aerosolovou bombičku a jakžtakž se mu podařilo vystříkat si ji na záda. Konečně měl pocit, že se mu mráz přestal zakusovat do masa. Hrozilo však, že napadená tkáň začne rychle odumírat, jestliže ho nikdo urychleně neošetří.

Klidným hlasem sdělil hlídce, co se přihodilo.

„Zvedáme vás," rozhodl velitel.

„Ne, to ne. Pošlete mi léky, které zahřejí tkáň spálenou mrazem."

Velitel se rozčílil, křičel, že je to šílenství, nakonec se však uklidnil a zeptal se, co se vlastně stalo.

„Jelly dokáže vyvinout neznámý zdroj tepla, který jí umožnil porušit na několika místech ledovec a přeříznout hadice, takže minerální olej s jódovými deriváty vytekl. Taky se jí podařilo rozpustit část mého stanu, aby se dostala dovnitř."

„Vy snad blouzníte!"

„Pojďte se přesvědčit sám," opáčil Liensun.

Spustili mu požadované léky a další přenosný zásobník oleje, se kterým se vydal dobýt zpět svůj stan. Za několik minut se panožky stáhly z ledového povrchu.

„Bude nutné zkonstruovat speciální nedobytnou plošinu," sdělil potom veliteli. „Především však budeme muset zjistit, jakým způsobem dokáže ten živočich vyvinout teplo."

„Plamenomety ještě nikdy nepřinesly žádné zvláštní výsledky."

„To je pravda."

Jelly si nechala spálit své panožky, neustoupila však ani o píď, i když minerální olej, jódové deriváty a prostředky na hubení améb ji normálně odpuzovaly.

Pozorně si prohlédl stan, všiml si, že plastikové stěny se roztavily. Nenašel však ani stopy po spálenině, jen zkrabatělou hmotu na okrajích, ale žádné černé šmouhy. Jelly tedy disponovala tepelným zdrojem, který nedosahoval osmdesáti stupňů Celsia. Nemělo to nic společného s plameny.

„Přišel jste na něco?"

„Zatím ne."

Hodinku si odpočinul a cítil, že léky už začínají účinkovat. Měl by nejspíš podstoupit terapii proti odumírání tkáně, nicméně zatím ještě mohl chodit. Při obchůzce se dostal až k nejvyššímu útesu protoplazmy. Zastavil se a s pistolí v ruce zahrozil:

„Vyzýváš nás na souboj," zvolal nahlas. „Já tvou výzvu přijímám. Nevzdáme se a založíme přímo tady naši novou základnu, ať chceš nebo ne."

4

Yeuze se ocitla v malé a ubohé staničce, ztracené na odlehlé koleji, zcela mimo hlavní železniční provoz Transevropské společnosti. Seděla sama za řídicím panelem pronajaté drezíny a nebyla si jistá, zda tady ještě vůbec fungují výhybky. Osada přesně odpovídala popisu plukovníka Skolla, když jí na svém plánu vysvětloval cestu. Zničená skleněná kupole, kdysi osmiúhelníková, jeden kostelní vagon s náznakem zvonice ve tvaru kříže. Místo bylo zřejmě obydlené Zrzavými. Živili se nejspíš lovem těch pár zbývajících polárních zvířat.

Skřípající výhybka šla ztuha, ale nakonec přece jen uvolnila drezíně cestu mezi ruiny. Nebyla tu už žádná přechodová komora a na hlavním nástupišti kempovaly rodiny Zrzavých. Schovávaly se tady před silným větrem, který uvolňoval závěje a hnal před sebou obrovské kusy ledu.

Yeuze zastavila stroj a pozorovala je skrz kulatá okénka řídicí kabiny. Bylo jich všeho všudy dvanáct, ženy, muži a jen velmi málo dětí. Zbytek kmene byl nejspíš někde na lovu. Muži z Chladu hravě zvládli stokilometrovou vzdálenost za jedinou noc. Vraceli se se zabitými soby, táhli je po ledu a zanechávali za sebou krvavou stopu, která pak přilákala vlky, lišky, havrany, ale i krysy.

Zrzaví zvědavě pozorovali parní drezínu. Nejezdil sem nikdo, zvláště ne Lidé z Tepla.

Yeuze si utěsnila ochrannou kuklu, nastavila vzduchový filtr a vystoupila z vlaku. Ze zásobníku vytáhla pytel soli a další zásoby. Především tyčinky mraženého mléka, cukr a tabák. Žádný alkohol, i když, jak dobře věděla, s alkoholem by ji nepochybně přijali s otevřenou náručí.

Tříleté dítě se k ní rozběhlo. Yeuze si hned všimla nafouklého bříška a vychrtlého tělíčka pod ušmudlanou zrzavou srstí. Nacpalo si do pusy najednou cukr i sůl, které mu podala. Vezla s sebou i jakési mražené masové pletenky, jaké se prodávaly na trzích Společnosti, aniž kdo znal jejich původ. Jedni tvrdili, že to je zmražené maso vytažené na povrch z hlubin ledu, jiní zas, že se jedná o nejrůznější odpadky.

Zrzaví se přiblížili a Yeuze ukázala na zásoby potravin. Nevrhli se k nim hned. Jeden ze starců přistoupil blíž a pozorně si ji prohlížel, pak se zeptal málo známým dialektem, kdo je.

„A ty?"

„Já jsem Bjar."

Yeuze se podívala na mapu. Skoll jí tam připsal, že místo je velmi pravděpodobně obýváno kmenem Bjarffů. Starcovo jméno se tomu celkem podobalo.

„Podívej se."

Z kapsy na břiše vyndala fotografie obří lokomotivy piráta Kurtse. Byla to největší lokomotiva na celé planetě. V jejích prostorných útrobách mohla pohodlně žít celá posádka.

„Degast!"

To je bůh nebo démon, podle okolností. Bjar se vrhl před fotografií na zem. Ostatní se pomalu osmělovali, nabírali sůl plnými hrstmi a sypali si ji na sebe. Patřili k etniku Rituálu soli, vzývali sůl jako jediný jim známý přírodní živel, který

dokáže rozpustit led. Před jídlem vykonali nejdřív obětní rituál, i když už museli mít strašlivý hlad. Stařec Yeuze řekl, že nejsilnější muži opustili tábor už před čtrnácti dny. Alespoň to tak pochopila. Zrzaví z tohohle etnika odhadovali obvykle čas podle délky těhotenství. Tuto jednotku dělili deseti, podle počtu prstů na rukou. Bjar ukazoval polovinu prstu, což bylo zhruba čtrnáct nebo patnáct dní.

„Nic k jídlu, prosím."

Podle té formulace Yeuze usoudila, že Bjar měl zřejmě kontakty s osamělými farmáři nebo rybáři v okolí.

„Degast je někde tam?"

Stařec ukázal na jedinou kolej, která opouštěla zničenou stanici a směřovala na východ. Yeuze kývla hlavou a snažila se dozvědět víc, ale starý Bjar si už sypal na hlavu sůl. Za chvíli byl celý bílý jako všichni ostatní a ohromnými zuby se zakusoval do pletenců masa.

Yeuze vešla do starého kancelářského vagonu. Našla tam starou mapu železniční sítě zdejší oblasti, vytištěnou někdy před čtyřiceti lety. Jediná trať, po které zřejmě odjela pirátova lokomotiva, byla označená, že je přerušená lavinou ledu. Yeuze neměla důvod pochybovat o starcově informaci, Zrzaví většinou nikdy nelhali.

Yeuze už týden vodila za nos železniční policii, aby se dostala až sem. Bylo velmi pravděpodobné, že Floa Sadonová, skutečná vládkyně Transevropské, dala pokyny své policii, aby Yeuze diskrétně sledovali. Jistě zkoumali každý její pohyb, aby odhalili cíl jejího podivného výletu. Cestovala nejdřív křížem krážem z jedné strany Společnosti na druhou a využívala k tomu všech možných rychlíků i osobních vlaků, soukromých drezín i pronajatých lokokarů. Drezínu, kterou sem přijela, si pronajala už před čtrnácti dny. Čekala na ni v přesně určené stanici, kam Yeuze přijela, až když se ujistila, že se jí podařilo setřást všechny slídily. Krk by na to ale nedala.

„Děkujeme, je to moc dobrý," přišel jí poděkovat stařec do bývalé kanceláře přednosty stanice.

Ukázal jí, že se taky umí posadit na židli, opřít se lokty o stůl a vyslovovat slabiky blízké jazyku Lidí z Tepla. Usmála se nad tou parodií.

„Degast, jak je to dlouho?"

Yeuze mu strčila před oči prsty a stařec úporně přemýšlel, než je oddělil všechny.

„Jedno narození?"

„Ty se mnou."

Vedl ji ke svým a ukázal na malou holčičku, která se cpala cukrem.

„Tady tahle."

Té malé mohly být tři roky, ale taky pět. Yeuze se cítila úplně skleslá a vyčerpaná. Takže Kurts se tady s tou svou obludnou mašinou neobjevil už takovou dobu?

„Tam špatné… Led moc špatné."

Skoll tvrdil to samé. Je to prý hnusná oblast, prokleté údolí, kam nejezdil vůbec nikdo, dokonce ani Zrzaví se tam neodvažovali. Kdyby ho tak aspoň našla, to Mrtvé údolí. Skoll ji upozornil, že to je cena za nalezení Kurtse. V hloubce údolí je pirátovo doupě, plné nedozírných pokladů, které tam za třicet let nashromáždil.

„Za třicet let? Kolik mu vlastně je?"

„To nikdo neví."

Yeuze si pomyslela, že by se měla rychle vrátit do Grand Star Station. Velvyslankyně její důležitosti nemohla zmizet na delší dobu než na týden, jinak riskovala, že rozpoutá obrovský skandál. A co se stalo se Zeloyem? Jednooký novinář už o sobě dlouho nedával vědět. Byla to už celá věčnost, co odjel za Malý polární kruh, aby společně s Lienty Ragusem sestoupil do neznámé propasti.

„Moc dobrý, děkujeme," zopakoval ještě jednou stařec, když nastoupila do drezíny.

On jediný uměl pár slov anglicky. Když se pomalu vzdalovala po opuštěné trati, všichni se před ní uklaněli. Koleje směřovaly přímo do obrovských ledových závějí, vysokých jako hory. Existoval snad mezi nimi nějaký zdálky nepostřehnutelný průjezd, který se před ní otevře, až přijede blíž? A co pak, odváží se překonat tu ledovou přehradu a pokračovat do Mrtvého údolí? Bjarffové neviděli pirátovu lokomotivu tři roky, možná i pět let. Třeba se Kurts mezitím vrátil do své tajné skrýše a zanechal tam nějaké stopy, informace, cokoliv.

Ledová masa se přibližovala a Yeuze přehodila na zpětný chod, aby drezínu přibrzdila. Kola začala tancovat po zamrzlých kolejích a pak se stočila opačným směrem.

5

Byli na cestě noc a den a pak odpočívali, někdy i osmačtyřicet hodin. Zrzaví si stavěli iglú na ochranu před zuřivými větry prohánějícími se touhle pustinou, a když nenarazili na tulení díry nebo kolonie tučňáků, živili se rybolovem, jedli vejce antarktických tučňáků nebo mořských racků. V téhle zeměpisné šířce se na antarktické tučňáky dalo ještě narazit, utíkali totiž před lidskými obydlími z jižní polokoule na sever.

Jdrien dobře snášel únavu i zimu, ale když se zastavili na delší dobu, bylo mu samotnému v zavřeném iglú těžko. Polykal kryohormony, aby mohl být se svými bratry a podílet se na jejich boji o přežití. Vydlabat deset metrů hlubokou díru do vrstvy ledu jen s primitivními nástroji z velrybích kostí a trochou soli byl vskutku úctyhodný výkon a Zrzaví to nakonec vždycky dokázali. Každý z nich se činil několik minut a pak ho vystřídal další.

A pak tady byla Vsin, nespouštěla ho z očí a neúnavně nad ním bděla. Nalovila krevety, rozmělnila je na těstíčko a podala mu je ve své dlani. Dlouho je musela žvýkat a ohřívat v ústech, než mu je mohla nabídnout. Nehodilo se, aby dal najevo svůj odpor k tak primitivním metodám.

Sledoval jejich postup na mapě, kterou si vzal s sebou. Od Ten North Station museli ujít už dobrých 1500 kilometrů podél staré Sítě 160. poledníku, z níž zbývaly už jen trosky. Zničily ji rozsáhlé pohyby ledovců, zasahující do velké

hloubky. Na některých místech se tyčily k šedivému nebi desítky zborcených kolejí, jinde zase mizely někde pod ledovcem i s pražci.

Jednoho dne přecházeli přes Network Cancer v blízkosti Station Fantom, Stanice Stínů, jak jí teď říkali. Kdysi to byla železniční metropole jménem North Pacific Station. Později by měli narazit na Trať zmizelých. Jak by Jdrien mohl zapomenout, že ve Stanici stínů odpočívá v ledové rakvi, v zamrzlých hlubinách bývalého velrybária, jeho starý přítel Pavie.

Zrzaví bez reptání souhlasili s malou odbočkou. Poslouchali ho na slovo. Byl jejich Mesiášem. Byl mužem zrozeným z Ženy z Chladu a z Muže z Tepla. A teď je vedl ledovým světem.

Vsin za ním chodila každou noc a on ji podezíral, že zase bere terhomy. Ale copak jí to mohl vyčítat, když se sám cpal kryohormony? Tvářil se, že si to neuvědomuje, a miloval ji velmi náruživě.

Jednou večer spatřili vzducholoď, která naštěstí plula na vzdáleném horizontu a dost nízko, takže si nemohla všimnout jejich tisícihlavé kolony. Kmene čítajícího sotva stovku Zrzavých a přemísťujícího se po ledovci by si nikdo nevšiml, ale tisíc lidí to už bylo podivné. Jistě by je to vyplašilo. Jdrien si oddechl, když se stroj vzdaloval směrem na sever a mizel v dálce.

„Bojím se," řekla mu Vsin.

„Nedělej si starosti."

„Jsou to Obnovitelé."

Pozorně jí hleděl do tváře, srst kolem očí a úst se jí chvěla.

„Víš, kdo jsou Obnovitelé?"

„Chtějí rozpustit mořský ledovec a nás spálit slunečními paprsky."

Už i Zrzaví si začínali uvědomovat nebezpečí, které pro ně znamenali Obnovitelé. Jdrien byl z toho všeho hluboce zmatený. Odsuzoval opatření nařízená prezidentem Kidem, směřující proti jakýmkoli aktivitám opozice. Nelíbilo se mu, že Kid hází všechny kritiky do jednoho pytle a že všechno svaluje na Obnovitele. Přestože pro něho i pro lidi jeho rasy znamenali vážnou hrozbu. A jednoho dne se jejím hlavním vykonavatelem stane Jdrienův bratr Liensun.

„Nedovolíme jim to."

„Tvůj nevlastní bratr je prý s nimi? Je to pravda?"

„Je."

„Nenávidíš ho?"

Raději neodpověděl. Pokračovali v chůzi, i když už byla noc. Někde velmi daleko na severu připravoval Liensun svou odvetu, tím si byl Jdrien jist. Po porážce v Hot Station se ten kluk jistě připraví líp. Jdrien jen doufal, že se mu podaří najít ho včas. Co s ním však udělá, až ho dostane? Rozhodně ho nedokáže usmrtit.

Ráno je zastihlo ještě na pochodu. Jdrien padal únavou a přál si jen, aby ta kalvárie aspoň na pár hodin přestala. Právě v té chvíli se však v dálce objevily zničené konstrukce Stanice Stínů.

6

Nejhorší bylo pomyšlení, že kvůli prohlídce té ledové změti musí opustit koleje. Byla pravou dcerou železniční společnosti a jen velmi těžko snášela pobyt mimo koleje, byť by to bylo jen na několik minut. Když se před lety spolu s Lienem Ragem pokoušeli o rekonstrukci Sítě Raka kdesi na Mořském ledovci v Pacifiku v naději, že se jim podaří napojit se na Síť 160. poledníku, málem se zbláznila, když viděla kolem sebe jen samé pražce bez kolejí.

Musela se na chvíli vrátit do stařičké drezíny, než se odhodlala vylézt na tu vysokou změť závějí a ledových ker. Když se celá zadýchaná doplahočila až na vrchol, spatřila pod sebou mrtvé údolí.

Rozkládalo se jí u nohou, obklopené horami, plné nebezpečných výmolů a prohlubin. Když si ho prohlížela dalekohledem, objevila i železniční trať, která se vinula mezi špičatými ledovými krami, zařezávala se do úzkých soutěsek a znovu se vynořila o kus dál. Směřovala k vysokým skalnatým útesům, na nichž se zřejmě nedržel sníh. Odhadla celou trasu na dobrých deset kilometrů. Bylo nemyslitelné, že by tu vzdálenost překonali pěšky.

Prohlédla si jednu a pak druhou stranu ledového zátarasu a přesně si všimla místa, kde koleje mizely a znovu se vynořovaly. Pak konečně sestoupila. Stěny byly ze skutečného ledu. Marně je ohmatávala ze všech stran, byl to opravdu led. Možná uměle vyrobený, v každém případě však ze zmrzlé vody, a nemělo to nic společného s divadelními kulisami.

Dřepla si a pozorovala tisíce drobounkých rampouchů, které spojovaly ledovou stěnu se sněhovou plání. Podařilo se jí zasunout do mezery ruku a pak i celou paži. Rozběhla se k drezíně a přinesla si velký pohrabáč. Zasunula ho do mezery a zkusila s ním pohybovat. Zaslechla kovový zvuk. Vrátila se do drezíny pro svítilnu, aby viděla dovnitř, ale musela rozbít ještě další kusy ledu pohrabáčem, než objevila kolo vagonu. Uvědomila si, že plošina vagonu je vrchovatě naložená ledovými krami, led splýval až k zemi a bránil přístupu ke kolejím.

Celou hodinu dřela jako mezek, oháněla se lopatou na odklízení sněhu, až se jí podařilo odhalit část vagonu. Vtěsnala se do uzoučké mezery mezi vagonem a ledovou stěnou, ale bylo to marné. Nadarmo napínala všechny síly, vagon se ani nehnul.

Vrátila se do drezíny, pořádně naložila pod kotel a přijela co nejblíž k zamaskovanému vagonu. Uvolnila kryt, který bránil úniku páry do okolí - opatření nezbytné zvláště ve stanicích, kde by se unikající párou zamlžovaly skleněné kupole, a vypustila páru naplno.

Uvolněná pára rozpouštěla celé bloky ledu. Oddělovaly se a padaly s tlumeným duněním na zem. Podařilo se jí také uvolnit podvozek a oddělit vagon od jeho ledového lože. Bjar nelhal: muselo to být už celé roky, co se vagon, sloužící jako vrata, nehnul z místa.

Setmělo se a Yeuze pokračovala v práci ve světle reflektorů, dokud nebyla k smrti vyčerpaná. Pokusila se ještě nainstalovat kladkostroj, s jehož pomocí by mohla vagonem posunovat, ale nakonec si musela jít odpočinout. Dlouho se třásla únavou jako osika, než konečně tvrdě usnula.

Za úsvitu se posilnila vydatnou snídaní a horkým čajem a pak si to náhle uvědomila. Jak mohla být tak pošetilá! Sice se jí podařilo vagon částečně uvolnit, ale stále na něm spočívala obrovská hromada ledu, možná stovka tun, zátaras byl vysoký dobrých dvacet metrů. Na druhé straně, směrem k Mrtvému údolí, určitě navazoval na skutečnou ledovou horu. Žádný kladkostroj by nedokázal pohnout takovou tíhou a navíc tu bylo nebezpečí, že ji samotnou to zasype. Kdo by ji v téhle pustině našel? Jednoho dne by se možná Zrzaví dostali k drezíně, vzali by si zásoby jídla, ale ji by určitě nehledali.

Ale průchod tu přesto existoval. Stačilo jen překonat vzdálenost jednoho vagonu. Tenhle typ vozů nebyl delší než čtyři metry. Čtyři metry - a za nimi je přístup na tajnou základnu piráta Kurtse, muže, který si od Metařů Věčného života odnesl mrtvolu Liena Raga.

Vyhloubit tunel? Bez nástrojů, jen vlastníma slabýma rukama? Jakmile pohne vagonem, všechno se to na ni sesype.

S pomocí hadice chrlící páru obnažila spodek vozu a pod podvozkem objevila kabely a tažné zařízení. Byl tu tedy mechanismus dovolující posunout vagon o těch pár metrů. Ale jak to, že se všechen ten naložený led přitom nezřítí?

Dřela se střídajíc páru a lopatu a nadávala jak nějaký starý horník. Pomalu, krok za krokem, postupovala podél kabelů, až na to přišla. Vagon mohl zajet do krátkého tunelu, kdežto naložený led zůstal na místě díky pevné konstrukci tvořící podpěrnou klenbu. Během přemísťování spadl dolů jen led přikrývající vagon ze stran a určitě nebylo obtížné naaranžovat ho zase zpátky. Dokonce i vagon byl natřený nabilo, aby zdálky nepoutal pozornost.

Zdálo se, že celý mechanismus je ještě v dobrém stavu, ale Yeuze nemohla přijít na to, jak funguje. Nepochybně na elektrický pohon napájený bateriemi. Nakonec v úzkém tunelu našla jakousi kukaň pro strážného, bylo tam lehátko, nezbytné kuchyňské vybavení a ve vedlejší komoře i desítka baterií. Za tu dobu se však všechny vybily.

Naštěstí našla i ruční rumpál, podobající se navijáku ze železničních plachetnic. Trochu to skřípalo, ale dokázala to. Vagon uvolnil průjezd do Mrtvého údolí, tedy další tunel, mnohem delší a dokonale vyhloubený v ledové hoře.

S tlukoucím srdcem a ochromená strachem, že se strop každou chvilkou sesype, vjela plnou rychlostí s drezínou do tunelu, aby zabránila sebemenšímu úniku páry. O pár set metrů dál už vyjela na volné prostranství. Dokázala to! Úzká nehostinná soutěska, kterou právě projížděla, jí už nenaháněla takový strach. Jen taktak se jí podařilo zabrzdit před další zavějí blokující trať. Za pomoci páry a lopaty si však zakrátko prorazila cestu dál.

Teď už opravdu byla v Mrtvém údolí. Úzká soutěska vyústila na ledový most, následovala závratná jízda po strmém úbočí hory a za ní sešup do hrozivého stínu další propasti. Trať se spirálovitě vinula málem kolem své osy, ztrácela se mezi změtí mohutných ledových ker. A pak se asi sto metrů před ní náhle rozevřela obrovská tlama temné jeskyně, černá díra, a jí při tom pohledu tuhla krev v žilách.

Konečně se drezína zastavila. Funěla skoro jako člověk po velké námaze a přestálé hrůze. Yeuze se neodvažovala pohnout, jenom očima přejížděla z jednoho kulatého okna na druhé. Ve světle reflektorů spatřila stanici, pokud se to tak vůbec dalo nazvat. Vedla sem jednokolejná trať, na kterou navazovaly parkovací koleje s obytnými a obchodními vagony, vlakovými cisternami, dílnami, snad i společenskými prostorami. Zhruba dvacet vagonů, dost na to, aby se tu pohodlně ubytovaly dvě stovky lidí.

Nebyla tu však ani živá duše. Nic. Bylo slyšet jen oddychování její lokomotivy. Pára stoupala ke stropu, ztrácejícímu se někde ve výšce. Nepotřebovali žádnou klenbu ani skleník, museli se ale spokojit s permanentní temnotou.

Nemohla se odhodlat vystoupit ven a vymýšlela si záminky, jen aby ještě mohla zůstat v relativním bezpečí své drezíny. Připravila si jídlo, přinutila se k odpočinku. Nezamhouřila však oko. Nakonec se odhodlala vyjít ven.

Drezína stála na jakémsi náměstíčku uprostřed křížících se kolejí. Nástupiště se stáčelo do oblouku.

„Je tady někdo?“

Ozvěna jí vrátila poslední slovo. Yeuze stiskla rty a vydala se k nejvyššímu, patrovému vagonu. Celkem snadno otevřela dveře a vstoupila do kanceláře. Stoly, pořadače, staré terminály počítačů, klávesnice a o kus dál celý archiv, to alespoň stálo napsáno nad dveřmi, které mezitím někam zmizely. O patro výš byly čtyři kanceláře a pohodlný byt. Tři kupé. V jednom rohu si všimla dětského lůžka.

V každém z vagonů našla tři stejně pěkné byty. Pak obchody přetékající zásobami. Konzervy, pytle mouky, luštěnin, celé čtvrtky hovězího, vepřového a skopového masa, nepřeberné množství všech možných lahůdek. Stačilo by to pro stovku lidí až do konce jejich života. Obchody byly propojené a tvořily obchodní centrum, jaká bylo možné spatřit ve Společnosti Mořského ledovce. Následovaly pulty s oděvy, vzácnými tkaninami a kožešinami.

„To je určitě kořist,“ zamumlala pro sebe.

Pirát Kurts se objevil náhle před osmnácti či devatenácti lety, ve stejné době, kdy se Lien Rag stal disidentem v Transevropské a začal hledat Jinou cestu. Kurts po celá léta plenil konvoje a stanice. Unášel známé osobnosti, které vracel jen za tučné výkupné. Byl krutý, nikdy neváhal použít rakety proti svým pronásledovatelům.

Cisternové vagony byly naplněné minerálním i živočišným olejem. Tam dál, v hlubokém stínu jeskyně, odpočívaly celé vlaky, kdysi záhadně zmizelé luxusní konvoje.

Vrátila se do kanceláří, otevřela pár zásuvek, ale marně. Piráti po sobě nenechali nic, žádné písemnosti, dokonce i koše na papír byly prázdné. Zřejmě tu nenajde žádné stopy.

Týden honičky, námahy, nebezpečí, aby se dostala do Mrtvého údolí, a všechno zbytečně! Zrzavý stařec jí to přece řekl, obří lokomotiva se v těchto končinách neobjevila už několik let.

Jen zkusmo zapnula nejbližší počítač a pohladila klávesnici. Rozsvítilo se jedno světýlko. Usmála se a z legrace vyťukala své vlastní jméno. Obrazovka se rozsvítila a tiskárna zabzučela:

„Cestující Yeuze, velvyslankyně Společnosti Mořského ledovce, přijela do GSS asi před dvěma měsíci. Je provdána

za spisovatele Ruandu, který si říká R., a je právě na cestě do Afrikánie. Byla pověřena svou správní radou, aby zlepšila obchodní a politické vztahy s Transevropskou. Udržuje přátelské vztahy s cestující Floou Sadonovou, zmocněnkyní pro zahraniční věci Společnosti.“

Yeuze nevycházela z údivu. Počítač právě načerpal informace z databanky nějaké tiskové agentury. Aniž by se ho pokusila jakkoli nasměrovat, vyhledal si údaje sám a z různých pramenů vytáhl to nejzajímavější.

„Neuvěřitelné,“ podivila se nahlas.

Kurts už dlouho parazitoval na počítačových sítích a měl přehled o všem. Nejen o železničním provozu na různých tratích, ale také o obchodních a politických záležitostech. Pomocí svých skvělých techniků se dostal do útrob všech administrativních center, žádný z železničních uzlů Transevropské před ním nebyl v bezpečí. Dokázal zkratovat kteroukoli z tratí, aniž elektronické výhybky zaregistrovaly jeho průjezd. Dokázal si vynutit přístup na hlavní trať a posmíval se pak policejním vozům, které stály zablokované, aby mu daly přednost.

Vzala si jeden z bílých doutníků pocházejících ze Sibiřské. Její velvyslanec Sernin jí je pravidelně posílal.

Zaváhala a potom vyťukala jméno Liena Raga.

„Lien Rag, glaciolog druhé třídy, několikrát odsouzený za vzpouru a ohrožení bezpečnosti v době války.. Dal se do služeb zahraničních společností, naposledy Společnosti Mořského ledovce. Zmizel v oblasti jižního polárního kruhu v roce 2350 nového kalendáře. Smrt nepotvrzena.“

Yeuze si povzdechla. Stále byla napojená na tiskovou agenturu. Dala se do zkoumám klávesnice. Určitě tam byly tajné kódy, kterými se vstupovalo do jiných počítačových systémů se zajímavějšími informacemi. Netušila ovšem, jaké to jsou.

Pak si všimla červeného knoflíku, připojeného ke klávesnici zjevně dodatečně. Zmáčkla ho a obrazovka zareagovala:

„Jsem vám zcela k službám.“

Napsala Kurtsovo jméno a čekala.

„Kdo jste? Proč hledáte Kurtse?“

Málem omdlela, když zírala na obrazovku, která dotaz zopakovala.

„Jsem Kurtsova přítelkyně.“

„Vaše jméno?“

„Yeuze.“

„Nejste Kurtsova přítelkyně.“

„Ne tak docela, ale jsem přítelkyně Liena Raga, který byl přítelem Kurtse.“

„Co chcete?“

„Setkat se s Kurtsem co nejrychleji, jestli je to možné.“

„Důvod?“

„Ví, co se stalo s mrtvolou Liena Raga?“

„Počkejte chvíli.“

Čekání trvalo dlouho. Po pěti minutách začala uvažovat o tom, jestli to není past. Zatímco tady čeká, Železniční policie je na cestě sem. Náhle přišla lakonická odpověď:

„Buďte v GSS v co nejkratší možné době.“

7

Teď už jich pracovalo na ostrůvku v lůně obřího živočicha zhruba deset a snažili se zvětšit vyčištěný prostor. Jelly někdy reagovala překvapivě, nicméně už nikdy nezopakovala svůj útok pomocí tepelného zdroje, což Liensuna překvapilo.

Po týdnu lopoty přišla doplnit jejich zmenšující se zásoby minerálního oleje cisternová vzducholoď. Brigáda se přitom dozvěděla, že Obnovitelé z Bratrství I napadli nákladní konvoj ve vzdálené Sibiřské. Potřebovali týden na cestu tam a zpět.

„Ma Ker vám posílá vzkaz,“ vyřizoval Liensunovi velitel.

Liensun na palubě cisternové vzducholodi zjistil, že Ma Ker ho žádá o návrat. Chce mu sdělit nějakou důležitou zprávu.

„Vždyť je to absurdní,“ zlobil se, „právě teď, když se nám podařilo donutit Jelly k ústupu. Jestli odjedu, mí spolupracovníci propadnou beznaději. Můžu vyslat rádiovou zprávu?“

„Ma Ker to zakázala.“

„Co je zas tohle?“

„Je nedůvěřivá, nechce, aby byla nová základna zaměřena nebo prozrazena. Z jedenácti set obyvatel Bratrství I jich je o tomto plánu informována necelá stovka.“

Musel se s tím smířit a vrátit se na palubě vzducholodi Krásné Slunce. Cisterny byly ve skutečnosti plastikové obaly, které se pumpováním naplnily. Vzducholoď unesla asi tak dvě stě tun. Teď, zbavená svého nákladu, letěla hodně rychle a ještě v noci dorazila na základnu. Ma Ker už očekávala svého adoptivního syna ve svém obývacím kupé.

„Mělas mě tam nechat…“

„Jak vám to jde?“

„Pomalu, ale jistě. Je to vážně nebezpečné, ale zatím nedošlo k nejhoršímu. Co se tady vlastně děje?“

Ma Ker přistoupila k velké mapě pokrývající jednu ze stěn kupé. Zobrazovala část zeměkoule, především Pacifický ledovec, Sibiřskou a Panamerickou společnost.

„Objevili jsme nukleární reaktor. Tady.“

Liensun překvapením nadskočil.

„V samém centru Sibiřské!? To je přece pitomost!“

„Není. Vymontovaný motor, který bude zásobovat nepohyblivou ocelárnu, která stojí na místě. Kuzněck Vokzal. Je tam uhlí a železo. Fantastický nález, ale potřebují mohutný zdroj energie. Přivezli tam jaderný reaktor, který našli pod ledem v bývalé ponorce, dovedeš si to představit!“

„V ponorce?“

„Přístroj, který kdysi plul pod vodou… Ještě když nebyl všude led. Reaktor, jaký by se skvěle hodil pro naši obří loď Slunce světa. S takovým pohonem by uháněl třistakilometrovou rychlostí, možná i víc.“

Liensunovi se to začínalo líbit a Ma Ker ho pohladila po hlavě.

„Věděla jsem, že se ti to bude líbit.“

„Proč ten zákaz mlčení?“

„Špehují nás.“

Pořád stejně podezíravá. S postupujícím věkem se stávala nedůvěřivou vůči všem.

„Odhalili jsme ilegální rádiové vysílání.“

„Žertuješ!“

„Bohužel ne. Uprostřed noci, aby mělo větší dosah. Nezjistili jsme, odkud to šlo, ale myslíme na zachráněné z Tábora 5 000S.“

„Proč zrovna na ně?“

„Podle některých Obnovitelů z toho tábora měli být všichni evakuováni a převezeni jinam, rozkaz byl však najednou zrušen. Chlapík, který mi připadá spolehlivý, si myslí, že náš zásah čekali.“

„Co budeme dělat?“

„Najdeme ho, toho odpornýho špiona. Nechám vykopat díru do ledu a hodím ho tam,“ vybuchla rozčileně.

„To bys udělala?“

Vrátila se k mapě.

„Bude to expedice, jaká nemá obdoby. Musíme se tam dostat, ale nesmějí nás odhalit.“

„Kdo tady mluví sibiřsky?“

„Ligath.“

„Ta se přece nevrátí do jejich drápů!“

„Ale ano. Myslí si, že by mohla reaktoru využít ke svým vlastním pokusům. Ostatně proč ne? Tak či tak ho nebudeme moct namontovat dřív než za několik měsíců.“

Zabodla nehet do mapy a podtrhla jím červenou čáru:

„Podívej, postupují. Sibiřané se na nás tlačí i se svou železnicí, mají tam sto tisíc dělníků. Nemůžeme si ani dovolit je napadnout. Je jich mnoho a chrání je křižníky a obrněnci jejich železniční flotily. Panameričani jim dodali výkonné obří pokladače, a tak jsou s to položit denně třicet až padesát kilometrů kolejí.“

„Tomu nevěřím.“

„Bohužel, letecké snímky, které jsme zopakovali v týdenních intervalech, to potvrzují…“

„Je to jen Potěmkinova vesnice!“

„Ne, neblufují, chtějí to co nejrychleji dokončit. Budou-li pokračovat tímhle tempem, můžeme je čekat už za sto dní. Boj by byl zbytečný, v záloze mají bezpočet obrněných konvojů. Můžou nás zasypat bombami a granáty už ze vzdálenosti sto kilometrů. Naše vzducholodi nám nebudou k ničemu, leda tak k útěku.“

„A já mám ztrácet čas v Sibiřský? S nějakou Ligath?“

„Až budete mít plán akce, pošlu vám flotilu čtyř vzducholodí. Tři budou kropit samopaly všechno, co se pohne, a na tu čtvrtou naložíte reaktor. Nevíme, kolik váží, budete nám muset poslat co nejvíc informací.“

„Ale jak?“

„I v Sibiřské jsou Obnovitelé, znám v téhle oblasti síť, která vám pomůže.“

„To je fakt bláznivej nápad, asi jako usadit se uprostřed tý příšery Jelly. Bláznivej… Teda, babi, jsi vážně střelená!“

Spokojeně se Zahihňala:

„A to ještě není všechno. S naším obrem znásobíme své síly nejméně desetkrát. Žádná střela nezasáhne vzducholoď, která letí třistakilometrovou rychlostí. Alespoň zatím ne. Ostatně nesmějí ani žádnou podobnou vyrobit, ani jako cvičný cíl. Dohody NY Station je v tomto směru úplně paralyzují.“

8

Ostraha Viaduktu pendlovala mezi kilometry 4000 a 4300 už od úsvitu. Běžná každodenní rutina. Brzy ráno vyjela ze základny a jela až ke 4300. kilometru, tam se otočila a vracela se zpět. V centru jejího zájmu byly nové základny, připravené přijmout první osadníky, rozmístěné v padesátikilometrových intervalech. Podél zmíněného úseku jich bylo dvanáct, šest směrem tam a šest směrem zpět. Zatím však byly osídleny pouze dvě. Jednu osadu obývali rozebíratelé vraků a trosek všeho druhu. Při stavbě Viaduktu narazili stavbaři na starou nákladní loď, nacpanou různým zbožím, která uvízla v mořském ledovci. Prezident Kid udělil koncesi na její likvidaci několika rodinám lovců tuleňů, které ztratily své blízké během války proti Panamerické. Ve druhé osadě začal provozovat svou činnost sportovní a zábavný klub. Počítal s rozvojem silikokarů a zvyšováním životní úrovně. Provozovatelé doufali, že turistů navštěvujících Viadukt bude přibývat. Bylo to ostatně ideální místo, odkud bylo možné pozorovat plazící se velryby, sportovci si pak mohli vyzkoušet horolezecký trénink na jednom z vysokých pilířů Viaduktu. Čekala tu na ně pohodlná vlakolanovka, zatím

však většinou prázdná.

Od posledních nájezdů vzducholodí nebyla ostraha vybavena žádným elektronickým zařízením, ale disponovala speciální zásahovou technikou pro případ vzdušného napadení. Nikdo nevěděl, jak to bylo možné, ale Obnovitelé paralyzovali všechny elektronické systémy.

Šlo o čtyři odpalovací rampy na ruční nebo elektrický pohon. Bylo to technicky velmi jednoduché, ale přitom účinné zařízení. Odpalovací rampy se mohly vztyčit do téměř svislé polohy, přesně do osmdesátistupňového úhlu.

Stalo se to těsně před polednem. Ostraha se blížila ke konci Viaduktu, když k té události došlo. Pětadvacetiletý velitel hlídky, poručík Kale, si ze svého pozorovacího stanoviště okamžitě všiml letícího vřetenovitého předmětu aerodynamického tvaru. Blížil se směrem k velkolepé konstrukci Viaduktu. Poručík vyhlásil poplach a posádka se připravila k útoku.

Podle tvaru předmětu poručík usoudil, že jde o vzducholoď nového typu. Měl u sebe knížku se siluetami vzducholodí, ale ani jedna se letícímu předmětu nepodobala. Byla to zřejmě jedna z těch ďábelských mašin, kterou musí zničit dřív, než napadne a poškodí Viadukt.

„Vypadá to spíš jako velryba," řekl první poddůstojník, seržant Omaha. „Tihle Obnováci už nevědí, co by si vymysleli, aby se odlišili od ostatních smrtelníků."

„Jsou to nenormální teroristi," opravil ho Kale… „Odpalovací rampy, zaměřili jste na cíl?"

„Cíl zaměřen."

„Mířte na cíl?"

„Máme ho na mušce."

„Trpělivost, chlapi. Nesmíte ho minout."

„Je to velryba," tvrdohlavě opakoval seržant a zasmál se. „Dvě stě metrů dlouhá. Nepřipadá vám, že na Obnováky letí nějak pomalu, jen tak lážo plážo?"

„Pokoušejí se nás zmást. Sejmu ji dřív, než se zřítí na Viadukt."

Znovu se chopil telefonu a zařval:

„Cíl zaměřen, pal!"

„Pal!" opakoval velitel odpalovací rampy.

První dvě rakety zasáhly letící předmět na pravoboku. Očekávali mohutnou explozi, ale stalo se něco docela jiného. Domnělá vzducholoď jako by se otevřela a vyrazil z ní proud rudé tekutiny.

„Co to má proboha bejt?… Co tohleto je?…"

„Krev," vydechl seržant, bílý jako stěna. „Krev…"

Náhle z předmětu něco vypadlo a snášelo se to dolů k mořskému ledovci.

„Je to nějaká figurína!"

„Člověk, poručíku! Člověk! Vyloupnul se z břicha tý zatracený velryby!" řval seržant.

Falešná vzducholoď, provázená krvavým oblakem, ztrácela výšku a Kale si náhle uvědomil, že se zřítí přímo na Viadukt.

„Ne, to ne!"

„Pozdě," povzdechl si seržant.

Obrovská masa dopadla na trať, prudce se odrazila a zlomila se ve dví. Zadní část i s obrovskou ocasní ploutví se přehoupla přes zábradlí a spadla na led. Mořský ledovec je v těchto místech křehký a pod tou tíhou se probořil.

Druhá část těla sebou po chvíli přestala škubat a před vyděšenými zraky posádky z ní něco vylezlo ven.

„Velryba," mumlal seržant, „a ještě k tomu těhotná. To je neuvěřitelný. Velryba, co lítá."

„To není velrybí mládě…"

Nemohli uvěřit tomu, co vidí, ale z útrob kytovce se opravdu vysoukala malá blonďatá holčička, celá zakrvácená. Mohly jí být tak dva roky.

9

Dvě hodiny po setmění začalo Vycházející Slunce ztrácet výšku. V necelých padesáti metrech začali spouštět na zem Liensuna a fyzičku Ligath.

Jejich totožnost, oděvy, pasy pro vnitřní potřebu pocházely od sibiřských Obnovitelů, kterým se před rokem podařilo dostat se do Bratrství I. Dvaadvacetiletý mladík se svou čtyřiačtyřicetiletou matkou putovali celý rok po Síti zmizelých přes Tusk Station až do Bratrství I.

Díky svým telepatickým schopnostem se Liensun uprostřed temné noci velmi rychle zorientoval. S Ligath byl spojen koženými řemeny, aby se navzájem neztratili.

„Asi kilometr odsud je nějaká malá stanice. Můžeš jít?"

„To nebude problém."

Liensun se zatím pokoušel číst v mozku jednoho člověka. Podle všeho to byl muž a zdálo se, že je přímo posedlý tlustou zadnicí nějaké ženské v jeho blízkosti. Jak se ovšem mohl tak nadchnout, když Sibiřani chodí zamuchlaní do tlustých kožešin? Ta ženská musela být aspoň částečně odhalená, nepochybně přímo jemu na očích. Když se nad tím Liensun zamyslel, napadlo ho, že si ten chlápek prohlíží pornografické fotografie. Takže byl uprostřed noci sám a nespal. Určitě to byl nějaký železničář.

Postupně se tma trochu rozjasnila a brzy zahlédli přímo před sebou slabé světlo.

„Vidíš," řekla mu Ligath, „dřív to bylo zrovna tak, když se na konci noci zjevovalo Slunce."

„Co ty o tom víš?"

„Viděla jsem filmy, fotografie… Nezapomeň, že jsi po tracheotomii, nemáš hlasivky a nemůžeš mluvit.“

Chirurg z Bratrství mu pod anestezií vyrobil parádní jizvu. Jedině specialista na podobné operace by ten podfuk dokázal odhalit.

Byli zřejmě v zemědělské oblasti a mířili k nějaké bezvýznamné, malé staničce. Ta zář pocházela z velké pece s otevřeným ohništěm, která dodávala horkou vodu do blízkých skleníků.

Zařízení chráněná plastikovou klenbou se prostírala do všech stran. Skleníky tvořily učiněný labyrint, kterým museli opatrně prokličkovat, aby se dostali do stanice. Pěstovali tady hlavně brambory a reflektory osvětlovaly jen některé záhony, zatímco jiné tonuly ve stínu.

„Budeme muset projít skleníky,“ uvažoval Liensun.

„Budou nás považovat za zloděje.“

Brambory byly v různých stadiích růstu. Prošli kolem hromady hlíz už připravených k expedici a tam narazili na trať. Po ní se dostali až do stanice.

„Jsou sotva dvě hodiny v noci. Budeme jediní cestující. Musíme počkat, až přijdou další lidi.“

Našli si klimatizovaný vagon plný brambor. Udržovala se v něm teplota na osmi stupních Celsia, aby brambory nezmrzly. Tady si několik hodin odpočinuli. Když si byl Liensun jistý, že na nástupišti je už aspoň deset lidí, vzbudil Ligath:

„Vnímám velký zmatek myšlenek. Už jich tam je aspoň deset.“

V jediném nádražním kupé byl dokonce nával. Byla tam spousta ženských, které seděly přímo na zemi, každá držela na klíně plastikový koš se řvoucí drůbeží, bramborami, vajíčky nebo zeleninou. Občas se některá zvedla a šla si nabrat horkou vodu ke kamínkům se samovarem, dýmajícím uprostřed čekárny.

Ligath měla strach jen z jedné věci, totiž že její rubly už nebudou platit.

„Dva lístky do Kuzněck Vokzalu,“ požádala.

Úřednice, zmalovaná blondýna, si ji ironicky měřila:

„Afektujeme a chceme se předvést, že nejsme odsud, co? Tady říkáme KTK Vok.“

„Promiňte mi, ale stává se ze mě glupaja bábuška.“

Pokladní se shovívavě usmála, podala jí jízdenky a bez mrknutí jí vrátila drobné. Ligath pak ještě koupila od jednoho ďádi balíček čaje i s papírovými kelímky.

„A co cukr, ďáďa, ten byste neměl?“

Rozhlédl se pokradmu kolem a pak vyndal z kapsy kousek cukru zabalený do bramborové natě.

„Dostanu rubl.“

„Taková drahota,“ neodpustila si Ligath.

Než vjel osobní vlak do stanice, vypili několik šálků horkého čaje. Čekající dav se bezhlavě vrhl k vlaku. Lidi se rvali bezohledně dovnitř, i když vagony už byly přeplněné. Liensun s Ligath našli místo jen v dobytčáku a usadili se mezi vykrmeným skotem jedoucím na porážku.

Jeden vousáč si chtěl s Liensunem povídat, ale Ligath rychle zasáhla a vysvětlila mu, že její syn je němý. Byl to pop, který jim chtěl za nekřesťanské peníze prodat dřevěný kříž. Ligath ho odmítla a Liensun si pomyslel, že to byla chyba. Pop na ně celou cestu vrhal zamračené pohledy.

„Vy přece nejste žádná venkovanka, že ne? Co tedy děláte tady ve vlaku? Když už je váš syn invalidní, proč byste ho nezasvětila službě naší matičce pravoslavné církvi? Nemáte náhodou obnovácký sklony?“

Celou cestu si bručel pod vousy, ale nakonec vystoupil mezi prvními a zmizel v davu.

„Takovej mizera…“

Liensun jí dal znamení, využil okolního zmatku a pošeptal jí do ucha:

„Kup teď košík brambor!“

Překvapeně zaváhala a pak se obrátila k jedné staré ženě, co s námahou slézala z vagonu na zem. Bábuška nadšeně souhlasila a bez váhání jim prodala svůj košík brambor.

Ligath pochopila, když zjistila, že venkovani vycházejí jiným východem než obyčejní cestující. Všimla si, že pop se zastavil s dvěma příslušníky Milice. Nekontrolovaný východ je zavedl na velké tržiště rozkládající se podél nástupišť. Liensun se podíval nahoru na kupole a užasl. Šest bání z barevného skla se vznášelo nad skleněnými kupolemi stanice a vytvářely nevídané osvětlení.

„Páni, to je krása,“ vydechl. „Člověk by něco takového v průmyslové stanici vůbec nečekal. Ovšem Zrzaví musí kupole čistit od námrazy.“

Zuřivě je nenáviděl, zvlášť od té doby, co ho v Hot Station, ve Společnosti Mořského ledovce, málem připravili o mnoho let života na svobodě.

„Pojď,“ napomínala ho Ligath, „a především přestaň mluvit. Nesmíme udělat žádnou chybu.“

Nenápadně se zbavila košíku s bramborami. Teď se tady museli zorientovat.

„Najdeme si místo v nějakém průmyslovém podniku. Naše pasy jsou v pořádku. Až budeme mít práci, všechno bude snazší.“

Nastoupili do tramvaje jedoucí do průmyslové čtvrti. Náhle se okolí změnilo. Jako by město samo odvrhlo šeredné továrny na periferii a chránilo se před ní rozlehlým přechodovým tunelem. Vlastně to byla hráz na způsob hraničního přechodu, kde příslušníci železniční policie kontrolovali doklady.

Pracovali rychle, aby nezdržovali dělníky cestující do práce. Před nimi se objevily primitivní, špatně větrané skleníky. Továrny a dílny následovaly v rychlém sledu. A všechny rozhodně neodpovídaly předpisům. Liensuna a Ligath to rozveselilo. Tady na KDNYS, Komisi Dohod NY Station, kašlali. Většina továren nebyla mobilní a skoro všude vládla horečná aktivita.

O kus dál začínaly otevřené doly, skleníky se zvětšily a podobaly se, vysokým šachtám. Točila se tu obrovská kola, která navíjela kabely sestupující do šachet. Dolovalo se tu především uhlí, ale také železo. Počítalo se se stavbou velkých oceláren na kolejích a ta největší by měla být, podle informací Ma Ker, vybavena jaderným reaktorem.

Šli se představit do náborového úřadu pro těžbu surovin. Ligath měla u sebe pravou pracovní knížku a úředník ji pozorně zkoumal.

„Zatím tu mám místo jen v třídírně uhlí."

„Řekli mi, že se tu budou stavět moderní ocelárny… Umím anglicky a znám taky techniku výroby."

„A odkud vlastně jste?"

Zahloubal se do knížky.

„Moskva Station? Žila jste v hlavním městě a přijela jste sem?"

„To kvůli synovi… Následkem těžké operace je němý a tam je velmi těžké najít pro něho práci… Řekli mi, ať to zkusím tady…"

„Může tady třídit uhlí… Ocelárna je kus dál, ale zatím neberou."

Ligath je zapsala na čekací listinu na dvě lůžka ve spacím vagonu, budou však volná až koncem týdne. Zatím si museli najít nocleh u místních obyvatel.

Po celý zbytek dne se snažili obstarat si něco lepšího než dělit se o kupé s celou rodinou. V každé měli nějaké volné lůžko, protože horníci pracovali na noční směny.

U jednoho mistra našli volná lůžka v přízemí jednoho kupé, kde spalo šest dětí. Bylo to přece jen o něco lepší. A pak, byli už příliš vyčerpaní a špinaví. Na konci vagonu byla vannaja s teplou vodou. Bylo jim velmi nepříjemné, že se museli umýt společně, horníci z denní směny se totiž měli vrátit každou chvíli. Zdálo se, že Ligath to vadilo méně než jemu. Neodvažoval se pohlédnout na její nahotu, i když byla štíhlá a navzdory dvaceti letům utrpení v trestaneckém vlaku celkem zachovalá.

Jídlo, které jim mistrova žena předložila, bylo obyčejné, zato ho bylo dost. Maso, brambory, smetana a čaj. S úsměvem jim vysvětlila, že dvakrát týdně chodí na tržiště a nakupuje od ženských z kartofel-pojezda, bramborového vlaku, kterým taky přijeli.

„Dá se tam sehnat všecko jen o malinko dráž, ale zato kvalitnější."

Mistr s nimi sotva promluvil, byl to morous, očividně zažraný do své práce. Jeho žena jim však ráno sdělila, že se mají dostavit do jakéhosi bjuró a odvolat se na něj.

„Tady si na lidi z Moskva Station dávají pozor, chápejte. Podezírají je, že sem přijeli vyzvídat a špehovat naše pracovní metody. Mezi nezávislými průmyslovými centry je velká rivalita."

V bjuró jim vzali pasy a Ligatinu pracovní knížku a ihned je rozdělili. Ligath marně protestovala, že její syn nemůže mluvit, chlácholili ji, že se s tím počítá, bude dělat testy jako pro analfabety.

V první chvíli Liensun, obávaje se, že se brzy přijde na jeho podvod, zazmatkoval a hledal, kudy by mohl uniknout. Jedna mladá žena ho však usadila u stolu a položila před něho spoustu různých kreseb. Test paměti a inteligence. Řekla něco, čemu nerozuměl, a odešla.

Postupně objevoval, že jednotlivé oblasti Sibiřské jsou velmi autonomní. Každá se spravovala samostatně, bez zásahů centrální moci, která se zabývala pouze vysokou politikou. Zároveň z obrázků vyčetl, že každá oblast nebo okres jsou svěřeny známým zasloužilým osobám, generálům pokrytým metály nebo věhlasným učencům, kteří je spravovali podle libosti.

Mladá žena se vrátila s radostným výrazem. Liensun uspěl ve všech zkouškách. Nerozuměl jí ani slovo, nijak ji to však nevyvedlo z míry. Zřejmě si myslela, že pod přihlouplým zevnějškem maminčina mazánka objevila malého génia.

Ligath mu to později, když už byli zase sami, potvrdila: „Vyčítali mi, že jsem ti neposkytla vzdělání, že jsem tě nenaučila ani číst ani psát… Chtějí tě poslat do ústavu psychologické převýchovy." „To je teda rána!"

„Je to tady blízko. Myslí si, že rozumíš jen tomu, co ti říkám já, a že neposloucháš, když mluví někdo jiný. Musíme se tím nějak prokousat."

„Je to pěkně nebezpečný, nemyslíš? A co ty, co bude s tebou?" „Dostanu místo překladatelky. Stroje z Panamerické pro první ocelárnu už dorazily."

10

Floa Sadonová denně telefonovala a ptala se na Zeloye, toho novináře. Určitě jí byl něčím podezřelý, ale nemohla se zatím opřít o žádný důkaz. Yeuze od něho stále neměla zprávy a už začínala ztrácet naději. Zeloy a Lienty Ragus byli už měsíc v Propasti vlkodlaků.

Kid jí pravidelně posílal zprávy a poštu a jeho úřad jí dodával tiskovou revui mapující nejvýznamnější události ve Společnosti Mořského ledovce za uplynulé období.

O pochodu Jdriena a tisícovky Zrzavých na sever se dozvěděla z jedné šifrované zprávy. Stálo tam také, že chtějí učinit přítrž řádění Obnovitelů a jejich vzduchoplodí.

Ostatně jedna z nich byla sestřelena nad Viaduktem mezi 4000. a 4300. kilometrem. Tato lakonická zpráva bez dalších upřesňujících informací, neudávající ani počet obětí, ani počet těch, co útok přežili, byla podezřelá. Buď byla ta informace nepravdivá, nebo zakrývala nějaký vážný incident.

Od svého návratu z tajné skrýše piráta Kurtse dennodenně čekala, že se jí ozve, nebo se s ní nějakým způsobem spojí. Začala jí tížit osamělost. Nikomu z ambasády se nemohla se svými obavami svěřit, manžel byl stále v Afrikánii a Zeloy prakticky zmizel.

Ty věčné recepce ji už otravovaly, Floa Sadonová se sibiřským diplomatem se trumfovali v počtu pozvánek, které jí

posílali. Představitelka Transevropské jí měla za zlé, že si stále udržuje odstup a pokaždé si najde nějakou výmluvu, aby se mohla vyhnout milostné intimitě. Yeuze někdy svých odmítnutí litovala a snila o Jdrienovi, ze kterého se podle toho, co říkal Kid, stával čím dál nádhernější mužský. „Je z něho opravdový vůdce, v těch kožešinách vypadá jako nějaký kultivovaný barbar, je vysoký a blond vlasy mu splývají až na ramena," psal nadšeně Kid. Pán Společnosti Mořského ledovce nemiloval ve svém životě zřejmě nikoho kromě Jdriena.

Nedlouho po jejím návratu si u ní vyžádal audienci bratr Petr, arcibiskup GSS. Také on ji chtěl vtáhnout do svého tábora, i když méně okatě.

„Jedu do Nového Říma navštívit Svatého otce. Rád bych mu věnoval dárek, který ho určitě velmi potěší."

Yeuze byla ve střehu.

„Jsem si jist, že by byl nadšen, kdybyste se stala velvyslankyní také ve Vatikánu II."

Všiml si, že se zatvářila odmítavě, a tak si pospíšil tu nabídku upřesnit:

„Vatikán II je teď součástí Transevropské a bylo by jen přirozené, kdybyste reprezentovala vaši Společnost i před Svatou stolicí. To by přece nebylo žádné velké porušení vašich neutrálních principů…"

„To nejsou moje principy, nýbrž principy, které vyznává Společnost Mořského ledovce."

„Slůvko ‚vy' jsem myslel obecně… Prezident Kid by určitě získal nějakou tu výhodu, zadostiučinění…"

Yeuze se zatvářila nechápavě:

„Opravdu nevím jakou?"

„Už jste někdy slyšela o Oligarchické radě?"

Jestli čekala něco důležitého, tohle by ji bylo určitě nenapadlo.

„Jen matně… Shromáždění nejvýznamnějších představitelů železničního společenského uspořádání?"

„To je ono. To shromáždění je však početně velmi omezené a velmi tajné. Shodou okolností lady Diana nabídla Svatému otci' členství."

„Ale vždyť Rada jedná především o materiálních otázkách…

Světská moc tam má rozhodně větší slovo než duchovní hodnoty. Svatý otec by se tam přece nemohl cítit ve své kůži."

Arcibiskup, pyšnící se svým kardinálským pláštěm, který měl přehozený přes izotermickou kombinézu, byl touto invektivou nadšený.

„Mé drahé dítě, v naší současné železniční společnosti je všechno značně jednodušší. Dnes už víme, kde je dobro a kde je zlo, to je věc nedozírného významu. Stalo se to ve chvíli, kdy současný Svatý otec rozhodl, že Zrzaví nemají duši. Od té doby je všechno jasné. Ti, kteří se rozhodli žít mimo železniční společnost, jsou nepřátelé, spojenci temných a démonických sil."

„Jako třeba Obnovitelé Slunce?"

„Jsou to ďáblovi žoldáci. Mimo dohody NYST není žádné spásy. Příští encyklika Leona XVIII. bude vyžadovat absolutní věrnost těmto dohodám, které se tak stanou novým morálním principem naší planety."

„Jak je to dlouho, co byl ten váš Svatý otec zvolen?"

Arcibiskup se zachvěl. Yeuze se dosud zcela nezbavila prostořekosti konferenciérky, kterou kdysi bývala, a slova „váš Svatý otec" se jí vzpříčila v krku.

„Přesně patnáct let."

„Že mu to ale trvalo, než zjistil, že Zrzaví nemají duši."

„Církev postupuje jen s největší opatrností. Slouží jí to ke cti."

„Takže nikdy nepřistoupíte na to, aby při Vatikánu II byla zřízena ambasáda Zrzavých?"

„Do budoucna počítáme se smíšenou komisí."

„A v čem by mohla prezidenta Kida zajímat ta vaše Oligarchická rada?"

Duchovní sepjal ruce a sklopil téměř průsvitná víčka protkaná růžovými žilkami.

„Je to možnost mít přístup k velkým tajemstvím nedávno minulé doby. Nic není jednoduché na tomto světě a nic není dílem náhody. Vše je předurčeno, dobro stejně jako zlo."

Yeuze pomyslela na Liena Raga, také se cítil být předurčený. Nesnášel to slovo a říkal častěji naprogramovaný. Ostatně i jeho okolí bylo přesvědčeno, že Lienovy geny skutečně obsahují určité informace, které tam byly kdysi vloženy a od té doby podmiňují jeho jednání. Rovněž tak jeho synové, ať už Mesiáš Zrzavých Jdrien nebo Liensun, přítel Obnovitelů: oba si to dědictví nesli ve svých genech. Podíleli se na stejném dějinném a kosmickém dobrodružství, i když jeho kosmická součást byla dosud značně nedostupná.

„Jde snad o Jinou cestu?" zašeptala.

Vymrštil se, jako by měl v sobě pružinu.

„Nešťastnice!… Rouháte se."

„V tom případě se ale na shromážděních Oligarchické rady bude rouhat i Svatý otec. Tam, jak se zdá, se Jinou cestou hodně zabývají."

„To cestující Floa Sadonová vám nasadila do hlavy ty rouhačské myšlenky?"

„Jako bych neuměla číst, text pochopit, analyzovat a vytvořit si vlastní syntézu!… Hodně jsem se naučila úplně sama. Jen si vzpomeňte, všichni si mysleli, že se jedná o knihu, která vysvětluje původ Zrzavých. Lien Rag ten rukopis objevil a nechal ho vytisknout. Ve stejné době založil ilegální noviny, přímo tady v GSS, když ještě pracoval v ZOO. Ty noviny se taky jmenovaly Jiná cesta."

Probodával ji žhavým pohledem, jako kdyby byla vejce, z něhož se vyklube prokletý had z Genese.

„Možná existuje i jiný způsob, jak přistupovat k zimě a k těm ubohým podmínkám železniční společnosti, kterým jsme se ani po třech stech letech tak docela nepřizpůsobili. Ze by existovalo nějaké jiné řešení našich malérů? A ta vaše

slavná Oligarchická rada nad tím tajemstvím bdí, aby z něho neprosáklo ani slovíčko a nevzbudilo náhodou mezi obyvateli téhle těžce zkoušené planety touhu uniknout svému osudu?“

„Mlčte, proboha! Ještě vás uslyší personál!“

Jen pokrčila rameny:

„A i kdyby? To vy budete zastupovat Jeho Svatost Leona XVIII. v té radě?“

„Nic mě neopravňuje to tvrdit, nicméně kdyby snad, eventuálně…“

„A jak se to vlastně týká prezidenta Kida?“

„Lady Diana vetuje každou zmínku o jeho přijetí. Mohl bych, buď já nebo někdo jiný, mohli bychom postrčit věci dopředu. Je nezbytně nutné, aby prezident byl členem této nejvyšší rady. Naši společnost ohrožují velká nebezpečí a znovu může být všechno zpochybněno. Z další Velké paniky bychom se už nevzpamatovali.“

11

Prezident Kid nebyl nijak nadšený představou, že tuto neskutečnou událost bude vyšetřovat zrovna Lichten. Ve svém okolí však neznal nikoho jiného, kdo by to dokázal zvládnout diskrétněji. Výhybkáři se sice považovali za nadlidi, ale měli smysl pro čest. Vrchní výhybkář nezradí tradici a tajemství bude přísně chráněno.

Oba muži právě vystoupili z obrněného expresu, který je dopravil až k Viaduktu, na místo, odkud byla létající velryba sestřelena.

„Podle Velrybářského výzkumného ústavu, který analyzoval zbytky těla, bylo živočichovi zhruba třicet let. Za tu krátkou dobu se však dokázal neuvěřitelně přizpůsobit životnímu prostředí a vše nasvědčovalo tomu, že udělal obrovský skok ve vývoji živočišných druhů. Tak třeba jeho heliové filtry byly nejen vysoce účinné, ale také velmi důmyslné. Profesor Leyris si dokonce myslel, že jsou plodem lidské techniky. Už dříve nám bylo známo, že kytovci dokázali pomocí heliových balónků, umístěných v obrovském těle, nadlehčit masu své hmotnosti a plazit se po mořském ledovci od jedné díry v ledu ke druhé. Tahle zvířata se však dostala ještě dál a Lerys je přesvědčený, že také jejich inteligence se dále vyvíjela, že dokonce dospěla tak daleko, že si velryby dokáží přivodit genetické změny samy na sobě.“

Kid se zastavil před rozsáhlou krvavou skvrnou, která na bílém ledovém povrchu jasně označovala místo, kde se živočich rozlomil vedví.

„Nejenže je to helium napouštěno do, nafukovacích váčků nebo balonků, ale obtéká tělo stejně jako krev a dovoluje těm zvířatům vzlétnout. Jejich ploutve se rovněž přizpůsobily a dokážou vyvinout rychlost až čtyřiceti kilometrů v hodině. Podle profesora Leryse je to velice slibné…“

„Proč o těch velrybách mluvíte v množném čísle? Zatím je znám jen jediný případ…“

„Už dvakrát byly hlášeny případy, kdy se velrybí mláďata dostala do padesátimetrové, někdy dokonce stometrové výšky… Jenomže dotyčným svědkům to nikdo nevěřil, považovali je za blázny nebo za opilce.“

„Mimochodem, co jste udělali s posádkou té ostrahy?“

„V současné době operuje na Západní síti, na hranici s Amertum Station; asi jim je taky těžko. Poručík Kale má za úkol zabránit infiltraci těch prokletých Buněk Lidové koordinace.“

„Budou mluvit?“

„Vědí, že kdyby se to dostalo na veřejnost, museli by se zodpovídat.“

„A vy si myslíte, že to stačí?“

Prezident se podíval vrchnímu šéfovi Bezpečnosti přímo do očí:

„Věříte tomu?“

„Všechno zmizelo. Všechno bylo zničeno. Ta velryba i to ostatní…“

„Ale Lerys po tom přece pátral, studoval to.“

„Potřebovali jsme vědět, na čem jsme. Je-li tento vývoj nezvratný…, budeme muset přijmout létající velryby, stejně jako jsme se smířili s plazícími…“

Prezident Kid potřásl hlavou:

„To ostatní se ale přijmout nedá. Kolik jich vlastně bylo?“

„Dva páry, s věkovým rozdílem jedné generace, a tři děti; čtyři, osm a deset let. Zhruba.“

„A pak to blonďaté děvčátko.“

„Ano.“

Před jedenácti či dvanácti lety se pohádal s Lienem Ragem na téma Velrybí lidé. Lidé, co žili v symbióze s velrybami, v jejich obrovském těle, bydleli v buňkách z organické hmoty, dokázali komunikovat se svým živočichem, který ty parazity nejen že nevyháněl, ale podle všeho je miloval. Zdálo se to neuvěřitelné, velryba jim dodávala kyslík, potraviny, tekutiny, teplo, a dokonce, v případě jejich nemoci, i léky. Komplexní složení její krve připouštělo všechny hypotézy. A teď snad budou velryby ještě létat i se svými lidskými pasažéry…

„Myslíme si, že tahle byla vyčerpaná po dlouhé cestě a nevšimla si Viaduktu. Teprve v poslední chvíli ho chtěla překonat a ostraha vystřelila. Posádka si totiž nejdřív myslela, že je to vzducholoď maskovaná jako velryba. Ti muži a ženy byli už mrtví, když bylo zvíře sestřeleno.“

Kid se hořce ušklíbl:

„Tak takhle si chcete ospravedlnit svou neuváženou střelbu na cíl?“

„Vůbec ne. Byli už ve velmi pokročilém stadiu narkózy, způsobené nedostatkem kyslíku. Pravděpodobně nebylo něco v pořádku s filtrem, který jim dodával kyslík. Ta holčička byla odolnější, nebo musela být jinde. Bylo tam asi osm až deset buněk, skutečné apartmá. Nemohli jsme prozkoumat zadní část velryby, která se roztříštila o ledovou plochu a

mořští levharti ji z větší části sežrali, ani mrtvolu muže, který v té chvíli vypadl ven.“

V dálce mohli pozorovat gejzíry páry, svědčící o přítomnosti velryb. Kolem Viaduktu jich byly stovky a lidé si postupně zvykali na to, že je mohou vidět taky jinak než jako mrtvá obludná těla.

„Co když jich budou jednoho dne stovky, tisíce… Pochopí, že to my jsme zodpovědní za smrt jejich družek. Můžou všechno zničit, zlikvidovat nás. Rozbořit Viadukt, zastavit výrobu oleje, který je hlavním zdrojem příjmů Společnosti. Co s námi bude?“

„Ten obraz je příliš černý, než abychom ho mohli akceptovat… Můžeme přece sestřelit velryby, které by létaly větší rychlostí než čtyřicet kilometrů.“

„Chcete jich sestřelit tisíce?…“

„Ale nepřehánějte, jaké tisíce… Živočišný vývoj dělá velké skoky kupředu, ale taky zpátky, to tvrdí profesor Lerys. Nevrhnou se na nás najednou.“

Kid se vrátil do obrněného vojenského expresu. Krátké nožky nepřivyklé chůzi ho bolely a už pospíchal s návratem do hlavního města.

V temném prostoru obrněnce, který mu vyhradili, se zeptal Lichtena, nemá-li nějaké zprávy od tří špionů vyslaných k Obnovitelům Slunce do tábora Bratrství.

„Poslali nám pár rádiových zpráv, dost krátkých… Ti rebelové vyvíjejí podezřele velkou aktivitu. Zdá se, že něco chystají.“

„To je zvláštní, náš vzdušný prostor narušují už jen zřídka.“

„Prý se orientují víc na Sibiřskou. Rychlý přesun mohutné vojenské síly Sibiřanů směrem k nim jim zřejmě dělá vážné starosti. Díky těm obřím pokladačům postupují Sibiřané v průměru padesát kilometrů denně k území Obnovitelů. Pracuje tam sto tisíc dělníků ve dne v noci a každý z nich má zbraň.“

„Sto tisíc?“

„Vzali to velkoryse. Prémie, vydatná strava, nevěstince, sliby do budoucna. Neexistuje žádný důvod, proč by se tahle armáda měla zastavit ve svém smělém postupu. Dostanou se až k Síti zmizelých, narazí na bývalý Network Cancer a nakonec dorazí k naší Síti 160. poledníku…“

„Taky jsem na to myslel.“

„Nikdy se nám nepodaří zmobilizovat sto tisíc mužů nebo nějak jinak vzdorovat podobné síle.“

„Myslím na to, kudy chodím.“

Lichten nemusel být informován o všem. Třeba o tom, že se Jdrien s tisícovkou Zrzavých vypravili zničit Bratrství I, pokud možno ještě dřív, než se to podaří Sibiřanům. Ti pak nebudou mít žádný přijatelný důvod postupovat směrem na jih. Lichten prezidenta určitě z něčeho podezíral, ale zatím dělal mrtvého brouka.

„Kde je ta holčička?“

„V izolaci, ve zvláštním zařízení pro hluchoněmé. Tím pádem nikdo nemůže slyšet, co říká.“

„Takže ona dokonce mluví?“

„Na svůj věk, který odhadujeme mezi dvěma až třemi roky, je velmi vyspělá. Dožaduje se matky, hledá všechny členy rodiny a nějakou Solinu, zřejmě osobu, která o ni pečovala. Nakonec jsme pochopili, že je to ta velryba. Pokládá ji za člena rodiny, i když ji nedokáže popsat zvenčí. Vypadá to, že se z ní nikdy nedostala ven.“

Obrněnec uháněl ke Kaempolisu čtyřistakilometrovou rychlostí po zvláštní expresní koleji. Kid věřil, že se jeho specialistům brzy podaří tuto rychlost zvýšit o padesát procent. Pokud ovšem dokončí konstrukci slabšího jaderného motoru.

Rozhodl se, že se půjde prospat, stejně pojedou nejméně deset hodin, než dorazí do hlavního města. Usnul jako špalek, navzdory pachům, které se linuly z elektrického dieslového motoru. Za čtyři hodiny se vrátil do improvizované kanceláře a pustil se do studia spisů, které si vezl sebou. Často však ztrácel nit a nechal se unášet vlastními představami.

Když se blížili k hlavnímu městu, dal si zavolat Lichtena:

„Zaveďte mě do toho zařízení, chci to děvčátko vidět. Jak se jmenuje?“

„Podle toho, co říká, tak Rewa.“

Neočekávaná prezidentova návštěva způsobila ve specializovaném oddělení naprostý zmatek. Kid se však zajímal pouze o Velrybí dítě, které si hrálo samo ve vyhrazeném kupé.

„Je velmi zvídavá a velmi přítulná,“ sdělila mu pečovatelka, která ovšem o původu nevěděla nic bližšího.

Požádal je, aby ho s ní nechali o samotě. Mlčky mu vyhověli.

Rewa ležela na bříšku na koberci, oblečená jen do košilky, a žvatlala ve společnosti plyšového medvídka. Otočila hlavu a spatřila, že vedle ní stojí Kid na svých krátkých nožkách. Otočila se, posadila se a zamyšleně ho pozorovala.

Kid si netroufl udělat jediný pohyb. Rewa byla blondýnka, téměř albínka, s jemnou průsvitnou pletí, tmavýma očima a citlivými ústy.

Náhle k němu natáhla ručky:

„Dož?“

Netušil, co by to mohlo znamenat, ale přikývl:

„Ano, Dož.“

12

Ten večer se poprvé octli sami v malinkém kupé se dvěma lehátky umístěnými nad sebou a kuchyňským koutem. Na konci vagonu byla jako obvykle vannaja. Udělali si hostinu: zelné listy plněné mletým masem zapíjeli lehkým pivem a

nakonec si dali jogurt. Oba se však cítili v tom uzoučkém prostoru velmi stísněně, s mistrovými dětmi to bylo přece jen prostornější.

„Začínám už rozumět, aspoň pár slov," zašeptal. „Co je ovšem horší, chtějí mě poslat na vyšetření hlasivek."

„Brzy?"

„Prohlídky jsou každých čtrnáct dní. V téhle provincii si na kontrole zdraví dávají záležet."

„Jestli tady ještě budeme, budeš si muset najít nějakou výmluvu, abys tam ten den nemusel jít. Získáš dalších čtrnáct dní a do té doby snad naši misi splníme. Podařilo se mi objevit ten reaktor. Dostala jsem za úkol zapsat Panamerické nápisy na velkém traktoru, který ho přes Antarktický mořský ledovec dovezl až sem. Ještě stále je uložený na té obrovské plošině."

„Hlídají ho hodně přísně?"

„Tak průměrně."

„Nepodařilo se ti zjistit jak?"

„Ještě se tam párkrát vrátím. Ten traktor má problémy s motorem a já mám za úkol připravit seznam náhradních dílů, které bude třeba objednat. To nebude jen tak a tím pádem budu mít důvod pohybovat se v blízkosti reaktoru. Stejně nikdo pořádně neví, o jaký typ reaktoru vlastně jde."

„Myslíš, že je slabý?"

„To ještě nedokážu říct."

Začínal být rozčilený a musela mu posunky naznačit, aby nemluvil, sousedé totiž věděli, že její syn je němý. Liensunova špatná nálada však měla jinou příčinu. Nevěděl, jak se má k té ženě, která by mohla být jeho matkou, chovat. Když se zbavila všech těch neforemných kožešin, byla mladá a žádoucí. V noci se ukájel sám a myslel při tom na ni, ve dne se pak nedokázal zbavit provinilého pocitu.

„Přece neobětujeme čtyři vzducholodi a komando parašutistů kvůli jednomu starému jadernému reaktoru."

„Musím se dostat k jeho dokumentaci. Byl umístěn v ponorce a je šance, že byl kdysi vyroben tady v Sibiřské… Víš, jak se tehdy jmenovala ta země, co je teď pod ledem?"

„Je mi to fuk. Jsem tady kvůli reaktoru a tím to končí."

„Byl to Svaz sovětských socialistických republik, SSSR. Přece jen to byla moje země, ať se ti to líbí nebo ne."

Vyprázdnil džbánek piva a prohlížel si lehátka.

„Vezmu si to horní, dobrou noc."

„Dobrou noc. Jdu se ještě rychle osprchovat, teď, když už jsou lidé zavření ve svých kupé."

Zatím se svlékl a zalezl pod přikrývku. Díky uhlí bylo v kupé přímo přetopeno. Venku však často s lítostí vzpomínal na izotermickou kombinézu, ty kožešiny nebyly vůbec podle jeho vkusu. Když se vrátila, tvářil se, že spí, ale byl velice vzrušený.

„Víš, na co jsem teď přišla, zrovna pod sprchou?"

Vyhoupla se na své lůžko a její vzrušená tvář se octla jen několik centimetrů od jeho obličeje. Napadlo ho, že to přehání.

„Slyšíš, co říkám? Ten traktor přejel i s reaktorem část Arktického ledovce… A proč vlastně? Protože ta ponorka uvízla někde tam, mezi oběma Společnostmi… Co když to byla americká ponorka!? Teda, chci říct z bývalých Spojených států."

„No a?"

„Budou přece potřebovat překladatele a překladatelky, aby ho uvedli do provozu. Když jsem minule řekla, že ten jazyk dobře ovládám, ani nezaváhali. Z toho plyne, že jim chybí schopný lidi… No a ten reaktor nebude fungovat, dokud nebudou znát všechny údaje."

„A proč by měl být zrovna… americký?"

„Před čtyřmi sty lety se po mořích a oceánech plavily jaderné ponorky a na palubě nesly hrozné zbraně. Mohly dokonce plout i pod ledem."

Zavřel oči a doufal, že až je otevře, bude sedět už o kus dál. Měl nutkání dotknout se prsty jejích rtů.

„Kvůli tý pitomý zdravotní prohlídce si budeme muset pospíšit. V jiný Společnosti bys neriskoval nic, ale tady je zdraví na vrcholu žebříčku všech hodnot. Někdy i na úkor pohodlí a potravin. Nedá se s tím nic dělat. Už mí rodiče byli v tomto ohledu hrozně nároční, když jsem byla malá holka."

Udiveně se na ni podíval:

„Kdes to vlastně bydlela?"

„Na tom vůbec nezáleží, čím míň toho budeš vědět, tím líp. Doufám, že zítra se toho dozvím víc a pak každý další den, až jim ho vyfouknem přímo před nosem. Ti se z toho nevzpamatují."

Stoupala k němu příjemná vůně mýdla a mírně se mu z ní zatočila hlava. Pokoušel se představit si Ligath, jak si rukou plnou mýdlové pěny přejíždí mezi stehny v místech, kde musela mít, soudě podle hustých vlasů, bohaté tmavé chloupky. Pomyšlení, že ta ruka by mohla být jeho, ho rozechvělo a zhluboka se nadýchl.

„Tak dobře, já vím, že tě tím otravuju, už si jdu lehnout. Ty jsi ale vážně divný patron, to ti teda povím, synku."

Málem se na ni rozkřikl, že za prvé není žádný její synek a za druhé že je do ní zamilovaný. Ale jeho tvrdé pohlaví bylo bolestivě napnuté a Liensun se za to styděl. Rozhodně nechtěl, aby o tom věděla.

Brzy ráno odešel do svého reedukačního střediska. Jeho vychovatelka, tlustá ženská jménem Věra, se pokoušela učit ho číst z knížky určené úplným mrňatům, což ho strašně štvalo. Celý den se snažil dozvědět se něco víc o té prokleté zdravotní prohlídce, která by mohla pohřbít všechny jejich plány. Ligath to brala příliš na lehkou váhu, jestli bude simulovat nemoc, ten lékař je schopný přijít až k nim do kupé.

Večer byla Ligath stejně nadšená jako včera. Opravdu to byl americký reaktor, co našli v mělkých vodách Arktidy.

„A to ještě nevíš to nejzajímavější! Představ si, že fungoval ještě před třemi sty lety. Jistě zpomaleně, ale přece jen… není to skvělý?“

13

Zavolali jí vzkaz od Floy Sadonové: novinář Zeloy leží v nemocnici Bosna Station s vážnými popáleninami. Okamžitě si nechala rezervovat kabinu na Northern Expresu, který spojoval tuto vzdálenou stanici se světem.

Jen co vyjeli z GSS, zavřela se ve svém kupé a pokusila se usnout. Nedařilo se jí to, a tak se vydala do baru, kde si poručila vodku s pomerančovým džusem. S pocitem melancholie vzpomínala na to, že v Mořskoledovecké se daly koupit pravé pomeranče a citrony, tady se pořád ještě konzumovaly pouze syntetické.

Bar byl opravdu nóbl, ženy ve večerních róbách popíjely drinky ve společnosti státních úředníků v elegantních oblecích. Yeuze si s sebou žádnou velkou parádu nevzala, ale bylo jí to jedno.

Když se Lien Rag vydal do Propasti vlkodlaků, tvrdil s jistotou, že v jejích hlubinách je mocný zdroj tepla, a už tehdy uvažoval o nějakém jaderném zdroji. Podle jeho názoru mohlo jít o vesmírný koráb, který tady ležel v hloubce pod ledem, přímo v lůně země. Přinesl odtud dokonce neobyčejně tvrdý keramický úlomek, odolávající i nesmírně vysokým teplotám, který údajně dostal od bytostí střežících to místo. Už nikdy však nemohl svou hypotézu ověřit.

Mohl se Zeloy dostat ještě dál? Riskoval snad natolik, že si přivodil silné popáleniny? Jak se ale octl v Bosna Station? Kdo ho tam dovezl a zajistil mu hospitalizaci?

Na chvíli usnula. Když se probudila, zjistila, že expres stojí na parkovací koleji. V Transevropské nemohla žádná cesta proběhnout hladce od začátku až do konce. Vždycky se objevil nějaký konvoj, který měl přednost, a vlaky plné cestujících musely čekat, takže obvykle přijížděly se zpožděním.

Když se blížili k Bosna Station, Yeuze napadlo, zda to nebyla jen léčka, která ji měla vylákat z GSS? Ale proč?

Do hlavní nemocnice dojela tramvají a tam se dozvěděla, že nějaký Zeloy, mořskoledovecký novinář, je tady opravdu v ošetřování, už tři dny.

„Lituji, ale návštěvy jsou zakázané.“

„Jsem velvyslankyně Společnosti Mořského ledovce, byla jsem na vašeho pacienta upozorněna samotnou správní radou.“

Na úředníka v přijímací kanceláři to udělalo dojem a zvedl telefon.

„Chvilku strpení, prosím, ředitel nemocnice hned přijde. Zatím se posaďte.“

„Co mu vlastně je?“

„Bohužel, nejsem informován, lituji.“

Ředitel pro ni přišel, zavedl ji do své kanceláře, nabídl jí čaj, zákusky, cigarety. Nakonec vybuchla:

„Chci vidět svého přítele Zeloye.“

„Cestující velvyslankyně, nevím, jak to říct… Má velmi vážné popáleniny, děláme si o něho opravdové starosti. Ale to není vše. Železniční policie už je informovaná, velitel provincie je na cestě sem.“

„Ale proč policie?“

„Řekne vám to sám. Velitel Aden je velmi zdvořilý člověk.“

„Jak se sem vůbec dostal?“

„Patrola Železniční policie ho během kontrolní jízdy po Západní síti našla na palubě prastaré drezíny. Dnes už se ta kolej vlastně nepoužívá. Měl velké štěstí. Našli ho jen díky signalizačnímu zařízení proti pašerákům, které náhodou zareagovalo.“

Velitel Výhybkářů Aden zanedlouho dorazil a byl opravdu zdvořilý. Požádal ředitele, aby je nechal o samotě, a vysvětlil Yeuze, jak našli popáleného pacienta.

„Ta trať je skoro opuštěná, jen občas ji použijí lovci vlků, sem tam nějaký rybář a ovšem pašeráci. Na hraničních přechodech Dalekého severu jsme instalovali zařízení, které v takovém případě vyhlásí poplach, a tak jsme taky našli vašeho přítele. Jeho muzeální drezína stála přímo před jedním z nich. Jinak by se patrola vůbec nebyla obtěžovala. Odkud to vlastně přijel?“

Nevěděla, co odpovědět.

„Normálně by měl být na reportáži v Západní zóně, u civilizovaných Zrzavých.“

„Opravdu?“ opáčil Aden a bylo zřejmé, že mu to dělá starosti.

„Můžu ho už konečně vidět?“

„Ještě chvíli strpení, cestující Yeuzo, ještě jsem vám všechno neřekl. Zřejmě tedy přijel od Lidí z Chladu, kteří sídlí na západním území. Nikdy jsme s těmi… bytostmi neměli žádné problémy… Ale rozsah těch popálenin… jejich původ…“

„Jejich původ?“

„Cestující Yeuzo, máme v tomto smyslu už jistý názor.“

„Tak a teď už ho vážně chci vidět.“

„Tak dobře, pojďte za mnou.“

Šli do nemocničního vlaku, původně nepochybně vojenského. Na konci války ho Bosna Station nejspíš dostala jako kompenzaci, neboť poslední bitvy se odehrály právě v její blízkosti.

Aden ji svěřil dvěma zdravotním sestrám, které jí půjčily aseptickou kombinézu. Musela se celá svléknout, projít do přechodové komory, kde se kompletně zahalila. Kombinéza měla i kuklu s průzorem. Prošla do další komory s ultrafialovými paprsky a setkala se se sestřičkami a velitelem Adenem ve stejném převlečení.

V další části bylo několik sterilních kójí a v jedné z nich konečně spatřila Zeloye. Byl ponořený do bazénku s temnou tekutinou.

„Máte jen pár minut," postrčil ji výhybkář.

Musela projít ještě další komorou, než se konečně mohla sklonit nad Zeloyovým obličejem. Na levé tváři měl hlubokou popáleninu. Byl nahý a Yeuze si povšimla, že stejně spálený je i po celé levé straně těla.

Zeloy měl otevřené oči.

„Ach, to jsi ty," zašeptal. „Teprve včera jsem se probral."

Přikývla.

„Vůbec nevím, jak jsem se sem dostal. Byl jsem tam, však víš kde…"

„Sám?"

„Ano, sám. Čtrnáct dní jsem čekal, až se ten druhý vrátí, a nakonec jsem se rozhodl projít a… však vidíš…"

„A co on, on prošel?"

„Díky svému jménu Ragus," vydechl. „Já ne… Nejsou zlí ani agresivní, ale dokážou tě odradit. Chtěl jsem přesto projít a takhle to dopadlo…"

„Kdo tě vytáhl nahoru?"

„To nevím."

Mluvili velmi potichu, kvůli mikrofonům, kdyby tam snad byly instalované.

„Jak se cítíš?"

„Jsem pod drogami, kvůli bolesti, ale obávám se nejhoršího."

„Starají se o tebe dobře?"

„Jo, moc dobře a poldové mi zatím dali pokoj. Primář je v těch věcech neústupný, to je v týhle Společnosti co říct."

„Co by sis přál?"

„Zprávy od Lienty… To by mi udělalo největší radost."

„Můžu zajet na jejich farmu."

Zamrkal na znamení souhlasu.

„O Lienu Ragovi nic," řekl ještě. „Vůbec nic… Ale heslo je Ragus. Teď jsem si tím absolutně jistý. Nestačí to jen opakovat, musíš to mít zapsané v chromozomové paměti."

„A co je tam dole?"

„Pekelný oheň… Pekelný."

Když vyšla ven, musela se podrobit spoustě procedur, které v ní vzbudily vážné obavy. Nakonec musela projít speciální sprchou, než si směla svléknout kombinézu, ale ani to nebyl konec. Čekalo ji ještě pokropení jakousi nazelenalou tekutinou.

„Už chápete?" zeptal se jí velitel Výhybkářů. „Je dosud nebezpečný, šedesát procent povrchu jeho těla je popáleno nukleární radiací."

14

Zrzaví se shromáždili ve velrybáriu. Kruhový amfiteátr vyhloubený v mořském ledovci na ně udělal velký dojem. Kdysi se jeho stupňovité řady plnily množstvím diváků obdivujících představení. Velryby proplouvaly speciálním tunelem a vynořovaly se tu z hlubin oceánu, který však od té doby uzavřel led.

Jdrien je tam nechal a sám sestoupil do chodeb vyhloubených pod ledovcem. Hledal hrobku svého starého přítele Pavia. Stařec byl potěšen představou, že bude spát svůj věčný sen v ledové rakvi ve společnosti asi deseti Velrybích lidí, jejichž rakve tu už byly uloženy.

Pavie, starý udřený horník, Obnovitel Slunce víc citem než rozumem, plný předsudků, si Jdriena, to napůl zrzavé dítě, upřímně zamiloval. Chlapec jednoho dne hledal úkryt ve starém špinavém vagonu, kde žil stařec se svou kozou. Ta láska na první pohled byla vzájemná a Jdrien už nikdy v životě nepoznal tolik něhy a pochopení.

Nezaváhal a pokračoval dál do hlubin ledovce.

V době, kdy byli všichni zablokovaní v téhle obrovské opuštěné stanici, měl Jdrien předtuchu smrti, věděl, že jeho starý přítel zemře. Díval se v duchu do nejbližší budoucnosti, ale svého přítele v ní už neviděl. I přes velké mládí pochopil, co čeká starého, unaveného horníka.

Brzy zaslechl v té mléčně zbarvené hloubce šplouchání oceánu. Den prosvítal ledovým příkrovem. Spatřil první z velrybích koster, některá zvířata sem připlouvala zemřít jako Velrybí lidé. Byly jich tu desítky, některé netknuté, jiné ohlodané žraloky a mořskými levharty. Snad i krysami. Občas se zastavil a pozoroval je. Před třinácti nebo snad čtrnácti lety cestoval spolu se svým otcem Lienem Ragem a vyděšenou Yeuze v břiše jedné z nich. Tak se dostali do blízkosti Amertume Station.

Už viděl tu ledovou nekropoli. Paviova hrobka byla kousek vpravo, a jak se k ní přibližoval, srdce mu bušilo. Co to jen mohlo být, ta bílá věc na jeho rakvi? Přece ne květiny? Jak by mohly být v téhle ledové zimě a samotě květiny?

Nebyly to květiny, nýbrž bílé a stříbřitě šedé peří. Pták. Mrtvola velkého ptáka, který sem přiletěl zemřít, možná zemřít zoufalstvím.

Jeho mořský racek!

Jdrienův ochočený mořský racek, kterého musel opustit ve Stanici Stínů, a požádal ho přitom, aby bděl nad jeho přítelem Paviem.

Pták dodržel slovo a jednoho dne sem přiletěl naposled, z posledních sil proletěl chodbami, aby daroval tomu starému horníkovi kytici peří a něhy.

15

Uprostřed alfabetizační hodiny Liensun náhle zachytil v myšlenkách dvou osob své jméno, tedy jméno zapsané v jeho interním pase: Olav Hedjine. Bylo to někde blízko, nejspíš v úředním kupé ředitelky, která právě mluvila s nějakým návštěvníkem. Liensun se přestal soustředit na cvičení a zkusil sondovat mozek toho neznámého. Zjistil, že jde o vysokého funkcionáře oblastní Milice, která prověřovala jeho i Ligath; ta se teď jmenovala Věňa Menovna.

„Olave, dávej pozor," napomenula ho přísně vychovatelka. „Jsi nesoustředěný."

Hezky se na ni usmál, věděl, že se jí líbí, i když jeho handicap v ní vzbuzoval soucit. Vedle v kupé ředitelka vysvětlovala, že o tom mladém muži nemůže poskytnout žádné přesnější údaje.

Milicionář nepodal ředitelce žádné vysvětlení o důvodech svého vyšetřování, ale Liensun je našel v „profesionální" paměti toho muže. Pracoval na žádost ředitelství Oceláren a Komise pro jaderný výzkum. Nejspíš běžná rutina, ale ani to nelze brát na lehkou váhu.

„Olave, opravdu se rozzlobím. Přece ti v tvém věku nemůžu naplácat na zadek. Co bys tomu řekl, kdybych to udělala, ty ošklivý kluku?"

To, co uviděl v myšlenkách mladé ženy, ho šokovalo a urazilo jeho stud. Navíc to nebyla žádná krasavice. Určitě se cpala přes míru moučnými jídly a sádlem, nicméně se zdálo, že má velké erotické zkušenosti.

„Kdybys mi mohl odpovědět," zašvitořila hladíc ho po vlasech, „co bys mi asi řekl?"

Ředitelka si pro něho přišla, zaklepala na dveře a vychovatelka zahanbeně uskočila. Měla divný hlas, když zvala příchozí dál.

Liensun se ocitl před tělnatým brunátným chlapíkem. Na hlavě měl kožešinovou čapku a tělo měl zahalené do dlouhého kožešinového pláště, sahajícího až na zem. Zadíval se mládenci do očí.

„Tak tohle je ten hluchoněmý."

„Ne," opravila ho ředitelka, „jen němý."

„Rozumí?"

Liensun začínal ovládat základy sibiřštiny, co mu ale nejvíc pomáhalo, byly abstraktní myšlenky ostatních lidí, když si místo konkrétního slova představili předmět, pocit nebo náladu. Nebylo to samozřejmě snadné, a tak se raději tvářil jako idiot. Bohužel však nebyl dost prozíravý při vyplňování testů, které prokázaly jeho vysoký inteligenční kvocient.

„Můžeš mi vysvětlit, odkud přicházíš?"

Podíval se na ředitelku, která rozložila na stole železniční mapu. Policista citoval jména různých stanic a při Moskva Station Liensun prudce přikývl.

Nejniternější podstata tohoto policisty spočívala na podezíravosti. Liensun zjistil, že ten muž je přesvědčený, že má co činit s podvodníkem. V jeho mozku začínala klíčit myšlenka na odborné lékařské vyšetření u nějaké kapacity na choroby hrtanu…

„Jak dlouho je už takto poznamenaný?"

„Podle jeho matky asi od dvou let."

Muž vstal, zvedl Liensunovi prudce bradu a dlouze zkoumal jeho jizvu. Muž byl plný potlačované krutosti, ale pohled na tu ošklivou jizvu ho přece jen obměkčil a najednou se cítil celý nesvůj. Chirurg z Bratrství I odvedl skvělou práci a navíc slíbil, že až bude po všem, dokáže zase jizvu bez větších problémů odstranit.

„Je to opravdu hrůza," odvracela oči ředitelka, „a když si člověk pomyslí, že mu byly teprve dva roky."

„Tracheotomie, co se mu stalo?"

„Myslím, že šlo o vřed uvnitř krku. Museli jednat rychle."

Znenadání se ho policista zeptal v panameričtině, jak se mu v KTK Vok líbí. Málem do té léčky spadl. Naštěstí zlomek vteřiny před tím, než svou větu vyslovil, naformulovala se ta cizí slova v jeho mozku. Policista nemyslel přímo v panameričtině. Musel se na tu větu soustředit a to Liensuna zachránilo.

„Nerozumí vám," poznamenala ředitelka.

„Jeho matka mluví tím jazykem velice dobře. Je to nejlepší překladatelka Oceláren. Tam v Moskva Station mohla dosáhnout výhodného postavení. Proč tedy přijela zrovna sem?"

„Myslím, že utíká před nějakým mužem," projevila svůj názor ředitelka.

„Může to být vyzvědačka cizí provincie, méně schopné, než je ta naše. Nebo hůř, přímo špionka Panameričanů."

„Proč by si tedy pověsila na krk toho invalidního kluka?"

„To je právě ono, jestli je opravdu mrzák."

Liensun si přečetl v jeho mozku, že se rozhodl, že ještě tento týden sjedná schůzku u specialisty v nemocnici Oceláren.

Z pasivního postoje přešel Liensun do protiútoku, usoudil totiž, že nastala situace vážného ohrožení, vyžadující sebeobranu. Celou svou duševní sílu soustředil na mužovo emotivní centrum, málem to však vzdal, když zjistil, jak je prázdné a chudičké. Tohle induviduum vůbec neznalo, co je to něha, cit, náklonnost, přátelství, porozumění a tolerance. Pro něho mohl být muž pouze podezřelý a žena jen krásný předmět k ukojení chtíče, ošklivá žena pak důvod k posměchu. Liensun si uvědomil, že nemá dost času, aby tomu citovému invalidovi vnutil příjemný pocit ze své osoby, aby policistu přinutil, aby k němu pocítil náklonnost, i kdyby ji snad měl odhalit v potlačovaných homosexuálních sklonech. Vyslal sondu do mužova podvědomí, ale nenašel tam ani náznak náklonnosti ke stejnému pohlaví. Pátral tedy dál.

To vše si vyžádalo jen pár sekund, ale stálo ho to obrovské množství psychické energie. Držel policistu ve své moci tak silně, že ten jen stěží bojoval s neodolatelným spánkem. Liensun ještě zesílil mužovu touhu po spánku drážděním endokrinní žlázy produkující hormon morfia. Podařilo se mu to skvěle. Od této chvíle se začal muž chovat velice podivně.

„Cestující důstojníku," osmělila se ředitelka, „není vám nevolno?"

Nepřítomně na ni hleděl a hlava se mu houpala ze strany na stranu, zatímco Liensun pokračoval v horečnatém pátrání.

„Nechcete se něčeho napít? Někde tady určitě máme kapku vodky."

Ten muž se několikrát rozvedl a ženy nesnášel. Vzal je na milost jen ve chvílích sexuálního vzrušení. Miloval jen hon na vlky z drezíny, jaké se pořádají v tundře.

„Bože, co mám dělat?" nevěděla si rady ředitelka. „Olave, prosím tě, nehni se odsud, jdu pro pomoc."

Liensun bleskově uvažoval, věděl totiž, že takové vypětí dlouho nevydrží. Ten fízl neměl žádnou psychickou slabinu. Bude ho tedy muset oslabit fyzicky, a to přímo prostřednictvím mozku. Přinutil jeho endokrinní žlázy zvýšit produkci morfia a současně mu prozkoumával mezimozek a především šedé buňky. Už léta studoval anatomii mozku, fyziologové a chirurgové Obnovitelů mu vysvětlili, čemu nerozuměl. Viděl jen jedinou možnost. Pokusit se narušit bledé jádro ganglií ve spodině lebeční a vyprovokovat tak dočasnou krizi Parkinsonovy nemoci. Pokusil se na moment zablokovat přívod krve, neodvážil se však prodlužovat to ochromení dlouho, nechtěl policistu definitivně zmrzačit

Ředitelka i s ošetřovatelkou vstoupily do místnosti právě ve chvíli, kdy milicionář klopýtl a svezl se na psací stůl. Liensun jim pomohl přenést muže do vedlejšího kupé, kde ho uložili na lehátko.

„To je neuvěřitelné," kroutila ošetřovatelka hlavou. „Vypadá to, jako by byl pod drogami… Ty zorničky…"

Liensun se pak klidně vrátil k vychovatelce a pokračoval v práci. Večer popsal celý incident Ligath.

„Stejně zas pošlou dalšího slídila," neskrývala své obavy.

„Snad, ale jistě ne hned."

„Nebudeš je moct všechny vyřadit."

Ještě několik dní byl Liensun duševně vyčerpaný a zotavoval se z toho šoku.

„Dostala jsem se do blízkosti reaktoru, je uložený v obrovském opancéřovaném kontejneru. I když je zastavený, stejně vyzařuje silnou radioaktivitu. Nevím, jestli ho jedna vzducholoď dokáže uzvednout… bude to i s pancířem kolem padesáti tun."

„S párem vzducholodí je to nemožné, je to příliš nebezpečné kvůli větrům. Musíme to dokázat jen s jednou. Ty další ji budou muset během letu několikrát zásobovat palivem. Trasu musíme změnit a letět pokud možno nad neobydlenými oblastmi."

„Nedokážeme to."

„Nevzdávej se předem," okřikl ji nevrle, ale byl to spíš následek velké duševní únavy.

„Musíme jednat velmi rychle…"

Bylo tu však nebezpečí: vzducholoď přelétající nad KTK Vok v noci by Liensun nedokázal zachytit, dokud se jeho nervová centra nezotaví z přestálé námahy. Ligath na to musela stále myslet, několikrát se dokonce oblékla a vyšla ven, pokoušela se zachytit vrčení motoru vzducholodi, ale průmyslová činnost města se nezastavila ani v noci a vytvářela zvukovou kulisu, na jejímž pozadí bylo jen velmi těžké rozeznat jednotlivé zvuky.

Liensun se dozvěděl, že policistu museli urychleně převézt do nemocnice z důvodů psychické poruchy, ale všichni si stejně mysleli, že už dlouho bral drogy.

Nicméně hrozba lékařského vyšetření ho nepřestávala tížit. Tentokrát by si už musel najít jiný způsob, jak doktora podvést. Potřeboval totiž všechny své duševní schopnosti, aby navázal kontakt s posádkou vzducholodi, která už byla na cestě do KTK Vok, a dal jí poslední upřesňující informace.

16

Každý den měla povolenu desetiminutovou návštěvu, kdy mohla mluvit se Zeloyem v jeho sterilní kóji. Nicméně se velice snažili ji od návštěv odradit. Kvůli deseti minutám tolik opatrnosti a pracných procedur před i po návštěvě, dohromady to trvalo nejméně tři hodiny. Všechna odpoledne trávila nyní v nemocnici. Na první pohled by se zdálo, že jsou vůči ní všichni ohleduplnost sama, avšak velitel Výhybkářů je nepochybně zpracoval, aby jí celou proceduru co nejvíc znepříjemňovali. Stávalo se například, že jí připravili malou kombinézu, kterou bylo nutné vyměnit. Vždycky to trvalo nekonečně dlouho. Některé přechodové komory nefungovaly nebo byly špatně seřízené sprchy, ultračervené záření mělo poruchu. Jednou dokonce přerušili dodávku proudu a selhaly i náhradní elektrické okruhy, takže ten den nemohla novináře navštívit vůbec.

Zeloyův stav byl stabilizovaný, spáleniny se však hojily jen velice pomalu a lékaři počítali s množstvím transplantací. Duševně se už úplně zotavil a mozek mu opět pracoval jako dřív. Nebyl však s to dobrodružství detailně popsat, a vnitřně se proto užíral. Přístroje kontrolující jeho srdeční rytmus a tlak přímo bláznily a primář dokonce osobně požádal Yeuze, aby už nemocného nerozčilovala.

Velitel Výhybkářů Aden byl příliš chytrý, než aby se vnucoval. Ukázal se jen občas. Zato v GSS už po ní začínala být sháňka, měla by řešit důležité problémy týkající se obchodních smluv s mořskoledoveckými firmami, které reprezentovala.

Už toho o té nešťastné expedici do Propasti vlkodlaků začínala vědět víc. Trvala tři týdny. Tři dny potřebovali na to, aby se dostali do zakázané oblasti, kterou hlídali psi s lidskou hlavou nebo lidským tělem. Někdy na nich zbyla už jen malá část těla, která připomínala člověka: ruka místo tlapky, charakteristický tvar hlavy.

Stále se obávali mikrofonů rozmístěných kolem lůžka, a tak Zeloy mluvil novinářskou hantýrkou srozumitelnou jen žurnalistům v Mořskoledové; a Yeuze tomu ne vždy dobře rozuměla. Používal také náznaky, které mohla pochopit jen ona, přirovnání k bytostem a věcem, existujícím jen ve Společnosti Mořského ledovce. Nemluvil například o podzemním ohni, ale o titanovi a Titan byla obrovská sopka, která zásobovala elektřinou a teplou vodou skoro celou

Mořskoledovou.

Po čtyřiadvaceti hodinách dostal Lienty Ragus povolení pokračovat v cestě dál. Jeden z přítomných vlkodlaků mu dost primitivně nabral krev z palce.

„Čekal jsem čtrnáct dnů. Už mi docházely zásoby, ale ti úžasní tvorové mi dávali kusy masa a prastaré konzervy, měl jsem strach, abych se tím neotrávil."

„Ale jak se stalo, žes byl ozářen?"

„Jednoho dne jsem se tam násilím dostal… Celou hodinu jsem utíkal dopředu se smečkou v patách. Pak se mi náhle udělalo špatně, hrozně špatně. Zvracel jsem a nedokázal jsem se udržet na nohou. To ostatní si vůbec nepamatuju, naprosto nic. Myslím, že ty bytosti mě vytáhly na povrch, našly někde drezínu a nechaly mě stát před poplašným zařízením."

Musela se vrátit do GSS. Floa Sadonová ji předvolala do svého paláce hned nazítří. Výraz její tváře nevěstil nic dobrého. Zaútočila okamžitě:

„To byl ten tvůj Zeloy ozářen přímo u Zrzavých? Mají snad jadernou centrálu, nebo dokonce vojenskou techniku využívající atomový reaktor? Postaráme se o něho a budeme ho léčit, pak ale bude muset spolupracovat s naší zpravodajskou službou. Pokud civilizovaní Zrzaví ze Západní zóny vlastní tak nebezpečnou techniku, budeme se muset podle toho zařídit a udělat náležitá opatření."

„Abych řekla pravdu, nevím o tom nic bližšího… Nedokáže si pořádně vzpomenout, ale zdá se, že při své reportáži v Západní zóně narazil úplně náhodou na radioaktivní zdroj."

„Prosím tě, nedělej ze mě blázna!" zlobila se šéfová Transevropské.

Jestli Yeuze něco bytostně nesnášela, tak to byly tyhle potměšilé, nestoudné narážky na jejich vzájemné homosexuální vztahy ve chvílích, kdy šlo o vážné věci. Kdyby na to přišlo, byla Floa schopná, jen aby dosáhla svého, dát veřejně na vědomí, že spolu několikrát spaly.

„Zůstaňme, prosím, v mezích slušnosti," pokusila se Yeuze o chabý odpor. Stejně věděla, že to nebude k ničemu.

„Jak si přeješ, ale musím říct, že jsem velmi zklamaná. Zeloy si s tebou přece povídal celý týden."

„Pokaždé jen deset minut. Mluví velmi pomalu, každé slovo ho stojí velké úsilí. I jeho mozek byl zasažený a Zeloy musí znovu hledat slovní zásobu, obnovit paměť. Měl železniční nehodu na vedlejší koleji někde blízko hranic a probral se až v nemocnici v Bosna Station."

Domluvili se se Zeloyem na tomto scénáři.

„Takže se s tím musím spokojit?"

„Prozatím ano."

Stejný den ji navštívil sibiřský velvyslanec, jen tak bez ceremonií. Jednoduše jí zavolal a za půl hodiny už byl u ní.

„Díky vaší zpravodajské službě jsme získali několik informací o Bratrství I."

Yeuze dokázala ovládnout své překvapení. Neměla ani tušení, že se Kidovi podařilo infiltrovat společenství Obnovitelů Slunce svými agenty.

„Na celé základně vládne podivná činorodost. Už vědí, že jsme do útoku proti nim vrhli naši nejsilnější železniční flotilu s celou armádou… Vzpomínáte si na tu fyzičku, jmenuje se Ligath? Jakou měla specializaci?"

„Bože, už je to tak dávno…"

„Prosím vás, vzpomínejte, je to nesmírně důležité pro obě naše Společnosti. Vypadá to, že Obnovitelé připravují něco opravdu velkého, nebezpečného, my však nevíme, co přesně. Máme jedinou jistotu, a to že se chystají vybudovat novou tajnou základnu. Nicméně i tak pokračujeme v přípravách na mohutný útok."

„A získáte tak železniční síť v těsné blízkosti naší koncese," neudržela se.

„Ale vždyť to bude pro dobro věci! Usnadní to naši obchodní a kulturní spolupráci, nemyslíte?"

Raději se s ním nepustila do diskuse na toto téma, nechtěla být nepříjemná.

„Máte z Ligath obavy?"

„Je to výjimečně nadaná fyzička. Byla to chyba, že jsme ji uvěznili v tom trestaneckém vlaku. Ale bylo to za války a pak už… její složka někam zapadla. Teď bychom potřebovali ženy, jako je ona."

„I Obnovitelky?"

„Příslušnost k té sektě je podle mě jen zpátečnickou formou pobožnosti, bezpochyby je to následek její profesionální frustrace. Ligath se nejspíš setkala s blbostí a arogancí svých mužských kolegů a nedokázala to strávit. Ale to všechno se už u nás změnilo."

„Ligath z hloubi duše doufala, že jednoho dne se zase objeví Slunce a ozáří Zemi osvobozenou od ledu."

Pokrčil rameny a shovívavě se usmál:

„Slunce… jako kdyby vůbec někdy existovalo."

„Před třemi stoletími…"

„Takže vy tomu taky věříte, těm třem stoletím, která nás dělí od prosluněného ztraceného ráje? Ale co když od té doby uplynulo mnohem víc času, co pak?"

Úplně ji to omráčilo. V duchu si kladla otázku, zda by se tak vysoce postavená osoba jako Sernin odvážila žertovat o dogmatu tří století. Nebo by snad byl tak málo prozíravý a prozradil by jí tajemství známé pouze několika osobám na celém světě? Třeba členům té slavné Oligarchické rady?

„Nežertujte," zmohla se konečně na odpověď. „Nebo snad máte nějaký důkaz o tom, že od zmizení… Slunce uplynulo mnohem víc času?"

„To Obnovitelé nás otravují s tímhle názorem, a my neudělali nikdy nic pořádného, abychom to vyvrátili. Nebo si snad vážně myslíte, že tak organizovaná a rozvrstvená společnost, jako je naše, se mohla rozvinout za pouhá tři století? Jen si vzpomeňte na ty ztracené železniční tratě, na které občas narazíme, na ty stanice zapomenuté na konci světa a

opuštěné už hezkých pár století.“

Usmíval se, jako by ji považoval za naivku.

„A co teprve Zrzaví, vy vážně věříte tomu, že existují jen sto padesát let? Ne, ne, my žijeme v době ledové už od nepaměti. Přežili jsme, a to je naše skutečné náboženství… Jsme lidé, kterým se podařilo překonat otřesné životní podmínky. To ostatní jsou jen pověry.“

„To je oficiální doktrína vaší Společnosti?“

„Uznávám, že má své pomlouvače. Nevěřím ale, i když mi to říkáte, že by Ligath, taková vědkyně, vážně věřila, že se Slunce může vrátit. Vybrala si tu sektu jen jako formu disidence, nic víc… Ale abych se vrátil ke své otázce, co vám říkala v trestaneckém vlaku?“

Byla z toho celá tumpachová a nedokázala hned odpovědět. Šla proto pro pivo a naplnila sklenice. Ještě nikdy nikdo, dokonce ani Lien Rag ne, a ani ostatní vědci, které dobře znala, nikdo z nich by se neodvážil obhajovat podobnou hypotézu.

„Nu ale,“ neodolala pokušení, „existují přece doklady a dokumenty starší než z roku 2050, dá se vysledovat chronologická posloupnost až do období tři sta deset let před nynějším letopočtem a náš kalendář je na ní založen?“

„Ah! Vy se k tomu ještě vracíte? Skutečná svědectví mohla být zničena a na jejich místo podvrženy nepravé dokumenty.“

„Všude na celém světě?“ poznamenala skepticky.

„Historikové, etnologové a dokonce i archeologové u nás na tom pracují už mnoho let. Dosud sice nepublikovali žádné ucelené výsledky své práce, ale pár vědeckých článků, několik konferencí, to vše dává tušit docela jinou historickou pravdu. Prosím vás, Yeuze, o těchto vzrušujících otázkách můžeme přece diskutovat někdy jindy. Teď mi řekněte, svěřila se vám Ligath s něčím?“

„Na to, aby považovala za zajímavé diskutovat se mnou o svých vědeckých hypotézách, na to jsem ve fyzice, chemii či biologii opravdu příliš velký laik. Naše vztahy byly mnohem jednodušší, srdečné. Věřila, že se Slunce může vrátit, často mluvila o jakési bombě, která by dokázala způsobit, aby se vysrážela ta mračna prachu na naší obloze.“

„Další předpojatá myšlenka,“ neodpustil si Sernin a zavrtěl hlavou. „To je všechno?“

„Tlaková vlna uvedené bomby by prý ten fenomén vyprovokovala.“

„O jakou bombu mělo jít?“

„To vážně nevím.“

„Ligath kdysi studovala jadernou fyziku na několika našich univerzitách.“

„Řekla mi, že její studia se dost protáhla, nikdy totiž nebyla se svými znalostmi spokojená. Ale za dvacet let v trestaneckém vlaku toho musela hodně zapomenout.“

„Neustále si něco čmárala, na cokoliv, vzorce, teorie, které si dokázala vybavit. Po tom neuvěřitelném úniku s pomocí Obnovitelů se pár těch poznámek našlo, neměla zřejmě čas vzít to všechno s sebou. Ty poznámky byly načmárané na kouscích umělé hmoty, zbytcích kartonů, úlomcích dřeva, kožkách…“

„Vzpomínám si, že hodiny odpočinku trávila opakováním svých vědeckých znalostí. Byla to zřejmě jediná věc, která pro ni měla opravdu smysl, a rozhodně se mýlíte, když ji prezentujete jako nějakou frustrovanou vědátorku. Pocty a tituly jí byly ukradené. Stačilo jí, když mohla přemýšlet, tehdy byla opravdu šťastná.“

„A co ta bomba, ta měla být termonukleární? Nebo elektronukleární, nebo snad nukleárně magnetická?“

„Jak to proboha můžu vědět? Nerozuměla jsem ani tomu málu, o čem se mnou mluvila.“

„Ligath je specialistka na jadernou energii. Kdyby zbožňovala Slunce, nenáviděla by jadernou energii. Obnovitelé jsou přece přesvědčení, že jedině Slunce je zdrojem všeho dobrodiní, všech statků, energie i potravin.“

„To, co říkala, nebyla žádná utopie.“

„A tady to máme,“ zvolal vítězoslavně. „Našla jste vhodný výraz. Nebyla to žádná utopistka, své názory zakládala na seriózních výpočtech, na ověřených faktech… A právě to nám dělá starosti…“

Zhluboka se napil piva a pak pokračoval:

„Váš ctěný prezident byl tak laskav a předal nám několik informací ze zpráv vašich agentů operujících v Bratrství I. Před týdnem Ligath zmizela a s ní i ten kluk, Liensun, který velí malým úderným komandům Obnovitelů. Zmizeli a vzducholodi, kterými odletěli, se vrátily zpět na základnu. Určitě je někde vysadily a my se pokoušíme zjistit kde. V poslední době zaměřili svoje útoky především proti naší Společnosti. Proč? Co hledají? Všechny provincie jsou v pohotovosti. Na všechny strany jsme rozeslali jejich popis.“

„Třeba jsou v Panamerické?“

„Lady Diana to rozhodně popírá. A v Transevropské taky nejsou.“

„Jak to můžete tvrdit s takovou jistotou?“

„Musíme být opatrní a raději s tím budeme počítat,“ odvětil stroze.

17

Družka prezidenta Kida, Glinda Stallová, si pro to děvčátko jeden večer dojela. Naprosto diskrétně. Lichten byl zásadně proti adopci a našel si záminku, aby mohl odjet z Titanpolisu. Trucoval. Kid pracoval ve své kanceláři a netrpělivě očekával návrat své družky. Když se konečně dveře otevřely, dostal náhle strach a byl celý nesvůj. Malá blondýnka stála na prahu s medvídkem v náručí a dívala se na něho.

Zvedl hlavu a usmál se. Děvčátko se k němu s křikem rozběhlo:

„Dož, Dož.“

S překvapující mrštností se mu vyhouplo na kolena, pověsilo se mu kolem krku a zadívalo se mu do očí.

„Dož?“

„Měla strach,“ řekla Glinda, která celou scénu od dveří pozorovala. „Velký strach. Myslím, že teď už bude klidná.“

Kid uvedl do pohybu své elektrické křeslo a přejel na něm napříč celou pracovnou. Děvčátku se to očividně zalíbilo a nahlas se rozesmálo.

„Budeme jí i dál říkat Rewa.“

Glinda přikývla.

„Bude to naše dcera. Bude opravdu jen naše, neboť její rodiče jsou mrtví. Nikdo si na ni nebude dělat nárok a jednoho dne bude královnou této Společnosti.“

„Opravdu nikdo, jsi si tím jistý?“ zeptala se Glinda.

Kida to překvapilo, jeho družka totiž nikdy nezvýšila hlas a nediskutovala o jeho rozhodnutích.

„Patří k těm bláznivým lidem žijícím v těle velryb.“

„Říkáš blázniví… Jsou to nadutci, myslí si, že jsou elitou lidské rasy. Od té doby, co se naučili žít v symbióze v tělech kytovců, ani jedinkrát se nepokusili s námi komunikovat. Pohrdají námi, jsme pro ně jen ubožáci závislí na kolejích a vláčcích, musíme žít pod ochrannými zvony, zatímco oni jsou vládci mořského ledovce, oceánů a brzy i moří.“

Glinda rozhodila ruce v zoufalém gestu. Kid jí vyprávěl o létající velrybě a ta příhoda ji vyděsila. Představovala si, že se jednoho krásného rána probudí a nad křišťálovou kupolí Titanpolisu se bude vznášet stádo velryb.

„Stane se z ní Mořskoledovčanka, lidská bytost jako ostatní. Nenávidím lidi její rasy. Ve srovnání se Zrzavými jim naprosto chybí lidská solidarita. Zatímco Zrzaví chtěli být vždycky s námi v kontaktu, přestože jsme je příkře odmítali, a navzdory zločinu, jehož se stali obětmi, a našemu permanentnímu rasismu.“

„Dož,“ zneklidněla dívenka.

Usmál se a políbil jí baculatou ručku:

„Neboj se, Dož se nezlobí.“

„Problém bude s výživou. Je zvyklá na komponovanou filtrovanou výživu získávanou přímo z krve zvířete. Prý odmítá i ty nejjednodušší pokrmy, ty největší lahůdky kromě cukru a kaseinu.“

„Glindo, znám tvou andělskou trpělivost a vím, že se ti postupně podaří navyknout ji na náš způsob života. Jsou jí teprve dva roky a určitě se rychle adaptuje.“

„Máme však právo úplně ji izolovat od jejích lidí?“ zeptala se nesměle Glinda.

Na jeho tváři se objevil výraz nevole. Nač tolik skrupulí? Byl tu malý sirotek, který potřeboval lásku, péči a dobrou stravu. Ať si ti ostatní nadutci klidně dál zbytečně hlídkují v oceánech planety a ať si klidně dál parazitují na velrybách!

„Netrap se tím.“

Glinda vzala dítě do náruče, ale Rewa se slzami na krajíčku se držela svého Dože kolem krku jako klíště. Sám ji musel dovést až do jejího kupé. Když objevila kulatou vanu plnou namodralé vlažné vody, seskočila mu z klína a se šťastným smíchem se do ní i v šatech vrhla.

Yeuze doručila Kidovi prostřednictvím jednoho mořskoledoveckého obchodníka, vracejícího se z Transevropské domů, velmi dlouhou zprávu o různých věcech. Mimo jiné se z ní dozvěděl, že Sernin využívá informací jeho špionů nasazených v Bratrství I.

„To zase spískal ten tajnůstkář Lichten.“

Mladá ambasadorka mu nezamlčela ani obsah Serninovy teorie o dějinách posledních století planety. Pomyslel si, že Yeuze se zbytečně vzrušuje pro nicotnosti. Chtějí-li Sibiřané věřit, že doba ledová je daleko starší, než se tvrdí, co na tom záleží? Každý si přece může vytvořit své teorie.

A pak tady byl ten zmrzačený Zeloy se spáleninami neznámého původu, hospitalizovaný někde v Bosna Station. Do jaké podezřelé záležitosti se ten mladík asi zapletl?

Za daleko nebezpečnější a mnohem víc zneklidňující považoval Kid záhadné zmizení Ligath a Liensuna. Mohli se skrývat v jeho vlastní Společnosti a třeba právě teď chystají nějakou sabotáž nebo útok na sklad surovin. Okamžitě vyhlásil pohotovost pro všechny bezpečnostní služby a přikázal, aby byly co nejpřísněji střeženy všechny sklady zbraní, olejů, potravin a továrny vyrábějící složité přístroje. Takovíhle dobrodruzi už nejednou zcizili elektronická vybavení, velrybí olej, a dokonce kultury bakterií, způsobující narušení struktury kovů.

Takže Ligath byla fyzička, specialistka na jadernou energii? To bylo zvlášť zneklidňující, Společnost totiž vlastnila několik reaktorů. Všechny byly pochopitelně zakoupeny v největší tajnosti od anonymních překupníků, kteří je nejspíš někde ukradli nebo našli pod ledem. Obrovské organizované bandy vybavené nejmodernější počítačovou technikou verbovaly historiky a zeměpisce, obětovaly horentní sumy, aby se dostaly pod led a vynesly na povrch všechno, co se dalo dobře zpeněžit. Škála byla opravdu bohatá, od starožitných šperků pařížských klenotníků až po jaderné reaktory. Kid moc dobře věděl, že mocní finančníci investovali do podobných podniků dost peněz. Když to vyšlo, mohli získat až tisícinásobek původní investice.

Dveře se rozletěly a nahatá Rewa se hrnula rovnou k němu. Za ní ztěžka klusala rozcuchaná Glinda.

„Všechno pocákala. Pozor, ještě je celá mokrá.“

Kid zavřel oči a objal to teplé kluzké tělíčko. Malá hedvábná mořská víla, nádherný poklad, který vystoupil z moře jen a jen pro něho.

„Dož.“

Její vlasy měly slanou příchuť. Zůstal by tak celé hodiny, ale ona mu vyklouzla jako úhoř a rozběhla se ke Glindě, která si ji odnesla v náručí.

18

Nejenže měla úžasnou paměť, ale také uměla skvěle kreslit. Za pár minut měl před očima náčrt pancéřového kontejneru, kde byl uložen reaktor bývalé ponorky.

„Kabely můžeme upevnit na několika místech, tady, tady a ještě zde… Možná bude nutné, aby další vzducholodi ještě doplnily zásoby helia na té, která bude náklad zvedat….

„To bude dost obtížné. Nemáme dostatečně pružné potrubí. Možná by se dala jedna vzducholoď vybavit několika sériově zapojenými heliovými filtry."

„Myslíš, že si přiletí pro zprávy?"

Každou noc očekávali vzducholoď, která měla přelétávat nad KTK Vok. Na palubě bude médium, mimořádně citlivá osoba, které Liensun předá slova i náčrty. Měli to už vyzkoušené, během několika expedic dosáhli devadesátiprocentní úspěšnosti. Jedinou překážkou mohla být výška, v níž by se vzducholoď mohla udržet nad stanicí.

„Musíme s tím skoncovat, a to hodně rychle. Hledají nás."

Liensun k ní zvedl od výkresu oči. Zdálo se mu, že špatně slyšel.

„Ano, hledají nás," zopakovala Ligath. „Železniční policie vyhlásila pátrání po ženě a chlapci, jejich popis se na nás hodí jako ulitý."

„Mají nějaké fotografie?"

„Ano, ale jen moji, a to ještě dvacet let starou. Hodně jsem se změnila. Bohužel ten telex zdůrazňuje jeden důležitý detail. Cituji: ‚Ta žena, Ligath, bývalá trestankyně, se určitě zajímá o jaderná zařízení."

Liensun se zachvěl.

„Nějak moc dobře tě znají!"

„Naše jediná šance je, že si představují, že jsme na útěku, že se skrýváme a pracujeme jen v noci. Zřejmě by je ani nenapadlo, že můžeme být legálními obyvateli stanice, já v řádném pracovním poměru a ty v reedukačním centru. Myslím, že nám to poskytne trochu času. Milice má manévry snad po celém venkově, nikdy jich tam nebylo tolik. Uvnitř stanic zas hlídkuje Železniční bezpečnost."

„Nějak se to komplikuje."

Ukázal na výkres. „Teď ještě potřebuju popis okolí a stanoviště hlídek. Zaútočíme na několika místech, ale zuřivý boj se rozpoutá tam, kde je reaktor. Budeme potřebovat zbraně."

Ligath mu nakreslila, oč žádal, ale nedokázala říct, kde se dají získat zbraně.

„A co je tohle?"

„Lehátkový vagon pro hlídky. Jsou tam sprchy, kuchyňka, něco ke čtení."

„Musí tam být i nějaký sklad zbraní."

„Možné by to bylo."

„Zítra mi to musíš zjistit."

„Zítra?" protestovala. „Nemám nejmenší důvod jít zítra k reaktoru."

„Nepůjdeš přece k reaktoru, ale k tomu vagonu, kde jsou hlídky, a zeptáš se jich, jestli třeba nenašli nějaké důležité doklady. Máš dost času si vymyslet, jaké. Pokusíš se dostat se dovnitř, i kdybys měla jít s nějakým chlápkem od bezpečnosti, kterého sbalíš."

Ligath odložila tužku a zadívala se mu do očí:

„Slyšela jsem dobře? Radíš mi, abych se prostituovala?"

Pokusil se číst v jejích myšlenkách, ale dokázala se před ním uzavřít na dva západy. Jako by považovala jeho pokusy o proniknutí do její duše téměř za znásilnění.

„Potřebujeme zbraně."

„Nejsi náhodou posedlý sexem? Podobné rady se mi nelíbí, stejně jako se mi nelíbí pohled, kterým se na mě někdy díváš."

Zrudl.

„Co tě to napadlo?"

„Nic. Nebudeme se přece hádat. Nebudu spát s nějakým policajtem kvůli úspěchu naší akce, toť vše."

„Věděl jsem, že to s naší věcí nemyslíš upřímně. Už dávno jsem to Ma Ker řekl."

„Lžeš. To Ma Ker tni nedůvěřuje, jako ostatně nikomu."

Ještě zuřil, když si šel lehnout, a nedařilo se mu usnout. Kolem půlnoci se silně soustředil, jako každou noc, pro případ, že by některá z jejich vzducholodí přelétala nad stanicí.

Nejdřív myslel, že se mu to jen zdá, ale brzy měl jistotu. V mysli média snadno přečetl heslo, za kterým následovalo jméno vzducholodi: Slunce svobody.

„Ligath, vstávej, jsou nahoře!"

Zřejmě si myslela, že si z ní vystřelil, protože se ani nepohnula. Liensun slezl z lehátka a pustil se do podrobného popisu místa, kde byl uložen reaktor, pak upřesnil podobu kontejneru a zdůraznil, že k vyzvednutí celého sedmdesátitunového kolosu budou potřebovat velmi silná lana. Z opatrnosti raději váhu kontejneru nadhodnotil.

Médium neustále opakovalo stejnou otázku: „Kdy bude den D?"

„Ligath, chtějí vědět, kdy to celé provedeme. Mám jim odpovědět, že přesně za týden ve stejnou hodinu?"

„Ne, za čtyři dny."

„Ale to nestihnou! Nemůžou se vrátit pro materiál do Bratrství I a zase zpátky za čtyři dny. Potřebují týden!"

„Za týden už budeme v base nebo na útěku."

„Musí se vrátit na základnu, uvědomit Ma Ker, doplnit zásobníky a nádrže, vyměnit filtry."

„Nemůžeme čekat. Byla by to katastrofa, cítím to.“

Zabralo to, nechal se přesvědčit i se svou schopností telepatie a předvídavostí.

„Zkusím to, ale obávám se, že…“

Médium se zřejmě muselo jít poradit, protože Liensun na několik minut ztratil kontakt. A pak někde v éteru zachytil ta slova, připadalo mu, že naléhavě blikají: „Nemožné, nemožné, nemožné…“

„Musíte to zvládnout za čtyři dny,“ vysílal a vkládal do toho celou sílu své vůle, „jinak už tady nemusíme být, abychom vás navedli na cíl. Využijte všechno, co máte na palubě, vypleňte někde zásobníky paliva, vyšlete rádiové zprávy do Bratrství I, i když hrozí odposlech. Schovejte se v pusté oblasti, ale za čtyři dny ve stejnou hodinu buďte tady!“

Už nemohl dál naléhat, byl naprosto vyčerpaný. Skoro okamžitě usnul a se Sluncem svobody si už žádné starosti nedělal. Zato velitel lodi měl starostmi pěkně zamotanou hlavu.

Liensunova vychovatelka se ráno podivila, proč má takové kruhy pod očima.

„Tak jsme si našli přítelkyni, což?“

Už se mu s těmi přisprostlými narážkami začínala hnusit.

„Snad některá ze sousedek? Ženy horníků bývají v noci tak samy… No jo, chodíme si užívat a ani neprobudíme maminku.“

Jako by jí mohl odpovědět! Zneužívala toho parádně. Pomyslel si, že tenhle typ holek by na něho vychrlil spoustu sprosťáren, kdyby snad byl hluchý, a v případě slepoty by se před ním určitě předváděly nahaté. Považovala ho za zvířátko, na kterém se může vyřádit.

„Tak tady to pěkně opíšeš, broučku… A dej si záležet! Včera to nebylo k přečtení.“

Do kupé vstoupila ředitelka. Byla bledá. Za ní šly dvě uniformy a muž v civilu.

„Říkají, že Olav je špion, chudinko Táňo, jen si to představte!“

Liensunovi se podařilo vypadat úplně klidně, vstoupil však do mysli muže v civilu a našel tam jen lehkou nedůvěru, zato však silné podráždění. Muž byl zjevně otrávený, že musel zasahovat ve výchovném ústavu.

„Zadrželi jeho matku… Nemůžu tomu uvěřit.“

Liensun s úsměvem podával ruku příslušníkům Milice.

„Je to chudák kluk, víte… Určitě se mýlíte.“

„Jestli jde o omyl, bude rychle napraven,“ ujistil ji muž v civilu a pokynul chlapci, aby je následoval.

Liensun se nenechal prosit a v drezíně se zamřížovanými okny se tvářil skoro nadšeně.

19

Zrzaví pochodující v čele kolony upozornili ostatní na bílé průhledné vršky, které se rýsovaly na obzoru. Pomalu se stmívalo. Utrmácený Jdrien nevzal tu informaci příliš na vědomí. Hrdost mu nedovolila navrhnout, aby strávili noc na místě, když by mohli najít lepší úkryt tam v těch „bílých a průhledných horách“. Určitě šlo o nahromaděné ledové kry, jak je někdy dokázaly vymodelovat nelítostné větry vanoucí v těchto končinách. Hory místy dosahovaly obrovských výšek, které nebylo možné překonat. Ale podle informací, které se k němu dostaly šeptandou, tyhle kopce příliš vysoké nebyly. Překvapující na nich byla spíš ta průhlednost.

„Jsi unavený, Jdriene,“ řekla mu Vsin a chtěla ho podepřít. „Postavím ti iglú a připravím ti jídlo. Nesmíš pokračovat dál.“

„Ještě kousek, jinak tam nedojdeme nikdy.“

Ta zacházka přes Stanici stínů, kde navštívil hrob svého přítele Pavia, je přece jen dost zdržela. Navíc je překvapila ošklivá vichřice, která je přinutila vyhloubit si úkryty přímo v ledovci a přečkat tam nejhorší nápor. Vichr odnesl šest Zrzavých, čtyři muže a dvě ženy, a rozdrtil je o ledové bariéry. Hroudy ledu se divoce hnaly po ledové pláni směrem od jihu a ničily vše, co jim přišlo do cesty. Další tři byli vážně zranění.

„Jdriene, prosím tě, nech mě, ať se o tebe postarám… Rozkoušu ti maso, ohřeju v ústech led a dám ti napít.“

Tvrdohlavě odmítal, jeho tělo však umdlévalo a chvílemi by byl málem přepadl, jen taktak se držel na nohou. Právě v té chvíli za ním přišel jeden zrzavý kolohnát s tou strašnou zprávou:

„Poslyš, Mesiáši, ty průhledný hory zrovna polykají naše muže… tam vepředu. Už jich spolkly tolik, kolik mám všech prstů.“

Jdrien cítil, že se na něho valí strašná noční můra. Potřásal hlavou, jako by ničemu nerozuměl.

„Říkají, že hora je spolkne a pak vyplivne jen kožich a kosti.“

„Co je to zas za pohádku? Nebo nějaká nová legenda?“

„Ne, ne, Mesiáši,“ cloumal s ním jeho zrzavý druh, „to se právě děje tvému lidu!“

Vsin to rozzlobilo a chtěla Zrzavého kousnout do ruky.

„Pusť ho, nevidíš, že je vyčerpaný? Co mu to tady vykládáš!?“

Ale zoufalé zvuky začínaly doléhat až sem k nim a ostatní Zrzaví se sbíhali do houfu. Kolona roztažená v délce několika kilometrů se zastavila.

Z hloubi Jdrienovy paměti náhle zazněl otcův hlas. Ještě když byl malý kluk a když ještě žil i Pavie, Lien Rag je našel ve Stanici Stínů a mluvil o té příšerné věci, která pohlcuje lidi, tuleně, a dokonce i velryby.

„Jelly,“ zašeptal zrdceně.

V jeho paměti se vrstvily vzpomínky na všechna období života, na každou událost. Nic se neztratilo, Jdrienova paměť byla uzpůsobena tak, aby uchovala všechno.

„Ano, Jelly… Musíme jít pryč, rychle pryč, nebo nás zhltne všechny. Ta průhledná hora postupuje hrozně rychle.

Má měkká chapadla, ale i když jsou beze svalů, mají sílu. Utíkejte, bratři, utíkejte co nejrychleji pryč. Já musím jít pro ty ostatní, musím je varovat.“

Zrzaví zůstali nerozhodně stát, nezdálo se, že by svého Mesiáše chtěli nechat odejít.

„To ne,“ křičela Vsin, „nesmí tam jít.“

„Nepochopí to hned, napadne je jen, že ta věc není hora.“

Bylo to divné, ale Jelly v legendách Zrzavých chyběla, anebo tam existovala v jiné podobě. Lidé z Chladu rádi přetvářeli skutečnost, nikdy se jim nezdála dost dobrá pro zajímavé vyprávění.

Chtěl se jim vysmeknout, ale drželi ho pevně. Vysadili ho na ramena kolohnáta, který tu zprávu přinesl. V padajícím soumraku tak mohl vidět, jak se kolona rozpadá na menší prchající části.

Jdrien se pokusil proniknout do co největšího počtu mozků, ale upozornit všechny bylo nad jeho možnosti. Někteří však jeho zprávu zachytili a obraceli se v běhu směrem na jih.

„Vidím, jak je ta hora pohlcuje,“ zvolal varovně. „Její chapadla se určitě přibližují.“

„Co můžeme dělat, řezat je noži ze slonoviny?“

„To by nebylo k ničemu.“

Pomalu se už všichni Zrzaví vraceli zpět na jih. Tma však byla příliš hustá, než aby se daly aspoň přibližně vyčíslit ztráty.

„Ó Mesiáši, tys s tou žravou horou nepočítal!“ řekl mu muž, který ho nesl na svých širokých ramenou.

„V té hoře jsou nějací lidé. Překvapil jsem je tam, ale na Jelly jsem nepomyslel.“

„Tak to není hora?“

„Je to živočich. Může pokrývat povrch tak velký, že bys musel jít padesát dní a nocí, abys ho celého obešel.“

„Ale co ti lidé… Jsou to duchové?“

„To ne, jsou opravdu živí, myslí stejně jako ty nebo já.“

Po hodině pochodu se procesí nakonec zastavilo. Mesiášovi postavili iglú. Vsin pro něho rozžvýkala zmrzlé maso, vyplivla si ho na dlaň a podávala mu ho, jako v misce. Polykal to, ale nemyslel na to, co právě dělá. Nořil se do propastí své paměti a pokoušel se tam najít, co mu o Jelly řekl jeho otec, Lien Rag. Co mu řekl o tom, jak se před tou průhlednou nestvůrou ochránit.

Do tábora se vracely rozptýlené skupinky a šeptem začala kolovat jména mrtvých. Víc než padesátka Zrzavých padla Jelly za oběť. Kolona si nejdřív ničeho nevšimla, všichni si mysleli, že ta průhledná hora je z nějakého zvláštního druhu ledu. První skupina se odvážila dost daleko a teprve potom zmizela. Měkká chapadla příšery zatím obtáčela další skupinu, rychle rostla a natahovala se, takže skupina se brzy octla v jakési kleci. Jen jedinému se obrovským skokem podařilo vymanit se ze smrtelného objetí.

„Jez,“ nutila ho Vsin a rozpouštěla ve svých ústech led.

Konečně mohl vejít do iglú a pokusit se usnout. Ale spánek dlouho nepřicházel. Jdriena trápily myšlenky na mrtvé Zrzavé, ale taky přítomnost neznámých lidí v obludném těle příšery mu nedala usnout.

20

V těsném kupé zařízeném jako cela se Ligath snažila udělat si ve věci jasno. Zatím byli s Liensunem jen podezřelí, a to na základě pátrání vyhlášeného Ústřední správní radou. Když policista v civilu srovnával její obličej se starou fotografií, moc přesvědčeně se netvářil.

Věděla, že ji někdo udal. V jaderné centrále vládla velká opatrnost a podezíravost. Raději by způsobili někomu bezpráví, než by se dopustili vážné chyby.

Zatím sháněli informace o Věně Menovně, za jejíž identitu se ukryla. Dříve než našla útočiště v Bratrství I, žila ta žena v Moskva Station a byla profesorkou panameričtiny v jazykové škole pro dospělé. To všechno by souhlasilo. Ovšem Věnina fotografie se dost lišila a pak taky bude muset vysvětlit, co dělala celý minulý rok. Ten rok, který Věňa potřebovala k cestě na základnu Obnovitelů.

Někdy o tom s Liensunem mluvili a společně vymysleli následující historku. Věňa podlehla depresi a uchýlila se na zemědělskou farmu na severu, kde se chovali sobi. Adresa se dala obtížně ověřit, protože farma později zmizela pod lavinou ledových ker. S datem té katastrofy to však nebude jednoduché.

Navíc Věňa neměla žádného syna a Ligath ani Liensun si v tomhle bodu výmluvu nepřipravili. Mohla ho třeba adoptovat, ale copak by jí někdo uvěřil, že adoptovala dvacetiletého mladíka, němého a tak trochu zaostalého, bez postranních úmyslů?

Podařilo se jí uvolnit bariéru, kterou chránila své myšlenky před Liensunem, a čekala, až se jí mladík ozve. Byl zavřený v sousední cele.

Překvapilo ho, jak snadno se ponořil do její mozkové kůry. Informovala ho přesně, co a jak má říkat. Liensun byl šokovaný, chtěla přesunout zájem policistů na sexuální delikt.

Protestoval. Nikdy by nedokázal potvrdit, že od prvního dne adopce ho doslova znásilňovala.

„Řekneš, že jsi bloudil po zemědělských usedlostech, že jsi byl nešťastný a ubohý a že jsem tě chránila. Odešli jsme pak spolu a žili jsme úplně sami v jedné opuštěné staničce. Tam jsem tě zneužívala. Budeš muset vysvětlit jak, v tom se musíme plně shodovat. Vykreslíme jim takovou pornografickou scénu, že z ní budou celí pryč a úplně zapomenou na obvinění ze špionáže. Budeš si muset vymyslet něco šokujícího.“

Už si skoro zoufala, Liensun nechtěl přistoupit na tento způsob obrany. Nechtěl číst v jejích myšlenkách ty obscénní obrazy, kterými ho zahrnovala, ale Ligath nepřestávala naléhat.

„Chceš zradit kvůli pitomýmu záchvatu studu? Že bys byl ještě panic? No jo, to je ono, viď? Nechceš to pochopit,

protože jsi zapšklý panic.“

Pokoušel se ospravedlnit. Jestli to udělá, už nikdy se jí nebude moct podívat do očí.

„Nemysli si, že nevím, jak rád bys byl se mnou spal. V noci jsi onanoval a myslel přitom na rozkoš, kterou bys se mnou prožíval, kdybych na tebe byla jen o trochu hodnější. Myslíš, že jsem tě neslyšela?“

Zřejmě to přehnala. Liensun přerušil veškerý kontakt. Skoro hodinu ho musela prosit, než se zase ozval. Divná věc, když vstoupil do jejích myšlenek, pocítila přímo fyzické vzrušení.

„Aby bylo jasno, musíme se shodnout. Nejdřív farma, kde jsem tě potkala, a pak opuštěná stanice, kde to všechno začalo.“

Co se týká umístění farmy, měla v zásobě pár informací. Horší to bylo s opuštěnou stanicí. Museli hledat nějakou vzdálenou vedlejší trať, aniž měli železniční mapu dané oblasti. Liensunovi se podařilo vypátrat v mozku neznámého muže v nedalekém vagoně pár přibližných informací. Ten muž si občas vzpomněl na svou rodnou staničku daleko na severu koncese.

„A teď to ostatní. Neměl jsi žádnou zkušenost, dokonce ani představu o fyzické lásce. Až se tě budou ptát, vysvětlíš jim to gesty a neumělými kresbičkami. Zgustnou si především na mně. Ty jsi němý a oni nevyslýchají invalidy rádi. Budeš moje oběť a nejspíš se z téhle šlamastyky rychle dostaneš. Já můžu dostat jeden až tři roky za mravní narušení nezletilého. A kvůli tvému poškození tě budou za nezletilého považovat.“

Rozhořčilo ho to, nedokáže prý snést pomyšlení, že ona sedí ve vězení, zatímco on by byl na svobodě.

„Nedělej si s tím starosti. Člověk si zvykne na všechno a pak, vzpomeň si, že za čtyři dny si přiletí pro reaktor a vy ho musíte odvézt, stůj co stůj.“

21

Za čtrnáct dnů naložili Zeloye do nemocničního vlaku, který sbíral nemocné v těch nejzastrčenějších koutech Společnosti. Bosenská provincie k nim patřila. Yeuze za ten převoz zaplatila roztoužené Floe Sadonové. Milostná vášeň jen chabě zakrývala její úzkost ze života, strach před ztrátou moci. Společnost se potýkala se stále většími ekonomickými potížemi a sociálními problémy. Afrikánie se Sibiřskou si právě rozdělovaly rozsáhlá naftová pole Středního východu, ukrytá pod ledovcem. Zdálo se, že Floa nachází v přítomnosti mořskoledovecké velvyslankyně nejen nasycení tělesné touhy, ale i pár hodin klidu.

„Zeloy nám lže. Myslíme si, že odhalil zdroj jaderné energie, který chce udržet v tajnosti pro toho vašeho trpasličího prezidenta. Buď nějakou starou loď, nebo bývalou petrolejářskou věž…“

„Vždyť je to hrozná dálka, Kid by toho zdroje nemohl nikdy využít.“

„Když to vezme přes pól, může si cestu zkrátit.“

„To se má vklínit mezi Sibiřskou a Panamerickou? Přes Beringovu úžinu?“

„A proč by ne? Z právního hlediska má koncesi na celou plochu mořského ledovce mezi oběma pevninami, asijské z jedné strany a Panamerické ze strany druhé. Dá se to obhájit i před KDNYST. Mohla bych jeho nárok podpořit.“

„Ani jedna z těch dvou velkých Společností by nikdy nedovolila, aby je rozdělil někdo třetí. Ostatně i ty bys pak měla kus hranice společný s námi, myslím u severního pólu.“

„Považovala bych to za štěstí a pak, co mi je po nějakém ztraceném jaderném reaktoru?“

A tak byl novinář přijat do významného zdravotnického zařízení asi sto kilometrů od GSS. Říkali tomu Léčebná a ozdravná stanice a jako vždy se našla i zkratka: Lečo Sta. Yeuze tam mohla jezdit, kdy se jí zachtělo. Zeloy byl však stále považován za radioaktivního a směli spolu komunikovat jen skrz tlusté sklo. Stále je také sledovali, a tak mluvili jen o banalitách.

„Výhybkáři udělají všechno, aby mě odsud vyšívali. Dají mi to sežrat, nevydají mi cestovní povolení.“

„Podívej, nejdřív se uzdrav, pak si vezmeš dovolenou a vrátíš se do Mořskoledové.“

„Jestli to udělám, nikdy se nebudu moct vrátit.“

Před několika dny už mohl opustit, speciální nádrž, ale stále musel žít nahý ve zvláštním sterilním kupé. Po několika návštěvách si Yeuze uvědomila, že po ní náruživě touží a nedokáže to skrýt. Nemocniční personál se tím očividně náramně bavil a Yeuze z toho byla celá nesvá.

„Kid s Glindou adoptovali jedno malé dvouleté děvčátko, jmenuje se Rewa. Napsal mi to osobně.“

„To je podivné, naše noviny se o tom vůbec nezmiňují, dokonce ani nic nenaznačují,“ divil se Zeloy.

„Prezident se se svým osobním životem moc nesvěřuje.“

„Věřila bys, že je něčeho takového schopen?“

„Proč ne, Jdrien mu uniká. Všechny přátele odradil, nebo je poslal pryč. Lien Rag je mrtvý a já jsem v Transevropské. Kid se musel cítit doma dost sám. Glinda je sice skvělá družka, ale není s ní žádná zábava. Kid určitě lituje, že nemá potomky.“

„Odkud ta holčička vlastně je?“

„O tom se nezmiňuje, ale slíbil mi v příštím dopise fotku.“

O několik dnů později se setkala se Serninem. Už před nějakou dobou ho požádala o informace o svých bývalých kamarádech z Kabaretu Miki, které ani ona, ani Kid už nikdy potom nespatřili. Yeuze byla tehdy obžalovaná z vraždy jednoho poručíka, což byla ostatně pravda. Zabila toho muže, aby zachránila malého Jdriena, a byla za to deportována do trestaneckého vlaku, kam si pro ni přijel Lien Rag a vykoupil ji za tučné výkupné. Kid, kterému tehdy říkali Trpaslík, zatím pokračoval v kočovných vystoupeních se čtyřmi dalšími herci. Ti ostatní umřeli zimou nebo na kurděje.

„Žili jste tehdy ve vesnici Kapusta Vokzal, které velel generál Šerakin. Amputovali mu obě nohy, následek válečného zranění. Zemřel brzy potom a jeho synové se málem povraždili navzájem kvůli dědictví. Ti synové se narodili

různým matkám. U nás v Sibiřské jsou vesnice i celé okresy v osobním vlastnictví válečných hrdinů nebo významných osobností. Šerakin dostal s vesnicí velké území, kde lovil sibiřské tygry tak náruživě, že to zvíře v celé oblasti skoro vyhubil. A co Inis, říká vám to něco?“

„To byla naše naivka, taková jemná, křehká dívka.“

„Vážně?“ rozesmál se Sernin. „Tak ta si vzala jednoho ze Šerakinových synů a železnou rukou vládne Kapustě Vokzalu. Manžel se jí raději vyhýbá. Říkají, že loví tygry jako její mrtvý tchán. A ten tlustý Tongy, žonglér a polykač ohně, zmizel i s ansámblem baleťáků podezřelých z loupeží. Možná dokonce, že byl odsouzen a popraven pod cizím jménem.“

„Víte něco o Latiovi, o tom provazochodci?“

„Měl angažmá ve velkém cirkuse a zabil se při představení.“

„A pak ještě Morgana, ta jasnovidka.“

„Pracuje v jednom parapsychologickém středisku a podílí se tam na dlouhodobých předpovědích. Oblast jejich zájmů je však tajná. Spokojená?“

„Takže všichni zůstali u vás? Jen Kid, Miele a Jdrien Transibiřskou opustili.“

„Ilegálně.“

„Miele zemřela v jednom z vlaků pod mořským ledovcem. Část trati se propadla do trhliny mezi ledovými krami. Vzpomínáte, tehdy se náhle silně oteplilo, už je to hodně dávno.“

„Ovšem, to způsobili Obnovitelé Slunce.“

Yeuze té záminky použila, aby se mohla s velvyslancem opět setkat, ale v hloubi duše toužila pokračovat v rozhovoru na jiné téma. Zdálo se, že mu je to jasné.

„Stále musím myslet na to, co jste mi řekl minule… Dokonce se v noci probouzím a napadají mě vzrušující vysvětlení. Ta teze, která by měla dokázat, že doba ledová, v níž teď žijeme, je starší než tři sta let, že sahá do nepaměti…“

„Byla by z vás skvělá ortodoxní Sibiřanka; ostatně už brzy to bude naše oficiální náboženství.“

Yeuze potřásla hlavou:

„Jsem vážně pitomá, málem jsem uvěřila, že to dogma je opravdu vědecky podložené. Ale to určitě ne. Snažíte se především zničit vliv Obnovitelů Slunce, odhalit jejich víru v návrat Slunce jako utopii. Když se vám podaří dokázat, že Země žije bez Slunce už dvě nebo tři tisíciletí, všichni ti disidenti, kteří se semkli kolem Obnovitelů, začnou pochybovat a vy tak zničíte celou organizaci, nebo aspoň v to můžete doufat.“

„Mluvme spíš o sektě, to víc odpovídá skutečnosti. Víte dobře, že to jsou fanatici. Když se za pomoci těch triků pokusili dokázat celému světu, že Slunce může znovu svítit, přivodili smrt stovkám, tisícům lidí. Nikdo nikdy doopravdy nespočítal všechny lidské i materiální škody, určitě by to stálo za to.“

„Počkejte… Jaké triky máte na mysli?“

„Žádné Slunce nikdy nebylo… Na to jsme nepřišli my, ale vědci lady Diany. Šlo o jadernou bombu, která vybuchla ve velké vzdálenosti od Země. Někde tam v tom škraloupu, který obaluje Zemi…“

„A vědci lady Diany tu tezi obhajují?“

„Samozřejmě… Ještě po letech se našel radioaktivní spad. Analyzovali světelné spektrum, podle tehdy vyfotografovaných snímků, a to teplo bylo příliš intenzivní, než aby ho mohlo způsobit nějaké nebeské těleso… Ostatně žádné nebeské těleso neexistuje…“

S úsměvem se k ní naklonil:

„Vážně si myslíte, že to bylo Slunce? Jste tak romantická.“

„Ale co ten oslňující paprsek…“

„Výbuch bomby ve velké výšce, v takové vzdálenosti, že hořela plných osm dní, než spotřebovala všechen svůj kyslík.“

„Musela by přece spadnout zpět, nepopíráte doufám zemskou přitažlivost.“

„Použili dokonalou techniku, nic víc. A teď se znovu chtějí zmocnit jaderného zdroje a zřejmě touží svůj pokus brzy zopakovat. Možná dřív než za rok. Jenže tentokrát to bude mnohem horší. To umělé slunce se může udržet po celé měsíce. Vaše Společnost zmizí navždy.“

„Vraťme se raději k vašemu dogmatu o věčné době ledové.“

„To není špatně vymyšlené. My přece mluvíme o trvalé době ledové.“

„Mám pochybnosti o té bombě použité jako náhražka za Slunce, ale co se týká té věčné doby ledové… Tak třeba, proč neokatolická církev vidí rudě, kdykoliv se někdo pokusí rekonstruovat chronologii papežů za Velké paniky? Že by snad trvala delší dobu než několik desítek let?“

„O tom není pochyb. Možná dvě stě nebo tři sta let, strašné války, bitvy klanů, feudální zvůle.“

„A Vatikán II by byl radši, kdyby se o tom nevědělo? Stejně jako lady Diana, předpokládám.“

„Chceme, aby všechny racionálně uvažující mozky podpořily naše dogma. Nelze setrvávat v nábožném uctívání něčeho, co nikdy neexistovalo. Mluvím samozřejmě o Slunci. Určitě se teď vytasíte s tvrzením, že přece některé staré knihy, vědci, filmy, noviny… To datum, 2050, jako počátek všeho, kdy následkem výbuchu Měsíce atd. atd… Samé bláboly… Osobně si myslím, že náš kalendář přesně určuje skutečný výchozí bod.“

„Chcete říct 2361 let… Podle vás žijeme v naší době ledové už dva tisíce tři sta šedesát jedna let? Ne, tomu neuvěřím…“

„Církev se proti takovému kalendáři vzepřela, ale potom, ostatně jako vždy, se mu přizpůsobila.“

„Takže který rok by se vlastně měl psát podle křesťanského kalendáře, počítáno od narození Krista?“

„To opravdu nevíme.“

Vzpomněla si na některé Lien Ragovi výzkumy. Nikdy se mu nepodařilo dojít za určitou, v podstatě stále stejnou

hranici. V Antarktidě našel tu rodinu, Vermann Veriano, i s jejich vlakem, a když se chtěl o ní něco dozvědět, narazil na limitující letopočet 2117… Stejně tak když se zajímal o svou vlastní rodinu. Nikdy se mu nepodařilo získat nějakou určitější informaci za datem 2182, datem narození jeho předka Raguse. Co má ta bariéra znamenat?

„Pod ledem přece nacházíme různé řemeslnické výrobky… Staré automobily, potraviny, zařízení…“

„Jestli se uchovaly po dobu tří staletí, proč by tam nemohly vydržet čtyřiadvacet?“

„Ale pod tou narůstající váhou…“

„Ledová vrstva se už dávno nezvětšuje, dokonce se zdá, že nepatrně ustupuje… Ostatně také teplota se sama od sebe lehce zvyšuje… Je to důsledek naší novodobé industrializace. Už jsme pomalu zapomněli na kočovný život našich předků, usazujeme se na jednom místě a vyrábíme čím dál víc tepla, které zůstává v atmosféře.“

Co si asi pomyslí o té převratné teorii Zeloy, až opustí své sterilní nemocniční kupé? Kid jí ve svém posledním dopise neodpověděl, i když mu dost podrobně vyložila novou teorii Sibiřanů. Prezident si nejspíš myslí, že se vzrušuje pro nic za nic. Yeuze se však začínala ptát, zda tahle nová teorie nevysvětluje Lien Ragovu smrt a následné zmizení jeho mrtvého těla. Yeuzin přítel byl uznávaný glaciolog, dokonce i samotná lady Diana mu kdysi svěřila stavbu svého Severojižního tunelu. Pracoval na něm dlouho, nacházel zázračná řešení, revoluční metody. Takový člověk znal led dokonale a postupem času si mohl udělat dost přesnou představu o jeho skutečné historii.

Vrátila se domů zamyšlená. Není divu, že se Sernin pokusil ji přesvědčit o dokonalosti toho nového dogmatu, ovšem on stejně jako jeho nadřízení v něm viděli především způsob, jak umlčet oponenty. Lady Diana nakonec také přijme tenhle nový historický realismus a je možné, že se zalíbí i Kidovi.

A co na to Floa Sadonová? Yeuze se dosud neodvážila seznámit ji se Serninovými názory, hrozně ráda by však slyšela její názor.

Tentýž večer, kdy ještě ověřovala některé důležité dokumenty, ji vyrušil velitel vlaku a přinesl jí vzkaz.

„Právě to doručil někdo neznámý.“

Roztrhla obálku a vyskočila. Stálo tam:

Máme pro vás zprávu od našeho druha Kurtse. Spojíme se s vámi během příštích čtyřiadvaceti hodin.

22

Náčelník krajské Milice, který pomáhal vyslanci z Moskva Station ve výslechu obou podezřelých, se otočil k Ligath:

„Skutečně jste toho handicapovaného chlapce zneužívala tak, jak to popisuje?“

Velmi důstojně přikývla. Liensun si netroufl se na ni podívat. Před chvílí o ní podal odpuzující svědectví, ale jen proto, aby zachránil jejich poslání. Jeden z nich se musel dostat ze spárů Milice na svobodu.

„Tak jak se nám to snažil vyjádřit podle svých možností gesty, několika napsanými slovy… a těmi, hm, dost přesnými obrázky?“

Opět mlčky přikývla.

„Věřo Menovno, to vůbec neodpovídá psychologickému profilu vaší osoby z doby, kdy jste pracovala v té škole pro dospělé toužící se naučit panamericky. Byli to všechno vysocí funkcionáři, často Výhybkáři, kteří odjížděli do Panamerické, ale nikomu z nich se nepodařilo vás svést.“

„Dostala jsem se do nervové deprese… Odjela jsem na tu farmu a pak se najednou všechno, co jsem v sobě potlačovala, uvolnilo při pohledu na toho chlapce… Toužila jsem po něm, byla jsem lačná…“

Vyšetřovatele to šokovalo.

„Jste odporná.“

„Je mi to líto.“

„Riskujete až pět let ve vězeňském vlaku.“

Celá se zachvěla, vzpomněla si na těch dvacet let, které tam už strávila.

„Miluju ho.“

„Ne, je jen předmětem vaší zhýralosti, a to je podstatný rozdíl. Myslíte si snad, že zločin zůstane bez trestu?“

„Co s ním uděláte?“

„Vrátí se do reedukačního zařízení.“

„Chcete ho tam zavřít? Přála bych si, aby byl svobodný. Má jen tu vadu, že je němý… Jinak se dokáže o sebe postarat sám. Dokáže žít samostatně.“

„Podstoupí zevrubnou zdravotní a psychologickou prohlídku. Vaše sexuální agrese ho mohla nebezpečně traumatizovat.“

Liensun úporně přemýšlel, dokonce se při zmínce o lékařské prohlídce ani nezachvěl. Snažil se vysvobodit Ligath z té hrozné situace. Dalších pět let v káznici by už nevydržela. Až unesou reaktor, oni stejně pochopí, že je podvedla, a z trestaneckého vlaku se už živá nedostane. S tím se nedokázal smířit.

„Odvezte toho kluka zpět do ústavu,“ prohlásil vyšetřovatel z Moskva Station, „ať se o něho pořádně postarají. Stal se obětí sexuálního šílenství téhle staré ženské.“

„Ještě mi není padesát,“ zaprotestovala Ligath a vlastní reakce ji pobavila.

Stejně jako ji pobavila ta prastará diagnóza, sexuální šílenství. Nepoužívala se už dobrých pět století, ale sibiřská společnost byla stále velmi puritánská.

A tak se Liensun octl zpátky v reedukačním ústavu. Ředitelka ho s dvojsmyslnými poznámkami svěřila vychovatelce Táně.

„Pojď hezky se mnou, ty můj němoušku.“

Obával se, aby ho nezavedla rovnou do ložnice, ale postrčila ho jen do malého kupé.

„Tady se poměješ… Hned vedle je vannaja a budeš se denně mýt. Sama budu na tvou čistotu dohlížet…“

Lehce vzdychla a Liensunovi náhle došlo, že tahle neukojená tlustá holka by mu mohla pomoct. Za tři dny přiletí nad stanici vzducholodi a on bude sám, aby je navigoval. Tři dny, bude to stačit na to, aby si omotal kolem prstu tuhle rádoby vychovatelku?

Naznačil jí, že je špinavý, že se ve vězení nemohl umýt. Trochu zaváhala.

„Je čas večeřet, ale budiž… Pojď se mnou.“

Vzala ze skříně ručník a strouhané mýdlo. Koupelna byla malinkatá a místo vany tam stála dřevěná káď.

„Svlékni se… Možná potřebuješ pomoc.“

Měl na sobě dlouhou vatovanou košili a stejně podšité kalhoty, přesně podle sibiřské módy. Když mu je stáhla, vyprskla smíchy:

„No teda, to se podívejme…“

Liensun už dlouho nezažil podobné ponížení. Všechno se v něm vzpíralo při myšlence, že poprvé pozná rozkoš s tak ošklivou holkou, tak nehodnou jeho osoby. Naštěstí ji nejspíš už nikdy neuvidí a nikdo se mu nebude posmívat, že byl zaučen za takových podmínek.

„Ty bejčku,“ zašeptala slastně.

Pustila vařící vodu a místnost zahalila hustá pára. Ponořil se do horké lázně a zatetelil se.

„Musím tě pořádně vydrhnout,“ prohlásila. „Budeš jako vyměněný.“

Nemohl se smířit s tím, že se jeho pohlaví tak bolestivě ztopořilo kvůli téhle holce, ale už se nedokázal kontrolovat, i když se pokoušel snížit hormonální aktivitu svého těla. Nakonec se vzdal.

Ruce té holky se pod záminkou mydlení stále vracely k jeho penisu, nakonec ho začala nepokrytě masturbovat a tiskla přitom své masité rty na jeho ústa.

„Úplně jsi mě zblbnul,“ lapala po dechu, když jeho bohaté semeno mizelo ve vodě koupele. „Kdyby se to někdo domáknul, odsoudí mě stejně jako tu starou babu… Ale víš, že mi je teprve pětadvacet? Řekni, líbím se ti?“

Zamručel, zas tolik ho to nezavazovalo.

„Dneska večer… v noci přijdu za tebou. Doufám, že do tý doby budeš zase fit!“

Pomohl jí převrátit škopek. Pečlivě ho vymyla, jistě z obavy, aby snad někdo nepoznal její nedovolené spády.

Dnes s ní večeřel sám, ale oznámila mu, že už brzy bude chodit do společné jídelny.

„A jednou ti možná najdeme zaměstnání a budeš moct bydlet sám, ve svém vlastním kupé. Chtěl bys, abych tam byla s tebou?“

I tentokrát jen neurčitě zamručel, ale zdálo se, že jí to stačí.

Když se ukládal ke spánku, přišla ho pohladit po hlavě paní ředitelka.

Přestože se obával Tániny návštěvy, téměř už usínal, když se zasunovací dveře nehlučně otevřely.

„Pst. Nic neříkej.“

Nervózně se Zahihňala, rychle se svlékla a nalehla na něho vahou svého horkého a poněkud ochablého těla.

„Oh! To je nádhera, bože, jak jsi velkej a tvrdej!… Uvidíš, takhle je to ještě úžasnější.“

Brzy si ho vložila mezi těžká stehna a vsála si ho dovnitř. To pohlaví, které ho právě pohltilo, bylo pro něj překvapením. Bylo heboučké a poskytovalo mu dosud nepoznanou slast. Tma stírala rosolovitou siluetu děvčete a Liensun se zakousl do tvrdých bradavek jejích obrovských ňader.

„Ty můj malej bejčku… Bože, jak lituju, že ta stará ochechule mi vyfoukla tvý panictví. Ráda bych byla tvá první, víš?“

Liensun ta slova vnímal, i když se soustředil už jen na rozkoš, kterou mu poskytovala, a vzdychal ve slastné křeči. Táňa ho prudce kousla do ramene a tváře a dál se o něj třela, aby ukojila svou, po celé měsíce trvající abstinenci a touhu po rozkoši. VKTK Vok nebylo snadné uspokojit své erotické fantazie.

O něco později si to rozdali znovu, Táňa byla svým němým, zato však neúnavným milencem přímo nadšená. Ještě nikdy nic podobného nepoznala, její partneři po prvním orgasmu usínali na celý zbytek noci.

Hned nazítří se Liensun pustil do své podvratné činnosti. Ta holka se musí stát jeho komplicem. Netušila ještě, co riskuje za to, že narušila mravní výchovu nezletilého.

Při hodině psaní napsal na kousek papíru prostou otázku: Kolik let vězení riskuješ?

Zezelenala, rychle se podívala směrem ke dveřím, roztrhala papírek na kousky a snědla ho.

„Zbláznil ses?“ zasyčela. „Jseš úplně praštěnej… Nikdy jsem to neměla udělat… Ale je to silnější než já. Toužím po tom od chvíle, co jsem tě uviděla.“

Znovu se pustil do psaní. Rychle se zvedla a postavila se ke dveřím. Podařilo se mu napsat v docela slušné sibiřštině: Moje bývalá milenka riskuje pět let za mravní zkažení dospělého. Považují mě ale za nezletilého pro mou vadu. Co se stane s tebou, když svádíš kluka, kterému je sotva čtrnáct let?

Vyrvala mu papírek, přečetla ho a zasténala.

„Co si ještě nevymyslíš?',,

Nacpala si papírek znovu do úst a Liensun měl chuť psát na stále větší kusy papíru, stále většími písmeny, aby se jí z toho papíru udělalo zle. Nenáviděl ji. Pytel sádla s lesknoucí se povadlou pletí, který jeho zásluhou celou noc sténal rozkoší.

Napsal: Je mi čtrnáct let a můžu to dokázat. Můžeš za to dostat deset až patnáct let v trestaneckém vlaku, že jo?

Roztřásla se. Už ty papírky nestačila žvýkat. Od kořínků nazrzlých vlasů jí stékaly čůrky studeného potu.

„Bavíš se, co? Jseš vážně debilní… Co vlastně chceš, můžeš mi to říct?“

Usmál se, jako by jí říkal:

Byl jsem přece milej, ne? Nechal jsem tě dělat všechny ty sprosťárničky, co jsou k vidění na zakázaných fotkách. Co

ještě chceš, abych ti udělal, co ještě neznám?

Stále se usmíval, ale položil si prst na ústa. Právě zachytil myšlenku ředitelky, která se k nim chystala na malou návštěvu. Rychlým gestem přikázal vychovatelce, aby si sedla, a vrátil se ke své práci.

„Tak, Olave, vidím, že pilně pracuješ. Brzy budeš nejpokročilejší z celého ústavu.“

Mozek ředitelky se však zaměstnával zneklidňující myšlenkou. To, čeho se Liensun nejvíc obával, se chystalo na zítřejší den.

„V devět hodin ráno tě zavezeme do nemocnice Oceláren a přijdeme si pro tebe až večer. Táňa se o všechno postará. Uvidíš, pořádně tě prohlédnou, zvlášť tvé hlasivky. Možná i najdou způsob, jak odstranit to hrozné znetvoření.“

„Dobře, cestující ředitelko, beru si to na starost.“

Když osaměli, napsal další lístek. Táňa si ho nedůvěřivě přečetla a překvapením vykulila oči:

„Cože? Nechceš jít na lékařskou prohlídku?“

Zavrtěl hlavou.

„Ale proboha proč? Nic přece neriskuješ. Jestli ti je opravdu teprve čtrnáct, určitě si toho nevšimnou, vypadáš o dobrých šest nebo sedm let starší.“

„Jestli tam půjdu,“ řekl velmi potichu, „tak přijdou na to, že nejsem němý.“

Další zvrat situace ji doslova omráčil.

23

Nazítří po zprávě od Kurtse se Yeuze pokoušela pracovat, když ji v kanceláři vyrušil její Vlakvedoucí Mogar:

„Přišel vás navštívit jeden velkoobchodník s kořalkou, likéry a vínem, který by se rád zavedl i v naší Společnosti.“

„Ekonomický rada není přítomen?“

„Myslím, že ten člověk vám chce nabídnout několik velice vzácných lahví, které se dnes už dají v Transevropské získat. Dlouze mi vychvaloval značkové víno z Jeskyně.“

Otrávená Yeuze už chtěla poslat návštěvníka pryč, když jí to došlo.

„Ať jde dál.“

Ten chlapík opravdu vypadal jako obchodník. Hedvábná tmavě modrá kombinéza se mu napínala na kulatém bříšku, zdobil ji starobylý zlatý řetěz na kapesní hodinky. Obličeji vévodil krásně nakroucený knírek. Třikrát se u dveří uklonil a skromně přijal nabízené křeslo, choval se, jako by mu tím projevila zcela zvláštní poctu. Na kolena si nábožně položil kufřík z pravého dřeva.

„Zde v té schránce z vzácného dřeva uchovávám božský nápoj.“

„Vzácné víno z Jeskyně?“

„Ano, cestující velvyslankyně. Kupujeme ho v Afrikánii a necháváme ho zrát v našich skvělých sklepích, přesněji řečeno v Jeskyni.“

Přepadly ji pochybnosti. Že by se zmýlila, když věřila, že jde o heslo připomínající jeskynní úkryt piráta Kurtse?

„Má firma vám pár lahvinek s radostí věnuje. Jsme připraveni
expedovat do vaší Společnosti velké množství plných bedýnek,
avšak jejich cena je dost vysoká.“ „Což ovšem jen zvyšuje hodnotu vašeho dárku,“ neodpustila
si ironickou poznámku. Odbyl ji mávnutím ruky. Pak se zvedl a položil schránku na
psací stůl.

„Ochutnejte ho a jednou mi o tom možná budete vyprávět.“ „Má se chvíli vyčkat, než získá pokojovou teplotu?“ „Vychutnejte ho při teplotě, kterou má. V kufříku najdete i návod, jak máte tento vzácný nápoj konzumovat. S vaším dovolením se nyní vzdálím.“

Ukláněje se, couval ke dveřím. Prozkoumala vzácnou schránku, ale nepodařilo se jí hned najít otvírací mechanismus. Dřevo bylo skutečně nevšedně krásné, úplně černé. V minulých dobách se mu snad říkalo ebenové.

Schránka ukrývala tři krásné lahve červeného vína. Vyndala je, ale slíbený návod nenašla. Pohladila rukou dno kufříku. To se rozevřelo a odkrylo sešitek položený na ploché miniaturní klávesnici. Vedle leželo klubko kabelu a zásuvka pro telefon.

Přiložený návod instruoval, jak se spojit s žádanou osobou. Ještě tu byl složitý kód, ale podle návodu byl přístroj mimo dosah pokusů zablokovat komunikace nebo prioritních kódů užívaných Společnostmi.

Napřed Šla zamknout dveře na dva západy a zatáhla záclony před kulatými okny. Zapojila zásuvku a vyťukala následující text:

Jmenuji se Yeuze. Jsem velvyslankyní Mořskoledovecké v GSS. Chci se spojit s Kurtsem a zeptat se ho na glaciologa Liena Raga, mého přítele, který zmizel skoro před jedenácti lety ve Společnosti Metařů Věčného života.

Díky zvláštnímu kódu byl text dost dlouhý a Yeuze se stále bála, že se splete. Přímo nad klávesnicí byla malinká obrazovka, ne větší než její dlaň. Měla obavy, jestli na ní dokáže rozeznat písmena, až bude číst odpověď. Začínala totiž trpět dalekozrakostí.

Trvalo to velmi dlouho, víc než dvě hodiny. Nebylo možné, aby se tak dlouho skrývala za zamčenými dveřmi. Schovala proto schránku vedle svého psacího stolu, vzala jednu láhev a odnesla ji vlakvedoucímu:

„Ochutnejte ho, ale předtím ho chvíli nechte při pokojové teplotě. Později mi řeknete, co si o něm myslíte.“

„Spolehněte se, cestující Yeuzo.“

Druhou láhev položila na stůl obchodního rady i s krátkým vzkazem a vrátila se do své kanceláře. Odpověď stále nepřicházela.

Pustila se tedy znovu do práce. Když schránka slabě zapískala, položila si ji na stůl a četla:

Podle pokynů, které mi jednou nechal Lien Rag, jsem udělal všechno, abych získal jeho tělo a odvezl ho z hřbitovních vlaků Metařů Věčného života. Oni mi ho nakonec vydali. Postupoval jsem stále podle testamentu a nechal jsem jeho tělo spálit, aby se nedostalo do rukou nepřátel nebo dokonce zločinců. Lien Rag se už nějaký čas cítil ohrožený, zvláště ze strany Tarphysů placených lady Dianou. Věděl, že mám možnosti jeho přání uskutečnit. Proto mi nechal doručit pokyny, které považuji za jeho poslední vůli. Lien Rag tvrdil, že měl ve svých chromozomech naprogramovaný celý svůj život. Genetická manipulace provedená před několika stoletími náhodně předurčila život jednoho z jeho předků k vykonání významného díla. Už nějaký čas o tom byl přesvědčen, aniž by díky této výjimečnosti podlehl pýše. Nebyl ani blázen, ani osvícenec, hledal však historickou pravdu o našem světě. Proč tedy neponechal své tělo přátelům vědcům, kterým by se možná pomocí pitvy podařilo odhalit důvody této genetické manipulace? Na jedné straně byla nedůvěra, na druhé pak pokora. Existují totiž další potomci této rodiny, jejichž vzdálení předkové nesli rodové jméno Ragus. Navíc byl přesvědčen, že i další osoby, nepatřící k jeho rodu, se staly předmětem stejné modifikace a nositeli podobného osudu. Věren svému slibu a v nejlepší víře, nikoliv však bez hlubokého dojetí, jsem proto přistoupil k vykonání jeho poslední vůle, kterou mě pověřil. Jsem vám k dispozici, kdykoliv si to budete přát, abych vám předal popel našeho drahého zesnulého přítele.

Kurts

Yeuze si text doslova opsala. Zůstal na obrazovce tak dlouho, dokud to potřebovala. Potom položila další otázku: Kdy a kde?

Odpověď si znovu vyžádala nejméně půl hodinu. Kurts ji informoval, že se s ní znovu spojí. Má nechat přístroj zapnutý každou noc mezi půlnocí a jednou hodinou ranní, a to tři dni za sebou.

V návalu dojetí si přečetla text ještě jednou, oči plné slz. Náhle se v ní všechno vzbouřilo, popadla klávesnici a v uvedeném kódu napsala jediné slovo: Lháři.

24

Táňa za ním přišla kolem půlnoci, ale když ji chtěl vzít do náruče, odstrčila ho:

„Simulante! Kdo vlastně jseš?“

„Čtrnáctiletý mladík, kterého jsi zkazila. To tě může přijít draho, hodně draho. Trestanecký vlak není žádná sranda, za deset či patnáct let tam dostaneš pořádně zabrat. Až vylezeš ven, bude z tebe stařena.“

„Mlč!“

„Kdepak, musím dohonit, co jsem zmeškal. Už čtrnáct dnů jen mlčím.“

„Odkud jsi přijel?“

„Hodně zdaleka.“

„Můžu tě klidně udat Milici a zapřít, že jsem s tebou spala.“

„Já vím, ale neuděláš to, protože by sis to ráda se mnou zopakovala každou noc.“

„Co ode mě chceš? Jen to jedno, co?“

„Nechci jít na lékařskou prohlídku.“

I v slabém světle žárovky bylo znát, jak zpopelavěla:

„To je skoro nemožné. Musím tě tam odvést a vrátit se s potvrzením podepsaným různými specialisty.“

„Určitě existuje způsob, jak se těm formalitám vyhnout, a ty se určitě pokusíš na to přijít. A teď si pojď ke mně lehnout.“

Začal se svlékat. Když si všimla, jak vzrušený je už teď, udělala to taky, tak rychle, že ho to uklidnilo.

V průběhu noci mu pošeptala, že možná už ten způsob našla, a on ospalým hlasem zamručel, že to vždycky věděl.

V tramvaji, která je vezla do nemocničního vlaku, se ho zeptala, proč má na krku tu hroznou jizvu, když přece může mluvit.

„Je falešná.“

Táňa se kolem sebe vyděšeně rozhlédla. Do nemocnice dorazili dlouho před určenou hodinou. Táňa to tam dobře znala a zavedla ho do malého kupé, kde na ni měl nenápadně počkat. Usadil se na sedadlo a byl si tak jistý, že to dokáže zařídit, že klidně usnul.

Asi za hodinku se Táňa vrátila se sestřičkou, která ho vybídla, aby ji následoval. Zaváhal, Táňa ho však s úsměvem povzbudila. Zpočátku to vypadalo, že spadl do nastražené pasti. Sestřička s ním chodila od jedné laboratoře ke druhé a pořizovala různé rentgenové a spektrografické snímky jeho hlavy a krku. Nakonec vyplnila celou sérii formulářů a zavedla ho zpět k Táně do malého kupé.

„Absolvoval jsi celou prohlídku tak, jak si to přály úřady. Je nutné, aby se z ní zachovaly kopie tvých ‚vyšetření'. Teď to šla všechno odnést profesorům k podpisu, ti se ale nikdy na formuláře ani nepodívají a podepíší všechno. Zařadí tě mezi trvalé invalidy.“

„Jaks to dokázala?“

„Stálo mě to sto rublů, asi tak můj měsíční plat. Ale nevadí, mám nějaké úspory.“

„Můžu ti to vrátit.“

„Dobře, ale já určím, jak.“

Myslel si, že mu zcela podléhá, ale náhle si uvědomil, že zůstala i nadále svou paní. Mohla ho zrovna tak poslat do trestaneckého vlaku jako on ji.

„Mohla bys zjistit, co se stalo s Věňou Menovnou?“

„Koukej na tu hnusnou ženskou rychle zapomenout! To jediný po tobě žádám. Jestli na ni budeš ještě myslet, udám tě, nesnesla bych to.“

Tvářil se, že s tím souhlasí, ale že by odešel z KTK Vok bez Ligath, na to vůbec nepomýšlel. Při nejhorším nařídí komandům, aby na vězení zaútočily.

„Jediný, co ti o ní můžu říct, je, že už tady není."

Liensun se vymrštil a popadl ji za ramena. Vyděsilo ji to, pomyslela si, že ji chce uškrtit.

„Co tím chceš říct, ty tlustá buchto!"

„Převezli jí do Moskva Station, dneska v noci. Řekli mi, abych ti o tom radši neříkala… Jseš hnusnej, ale nedokážu se bez tebe obejít."

Odešla do bistra pro něco teplého do žaludku. Museli tu zůstat celý den, aby tvrzení o zevrubné lékařské prohlídce bylo věrohodné. Zdravotní sestra jim přinesla podepsané formuláře až kolem čtvrté odpoledne a hned potom šli na tramvaj.

„Proč děláš němýho a schováváš se?"

„Mám tu nějakou práci."

„No, to jsem si teda mohla myslet!" řekla vztekle. „Můžu laskavě vědět, co to má bejt?"

„Až přijde ta správná chvíle. Pak odsud vypadnu, a jestli budeš chtít, můžeš odejít se mnou."

„Kdo by si uvázal na krk tlustou buchtu?"

Byl si jistý, že mu lže a že Ligath je stále ještě ve vězení Milice. V téhle zemi nic nešlo tak rychle, pomalost byrokracie byla součástí životního stylu a také způsobem, jak ukázat Moskva Station, že provincie jsou samostatné a neskáčou podle toho, jak v Moskvě pískají.

Zoufale se snažil spojit se s Ligath v myšlenkách. Z ústavu se mu to vůbec nedařilo, a proto požádal Táňu, aby si s ním šla koupit kožešinovou čepici. Obchod byl přímo naproti milicionářskému vlaku. Celou dobu, co stál ve frontě, zoufale hledal myšlenky své staré přítelkyně. Táňa se s jeho mlčením musela chtě nechtě smířit, aby ho na veřejnosti neprozradila. Zkoušel to neustále a nakonec byl tak vyčerpaný, že se mu udělalo špatně od srdce a úplně svou vychovatelku vyděsil.

Uložila ho a ošetřila a tu noc ho nechala na pokoji. Naštěstí, byla to poslední noc před příletem vzducholodí nad zdejší stanici. Už od jedenácti hodin večer bude muset být ve střehu, musí tedy nasbírat síly.

Už připravil přesný plán té neobyčejné noci. Ústav se stane součástí jeho scénáře, komanda se v něm mohou před akcí schovat a odpočinout si. Vzducholodi je vysadí hned vedle, než se pustí do ostřelování některých přesně vymezených částí města. Půjde hlavně o obrněný vlak, který sloužil jako kasárna celému vojenskému pluku. Ohnivá stěna oddělí reaktor od zbytku dělnické stanice.

25

Ta rybářská vesnice se jmenovala Moulah Station, podle jména afrikánského velvyslance, který tvrdil, že jeho rodina tam žije odjakživa. Vlastně se tam ani moc nerybařilo, spíš tam pěstovali korýšovce. Chovali je ve velkých kádích, umístěných ve sklenících, a Yeuze tady poprvé spatřila a ochutnala langusty.

R. ji čekal na nástupišti, zdálo se jí, že jen kvete, snad i trochu ztloustl, ale rozhodně měl velkou radost, že ji vidí.

„Neměli jste potíže při přejezdu Středomořského ledovce?"

„Pokaždé je to zážitek. Podmořské sopky se nejspíš množí, protože nad ledovcem bývají teplé mlhy a trať se nebezpečně topí ve vodě. Potřebovali by viadukt."

„Ničeho nelituju, aspoň můžu pokračovat v psaní svých románů o Velké panice."

Musela se kousnout do rtu, aby mu hned nevyklopila Serninovu slavnou teorii.

„Co ti píše Kid?"

„Adoptoval malou holčičku, jmenuje se Rewa."

R. se spokojeně usmál.

„Však jsem mu předpovídal, že jednoho dne zůstane úplně sám, když se zbavil všech přátel, či snad dokonce zavinil jejich smrt. Nikdy mu neodpustím, že nezadržel Liena Raga, třeba proti jeho vůli."

Yeuze nevěděla, jak mu oznámit, že její zastávka v Moulah Station bude jen velmi krátká, že přijela až sem jen proto, aby se dostala do zakázaného pásma, přesněji do Roofless Station, kde, jak předpokládala, by mohla najít Kurtse.

Během večeře se dost vyděsila, když na svém talíři spatřila obrovskou langustu v červeném krunýři. Ale byla to opravdu lahůdka. Pustila se tedy do vyprávění o tom, jak získala spojení se známým pirátem.

„To jsi se odvážila jít do té jeskyně úplně sama?"

„Umírala jsem strachem… Ale chtěla jsem toho Kurtse najít. Teď už aspoň vím, kde je: v Roofless Station."

R. okamžitě pochopil, ale zachoval si klid a dobrou náladu.

„Jedeš tam?"

„Zlobíš se na mě? Na zpáteční cestě se zastavím na delší dobu."

„Nikdy se tam nedostaneš," řekl jí a rozlomil klepeto langusty, aby z něho mohl vysát to nejjemnější masíčko. „Často jsem žádal o propustku do té oblasti, ale marně. Obávám se, že tě čeká bolestivé zklamání. Proč myslíš, že Kurts lže?"

„Lien Rag nikdy žádný testament nenapsal. Koho by to ve čtyřiceti letech napadlo? Myslel na jediné: odhalit, k jakému účelu byl vlastně naprogramován. Kdyby si myslel, že jde na smrt, nechal by po sobě jiný typ vysvětlení, nějaký nám srozumitelný klíč, abychom mohli v jeho pátrání pokračovat. Jenomže toho moc nemáme, pár stránek jeho vyprávění, pár fotografií…"

R. se pustil do boje s dalším langustím klepetem pomocí podivných kleštiček a Yeuze tím už začínal jít na nervy. Byli spolu sotva tři hodiny a už měla chuť se s ním pohádat.

„Není vůbec třeba být predestinován, aby člověk mohl pracovat jako historik… Ložiska intelektuální dokumentace

jsou pořád ještě náramně poutavá… Rozvrstvená ekonomická ložiska zrovna tak, i když se týkají ekonomie. Ovšem je těžké psát o Velké panice, když nevíš, co byl automobil. Když se objevily první známky doby ledové, miliony automobilů s lidmi plnými naděje vyrazily k pobřeží Středozemního moře. Byly jich opravdu miliony."

„Kdy to bylo?"

Její ironický tón ho překvapil, ale odpověděl jí s obvyklou trpělivostí:

„Přibližně mezi lety 2050 a 2053… Rád bych to rozmezí co nejvíc upřesnil."

„Ale co když od té doby uplynulo už dvacet čtyři století? Co když Velká panika spadá do doby antiky?"

„Existují doklady, mají datum 2050…"

„A co když existoval jiný kalendář?"

„Ale to je absurdní."

„Ani ne. V Sibiřské se právě rodí nové historické dogma. Jistě mají něco za lubem, ale možná taky že existují nějaké skutečné důkazy o tom, že v naší době ledové žijeme už dva tisíce čtyři sta let."

Napil se trochu piva a naklonil se nad prázdný krunýř vzácného živočicha. Yeuze připadal ten korýšovec, jako by pocházel ze středověku, s tím naježeným ostrým krunýřem a dlouhými tykadly.

„Zajímavé," uznal, „moc zajímavé. Ale jak jsme to udělali, že jsme klidně zapomněli na jednadvacet století?"

„Udělali prý všechno, aby vymazali naši kolektivní paměť."

„No ovšem."

Vydoloval z klepeta ještě kousek bílého masa a zachytil ho smyslnými rty.

„Ovšem, velké spiknutí. Vždycky zapomenu na velké spiknutí Velkých představitelů."

„Jen se neposmívej jako nějaký povznesený intelektuál, který si je příliš jistý sám sebou a svými archivy. Jen přiznej, že některé souvislosti jsou vážně zneklidňující a podivné. Ta zuřivost Neokatolíků, kteří nedovolují psát o papežích v období Velké paniky. Myslíme si, že byli tři nebo čtyři, ale co když jich ve skutečnosti bylo dvacet nebo třicet? Co když ta Velká panika trvala celá staletí? A to není všechno… Lienovi se v jeho výzkumech nikdy nepodařilo dostat se za rok 2100, proč?"

Podíval se na ni zespoda jako věrný pes, který má pochopení pro nervové záchvaty svého pána. Už viděla tažné psy dívat se takovým pohledem.

„Štveš mě," vybuchla. „Věříš jen těm svým příběhům, tvým LID… Ale co když jsou to podvrhy…?"

„Dobrá. To je všechno? Přiženeš se sem jako vichr, oznámíš mi, že tu nezůstaneš ani pár dnů, že pokračuješ v cestě do Roofless Station, kam se ti nikdy nepodaří dojet. Omráčíš mě jakousi novou teorií, vychrlíš na mě pochybnosti o závěti Liena Raga a já si jen s úžasem kladu otázku, proč jsi sem vlastně přijela? O pomerančovníky a mandarinky v květináčích jsi nezavadila ani pohledem a nezaujaly tě ani ty zakrslé datlové palmy. A přesto jen pohled na ně stojí za tu dlouhou cestu. Budeme jíst zákusky a sladkosti vyrobené z jejich ovoce, uvidíš, že zdejší život není nepříjemný."

Otočila hlavu směrem ke stromkům a usmála se. Ano, jejich zelené listí bylo vážně velmi krásné.

26

Tlupa Zrzavých stále ještě pochodovala podél jižního okraje améby Jelly a hledala průchod na sever. Po celé dny a noci se Jdrien snažil najít cestu, která by ho dovedla k nevlastnímu bratrovi Liensunovi. Stále vnímal duševní aktivitu skupiny lidí v lůně nestvůrného živočicha a nedokázal to pochopit.

Zrzaví ho slepě následovali, ale ti nejstarší začínali pochybovat. Jestliže jim ta nestvůra stále zahrazovala cestu, mělo to jistě svůj důvod. Bůh, který všechno řídí, nedovolil jejich Mesiáši vstup do této oblasti.

Jediná Vsin o Jdrienových záměrech nepochybovala. Nakonec jistě najde vytoužený průchod k severním ledovcům.

Jdrien ani jedinkrát nezachytil myšlenky svého nevlastního bratra Liensuna a to mlčení ho zneklidňovalo. Našel snad Liensun způsob, jak uzavřít svou mysl před cizím vměšováním?

„Mesiáši, máme nedostatek masa," řekl mu kolohnát, který se stále zdržoval v jeho blízkosti a někdy si ho vysadil na silná ramena. „Hora požírající lidi tady nenechala jediného tuleně, tučňáka, dokonce ani krysu. Vypadá to, že brzy zavládne hlad. Pomyslel jsi na to?"

„Na nic jiného nemyslím," odpověděl sklesle Jdrien.

„Máš snad nějaký návrh, Jdriene?"

Obr patřil ke stejnému etniku Soli jako on a ke stejné skupině kmenů, které obvykle žily v Transevropské. Ještě jako dítě odešel s ostatními, kteří doprovázeli bohyni Jdrou, Jdrienovu matku, na její slavné poslední cestě napříč polovinou světa až na Skládku. Zrzaví tehdy rozhodli, že matka musí být v blízkosti svého slavného syna. Od té doby odpočívá v ledovém mauzoleu. Jdrien tehdy pochodoval celé dny a noci a podle odhadu Lidí z Tepla ušel spolu s ostatními dvacet pět tisíc kilometrů. Od té doby už Skládku nikdy neopustil, až teď, spolu s Jdrienem.

„Musíme se vrátit zpět a postarat se o zásoby. Najít někde tulení díru a zásobit se masem a tukem."

„Dobře, zítra se otočíme k té hoře zády."

Tu noc se hodně slavilo, jedlo i pilo. Vsin si vzala terhomy, aby mohla s Jdrienem sdílet iglú a milovat se s ním. Ještě před úsvitem byli všichni na nohou a radostně pochodovali směrem na jih. Jdrien šel až poslední, často se ohlížel po tajemné Jelly, nad níž nedokázal zvítězit. Ale vrátí se a tu nestvůru zničí.

Trvalo ještě celý týden, než narazili na malou kolonii tučňáků, i když zásoby jim došly už před čtyřmi dny. Ti nejzesláblejší cestou zahynuli, čtyři muži a dvě ženy. Pohřbili je pod ledem. Jdrien v duchu počítal mrtvé a cítil se za ty zmařené životy odpovědný. Vsin se nepodařilo vyburcovat ho ze zádumčivosti, zbavit ho výčitek svědomí. A to ještě netušila, že sní o úplně jiném životě, o světě Tepla, o jemnější stravě, o knihovnách a hudbě. Někdy už skoro začal proklínat tu mladou dívku Jdrou, která ho počala, i svého otce Liena Raga, jehož zásluhou otěhotněla, možná jen kvůli

jeho touze po perverzní rozkoši. Jeho zrzavé dědictví bylo velmi těžkým břemenem, zvlášť vně uzavřeného světa Skládky. Tam mohl alespoň v klidu číst, poslouchat hudbu a vůbec vést příjemnější život. Jsem napůl člověk z Chladu, napůl člověk z Tepla, říkal si, a dětství prožité s lidmi jako Kid, Miele, Yeuze, Lien Rag ho nepřipravilo na tvrdý život s Lidmi z Chladu. Psychologie jeho pěstounů byla mnohem složitější, jejich životní reakce mnohem jemnější, byť jim pokrytectví a zloba nebyly vždy cizí. Ve společnosti svého prostého, barbarského lidu se nudil, zoufal si a nevěřil, že ho čeká nějaká budoucnost. Nikdy se nestane jejich skutečným bohem, a v skrytu duše se divil, že ho ještě stále považují za svého Mesiáše.

„Jsi smutný, Jdriene," říkala mu Vsin v panameričtině. Aspoň se na to úžasné děvče usmál.

Nevěděla, co by mu ještě nabídla, žvýkala pro něho nejlepší kousky tuleního masa, třeba játra, která tím rozmělnila na kaši. Zpívala mu vtíravé melodie, vyprávěla mu legendy nebo mu navrhovala, že ho bude milovat jako ženy z Tepla. Myslela si, že ženy z Tepla se milují jen ústy, a bylo dost těžké jí vysvětlit, že to je jen jeden ze způsobů milostného života lidí z měst pod zvonem.

Zrzaví zabíjeli tuleně a maso krájeli na tenké pruhy, které rychle splétali do copánků, dříve než úplně zmrzlo. Potom na ně navlékali kuličky sádla. Takové tyčinky masa s tukem se snadno nesly. Každý muž i žena měli s sebou vlastní zásobu jídla. Záleželo na nich, zda jim to bude stačit. Nebylo myslitelné, aby se někdo spoléhal na ostatní. Jediný Mesiáš byl od nákladu vlastních zásob osvobozen a mohl pochodovat bez zátěže.

27

Jen těžko Táňu přesvědčoval. Musel sehrát neuvěřitelnou komedii, v níž střídal mazleni, hrozby i sliby. Pořád nechápala, proč chce Liensun opustit prostor, chráněný skleněnými kupolemi, a utéct malou přechodovou komorou v blízkosti reedukačního ústavu. Konečně se kolem jedenácté v noci rozhodla. Ušli sotva tři sta metrů a ocitli se u velmi málo používaného přechodu. Skrz skleněnou stěnu vedla jen jediná kolej, která sloužila k vnějšímu objezdu některých průmyslových zařízení a kterou také využívaly policejní hlídky.

„Teď už mě tady nech a vrať se do centra. Po půlnoci budu zpátky, rozhodně si nedělej starosti. Jestli náhodou někdo zjistí, že je moje kupé prázdné, tak ty o ničem nevíš."

Nakonec přece jen odešla. Liensun prošel komorou a zamířil k jihu. Čas od času se ohlížel, díval se, jak se vzdaluje od slabých světel stanice.

Ve tři čtvrtě na dvanáct se přikrčil mezi dvě závěje páchnoucí uhlím. Zřejmě se někde blízko sesypala halda. Hlavu si schoval do kožešinových rukavic. Brzy zachytil myšlenky média ve vzducholodi Slunce svobody.

„Řídili jsme se podle vašich dispozic," vnímal, „naplnili jsme palivové zásobníky v jedné osamělé stanici a ukryli se v opuštěné oblasti. Nad KTK Vok se vznášejí čtyři vzducholodi. Jsou ve velké výšce a nebyly by viditelné ani ve dne."

„Potřebuji dobře ozbrojené osmičlenné komando. Já osobně musím mít taky zbraně a bojovou izotermickou kombinézu."

„Předávám."

Po několika dalších pokynech začal navádět Slunce svobody, aby mohlo vyhodit kotvu. Spouštěli ji jen velmi pomalu, ale i tak ji spatřil až v poslední chvíli. Mířili přesně, málem mu spadla na hlavu. Položil ji na led. Kotva se zahřála a v oblaku zapáchajícím sírou se zavrtala do ledu.

První z výsadkářů nesl Liensunovu kombinézu a druhý jeho zbraně. Rychle je zavedl do přechodové komory, kde se sám celý převlékl. Na místě nechal nepohodlné kožešiny a vatovaný oděv.

Liensuna zprvu skrz průhled kukly vůbec nepoznala, potom ztuhla zděšením a pochopila, že mu posloužila jen jako komplic. Komando se potichu zmocnilo reedukačního centra. Táňa spolu s ostatními byla znehybněna uspávací injekcí.

Počkali, až se ozvou první výbuchy, a kolem tři čtvrtě na jednu vyrazili ven. Liensun je vedl směrem k milicionářskému vlaku a vysvětlil jim, že musí zneškodnit policisty, dříve než napadnou zakázanou zónu kolem reaktoru.

Na nástupištích zavládlo zděšení, Obnovitelé v šedomodrých bojových kombinézách byli dost nápadní. Čtyři milicionáři ve strážné drezíně, zaparkované hned vedle stojícího vlaku, vyletěli do povětří po výbuchu bojového granátu s kumulativní náplní. Komando vtrhlo do vlaku, ale muselo čelit muži v nočním úboru, který na ně začal střílet z jednoho kupé z automatu. Jeden z členů komanda byl zabit. Liensun vyhodil kupé i se střelcem do povětří.

Další dva muži se okamžitě vzdali. Jeden milicionář a jeden civil. Toho Liensun poznal, byl to vyšetřovatel z Moskvy. Popadl ho za límec, jako by ho chtěl rovnou uškrtit. Když vyšetřovatel poznal němého chlapce, který mu řval do ucha otázky, zkoprněl úžasem a nezmohl se na slovo.

„Kde je Věňa Menovna?" opakoval už poněkolikáté.

„Na cestě do Moskva Station." vykoktal konečně vyšetřovatel.

„V jakém vlaku?"

„No, přece… ugol-pojezd 17."

Nákladní vlak vezoucí uhlí byl určitě pomalý a zpožďovaný prioritními konvoji. Liensun chlapa pustil a zdravotník komanda oba muže zneškodnil injekcemi vystřelenými ze speciální pistole.

Na nástupištích vrcholila panika, obyvatelé dělnické čtvrti vybíhali ze svých kupé, neboť se kolem začaly šířit požáry. Vzducholodi už zaútočily ze čtyř různých stran.

„Jdeme na to," zavelel Liensun a ukázal na velkou policejní pancéřovou drezínu na dieselelektrický pohon.

Za řvaní sirén se komando vrhlo mezi dav a klestilo si cestu střelbou do vzduchu. Sklo kupolí se tříštilo a vzápětí pronikl na nástupiště mrazivý vzduch následovaný uhelným kouřem. Lidé se rozutíkali do svých obytných vlaků.

Ve stejné chvíli vyskočila ze Slunce Svobody na čtyřech různých místech osmičlenná komanda.

Liensun, jedoucí v obrněné drezíně, v duchu horečně počítal. Nákladní vlak plný uhlí, táhnoucí snad stovku

padesátitunových, vrchovatě naložených vagonů, vybavený dvěma lokomotivami, nemůže jet rychleji než padesátikilometrovou rychlostí. Se zastávkami a vynuceným čekáním na volnou trať neurazil víc než pět set kilometrů denně. Ugol-pojezd tedy zatím nebude dál než tisíc kilometrů, nejvýš patnáct set. Jedna ze vzducholodí by ho mohla pronásledovat, zaútočit na něj a osvobodit Ligath.

„Pozor!“

Obrněná drezína prudce zastavila a komando vyrazilo ven. Pomalejší Liensun málem přišel o život v následné mohutné explozi. Přímo naproti nim střílelo bez přestávky protipancéřové dělo. Jak se mohli kulometčíci dozvědět, že policejní drezína padla do rukou agresorů? To byla vážně záhada.

„To budou elitní jednotky,“ upozornil ostatní Liensun. „Je jich tu jeden plný vlak.“

Velitel komanda vyslal rádiovou zprávu a během deseti minut začalo masivní bombardování. Chudáci Sibiřané si to nedokázali srovnat v hlavě: jakým zázrakem jim z čistého nebe padaly na hlavy bomby? V noční tmě nemohli vzducholodi vidět. Komando se mohlo vydat na cestu. Postupovalo vpřed přes mrtvoly a zničenou techniku. Všechno kolem hořelo a Liensun pomyslel na dodávku fosforu, kterou si zhruba před rokem vyžádaly laboratoře Bratrství I.

Nicméně obrněný vlak lépe odolával vzdušným útokům a sám také vydatně střílel kolem sebe, aniž by se staral o osud dělnické populace v této čtvrti. Velké rakety vyhazovaly do vzduchu celé obytné vlaky a střely dumdum trhaly těla na cucky. Ničivé laserové paprsky kroužily všemi směry kromě do výšky. Díky tomu byly vzducholodi v bezpečí, nemohly ovšem sestoupit dolů a pokračovat v akci.

Liensun se úporně soustředil a snažil se najít ve vojenském vlaku osobu, s kterou by mohl manipulovat. Našel muže uvnitř lokomotivy, přímo v místě, které oddělovalo tendr lokomotivy od ohniště. Ten muž si dělal starosti se zásobami vody pro turbínu, myslel na to, zda byly zásobovací nádrže řádně naplněné.

Liensun se mu úporně snažil vsugerovat, že zásobníky jsou skoro prázdné a že lokomotiva určitě za chvíli exploduje, pokud bude běžící pás nadále zásobovat ohniště uhlím. Řidič instinktivně zastavil pás a šel zkontrolovat zásobu vody.

Liensun vyslal mezitím rádiovou zprávu, aby vzducholoď bombardovala tendr lokomotivy. Právě tam se totiž vyráběla elektřina potřebná k napájení laserů a některých odpalovacích ramp.

Pokusil se pak ovlivnit mozek řidiče a vyvolat v něm halucinace, že vodní manometr se změnil v úděsný obličej staré čarodějnice. Nevěděl, zda se mu to podaří, bylo to velmi těžké a muž byl příliš daleko. Ještě nikdy se o nic podobného nepokusil. Zaregistroval však řidičovo zděšení. Ten pak v neovladatelném popudu rozbil ukazatel manometru. S proudem vody, který vyrazil z potrubí, nechal Liensun vylézt i obrovského hada, jakého kdysi viděl ve starých přírodovědných knihách. To už ten nešťastník úplně ztratil hlavu a začal do potrubí mlátit jako o život. Liensun mu vnukl nápad, aby se poohlédl po účinnějším nástroji, než je francouzský klíč. V každém tendru se dala najít pořádná sekyra a muž ten nápad okamžitě realizoval. Náhle se mu však vrátila jasná mysl a Liensun už nad ním nedokázal udržet svou moc. Nejspíš ho ledová voda prýštící z rozbitého potrubí probudila z hypnózy.

Vzducholoď, která soustředěně ostřelovala tendr, ho upozornila, že útok se míjí účinkem. Pancíř lokomotivy byl neobvykle silný a odolný.

Přesto lasery postupně pohasínaly stejně jako mohutné raketomety. Střílely už jen osobní zbraně, za chvíli však dojde elektrický proud, stanice se ponoří do tmy a vzduchové filtry klimatizace se zastaví. Obrněný vlak byl nepochybně vzduchotěsný a jeho posádka nedokáže dlouho vzdorovat.

„Přechodová komora na zadní části!“

Několik desítek příslušníků železniční policie v plné zbroji vyrazilo směrem ke komandům, ze vzducholodi je však včas zaregistrovali a několika zápalnými bombami zneškodnili dvě třetiny jejich bojové skupiny. Ostatní se stáhli zpět do obrněnce. Snažili se útočit ze všech stran, pokaždé ale zasáhla vzducholoď a vojáci se museli stáhnout.

Liensun si všiml, že několik vojáků použilo svých osobních raket střední velikosti a vystřelili směrem k nebi. Chvíli nato ohlásila vzducholoď změnu polohy, plášť byl na dvou místech protržený a z desítky balonků unikalo helium.

„Jsme na řadě,“ prohlásil velitel bojových komand Obnovitelů. „Musíme své síly koordinovat s ostatními.“

Prvořadým úkolem bylo zneškodnit obrněný vlak, který blokoval přístup ke kontejneru s reaktorem. Budou potřebovat nejméně dvě hodiny na to, aby podložili lana, upevnili kontejner a vznesli se s ním do rozumné výšky. Už teď byly posily jistě na cestě sem. Sibiřané vždy udržovali vojenské posádky v blízkosti velkých průmyslových center. Komando Obnovitelů mohlo být rovněž zastaveno vojáky z kasárenského vlaku, který stál nedaleko místa útoku.

Liensun se všeobecného útoku zúčastnil naplno, i když byl svým duševním soustředěním na řidiče obrněného vlaku dost vyčerpaný.

Vzducholoď držela obrněný transport neustále pod palbou, ale musela často měnit polohu. Výhybkáři byli nuceni znovu se uchýlit pod ochranu pancíře, kde však byla jejich palebná síla značně omezená.

Konečně se komandu podařilo dostat se mimo dosah obrněného vlaku a spojit se s dalšími dvěma skupinami. Čtvrtá skupina zaměstnávala obránce a pátá zůstala zatím mimo všeobecnou vřavu a úspěšně pronikla až k traktoru s reaktorem.

Liensun konečně spatřil cíl jejich snažení. Pomyslel na Ligath, byla to její zásluha, a přesto teď pomalu ujížděla směrem k Moskvě, v těsném ledovém a nepohodlném vězeňském kupé, plném uhelného prachu. Vztekle zaťal pěsti při pomyšlení na tu nespravedlnost.

Dvě stě metrů vysoko, přímo nad olověným kontejnerem, se pohupovalo Slunce svobody. Vzducholoď bojovala s větrem o rychlosti třiceti uzlů, v příštích hodinách je zřejmě nečeká nic dobrého.

Dva silné kabely se čtyřmi smyčkami pomalu sestupovaly dolů, náhlý nápor větru však odnesl vzducholoď dobrých padesát metrů stranou, i navzdory pilotovým zkušenostem. Raději spustili kotvu, kterou upevnili na traktor. Boj ještě stále zuřil. Liensunova skupina musela posílit bojující komanda, neboť mezitím už dorazili na místo muži z kasárenského vlaku. Zároveň hlásili, že k východu z města přijíždí silná skupina obrněnců. Hlídkující vzducholoď je začala zasypávat

granáty a Sibiřané už zřejmě litovali tohoto kroku, protože bojem bylo nyní zasaženo i obchodní a administrativní centrum města.

Konečně se podařilo upevnit první čtyři smyčky. Ty ostatní šly ještě hůř, ale fungovaly jako nezbytné zajištění nákladu. Když vzducholoď začala zvedat náklad, stalo se něco neočekávaného: prudce ztratila výšku. Velitel sice počítal s poklesem o šedesát až osmdesát metrů, ale po překročení stovky musel operaci přerušit. Reaktor se vrátil na zem. Přivolali další vzducholoď. Slunce naděje se pověsilo přímo nad Slunce svobody a vzájemně se spojily. Tentokrát se to podařilo. Reaktor se zvedl do výšky a unikal nocí brázděnou světly reflektorů, plameny a střelami nejrůznějšího druhu.

Spojené vzducholodi se pomalu vzdalovaly i se svým nákladem. Letěly pomalu jihovýchodním směrem a pod nimi se ve větru houpal jejich úlovek. Jestli vítr ještě zesílí, obě se dostanou do velkých potíží.

Liensuna a jeho muže naložilo Jasné Slunce. Sotva se dostal na palubu, vrhl se k pilotní kabině. Velitele Jugueze dobře znal. „Veliteli, naše mise tady nekončí."

„Já vím. Budeme mít plný ruce práce po celou zpáteční cestu, musíme chránit oba nosné balony, zásobovat je palivem, pomoct jim v nesnázích. Jestli vítr příliš zesílí, máme rozkaz opustit náklad na nějakém pustém místě. Vrátíme se pro něj později. Počítali jsme s tím a vytipovali jsme čtyři místa, kde je led dost silný, aby reaktor udržel."

„Ale ne, to ne," protestoval Liensun, „o to přece nejde." Město pod nimi vypadalo, jako by celé hořelo. Způsobil to černý kouř, který zaplnil nezničené kupole a nemohl se dostat ven. Obyvatelům hrozilo, že se v něm udusí. „Teď musíme osvobodit Ligath, mou společnici." „Kde je?"

„V uhelném nákladním vlaku, na cestě do Moskva Station." Velitel svraštil bílé obočí. Bylo mu sice jen třicet let, ale měl už bílé i vlasy. „Ale jedoucí vlak…"

„Je to nanejvýš tisíc pět set kilometrů. Za pět až šest hodin ho můžeme dohnat."

„To by bylo šílenství, a není to můj úkol." Liensun položil výhružně ruku na svůj osobní raketomet: „Veliteli, ta žena musí být osvobozena, jinak zemře." Juguez se zatvářil, že souhlasí, Liensun však vzápětí pochopil, že souhlas se netýkal jeho požadavku. Pocítil bodnutí a uvědomil si, že mu lodní ošetřovatel píchl uspávací injekci.

28

Když Liensun procitl, ležel na lehátku v jedné z kabin s kyslíkovou maskou na obličeji. Chtěl si ji strhnout, ale podvědomě vycítil, že vzducholoď letí ve velké výšce. Snad aby unikla divokému vichru, který často zuřil nad asijským pevninským ledovcem.

Postupně se vzpamatoval a posadil se na lehátku. Nemohl se však pohybovat, neměl k dispozici přenosné kyslíkové lahve.

Musel čekat. Za chvíli vešel ošetřovatel s lahví kyslíku na zádech.

„Je mi líto, ale tady na palubě poroučí Juguez. Já jsem jen poslechl rozkaz."

„Letíme už dlouho?"

„Dvanáct hodin, ale vypadá to blbě. Kroužíme kolem dokola. Slunce svobody a Slunce naděje musely složit reaktor na jedno z vybraných stanovišť. Předpověď je mizerná ještě nejmíň na čtyřiadvacet hodin. Až do výšky šesti tisíc kilometrů to fouká čtyřistakilometrovou rychlostí. Přinesu vám přenosný kyslík."

Za chvíli už Liensun stál v pilotní kabině. Byli tak vysoko, že neviděli ani ledovou plochu pod sebou.

„Takže vy jste ochoten smířit se s tím, že Ligath je odsouzená k smrti," vyštěkl na velitele místo pozdravu.

„I kdybyste byl na jejím místě vy sám, rozhodl bych stejně. Ten reaktor musíme dopravit na základnu za každou cenu. Dvanáct členů komanda zahynulo a přišli jsme o Jarní Slunce. Stačí?"

„Dvanáct?"

„Tři zranění jsou v kritickém stavu, čtyřem dalším musela být amputovaná část těla. Je mi líto, že Ligath na to doplatila, ale při tom vichru bychom ji rozhodně nedokázali z toho vlaku dostat."

„Kde jsme?"

„Nad Mongolskem, jestli vám to něco říká. Reaktor je uložený na opuštěné pláni. Nejbližší železnice je sto kilometrů odtamtud, ale žijí tam kočovníci."

„Zrzaví?"

„Kočovní Asiati. Vylodili jsme komando se zvláštním vybavením, budou reaktor hlídat. Vichřice může trvat víc než čtyřiadvacet hodin a chybělo by nám palivo. Slunce svobody letělo hledat zásoby."

Liensun odešel do přetlakové kabiny, kde si mohl sundat kyslíkovou masku a najíst se. Chápal Juguezovy důvody, ale musel stále na Ligath myslet. Snažil se ovládnout své city, ale nebylo to snadné.

V průběhu odpoledne šel vystřídat velitele Jugueze, měl už kvalifikaci druhého důstojníka. Naštěstí nikdo neznal jeho skutečný věk, určitě by se nikdo nesvěřil do rukou čtrnáctiletému chlapci.

Kormidelník i mechanik měli plné ruce práce, aby vzducholoď udrželi v blízkosti domluveného místa a nespotřebovali přitom mnoho paliva. Kdyby loď poháněl reaktor, nemuseli by si atmosférických poruch vůbec všímat.

Během noci se sešli k pracovní schůzce. Juguez chtěl ostatní velitele seznámit se svým názorem na eventuální návrat na základnu Bratrství I, pokud by se počasí ještě zhoršilo. V tom případě by museli na nějaký čas nechat ukrytý reaktor jeho osudu.

„Slunce svobody se neozývá a vichr nepolevuje," začal Juguez. „Zbytečně plýtváme palivovým olejem. Motory se žhaví, takže navíc riskujeme technické potíže. Máme se vrátit, či máme zůstat?"

„Aby se vlk nažral a koza zůstala celá," navrhl jeden z nich, „mohla by jedna vzducholoď přistát u reaktoru a počkat

na lepší počasí.“

„Při tomhle větru to bude skoro jako volný pád. Lana můžou povolit. Navíc kočovníci jsou všude kolem, i když je není vidět, a riskujeme, že poběží upozornit Sibiřany.“

„V takový vichřici?“

„Za tak důležitou zprávu by určitě dostali slušnou prémii.“

„Nedokážou přece postavit železniční trať za tak krátkou dobu.“

Juguez pokrčil rameny:

„Mají jezdecký pluk složený z nomádů.“

„To je ale v rozporu s požadavky KDNYST.“

„V téhle hornaté a bohem opuštěné krajině se žádná trať nevyplatí.“

Juguez se podíval na Liensuna:

„A ještě něco. Bratrství II má potíže, stěhování nejde tak rychle. Potřebujeme všechny ruce, aby základna byla co nejdřív obyvatelná.“

„Jelly vzdoruje?“

„Jelly dělá všechno, aby vypudila ten vřed ze svého těla. Musíme být ve střehu ve dne v noci, každou vteřinu, a vzdorovat jejím protiútokům. Hlídky jsou vyčerpané a navíc psychicky silně oslabené. Stručně řečeno, jsou polomrtví strachy a panikaří kvůli každé maličkosti. Žijí v nesnesitelném nervovém vypětí, ostatně už došlo k několika incidentům.“

Liensun chápal, že Ma Ker potřebuje všechny své věrné, aby dospěla k hodnověrnému výsledku.

„A co Sibiřané, jak pokračují ve stavbě železniční sítě ze severu směrem k nám?“

„Ještě zvýšili každodenní výkon a počet kilometrů. Dávají do toho všechno. Můžeme je pozorovat ze vzduchu jen z velké vzdálenosti, instalovali totiž odpalovací rampy do všech světových stran a rakety navádějí ultrafialovými paprsky. Už několikrát se málem strefili. Nesmíme se přiblížit víc než na dvacet kilometrů. Pozorujeme je teleskopy. Hned za pokladači postupují ty největší bitevní konvoje, jaké kdy kdo viděl. Jsou to děsný monstra, všude tlustý pancíř a zbraně všeho druhu. Ani ne za měsíc můžou být na dostřel.“

Liensun se vrátil do pilotní kabiny, konference skončila bezvýsledně. Velitelé všech lodí si vyžádali čas na rozmyšlenou.

Sklonil se nad teleobjektivem, díky němuž mohl pozorovat zemský povrch.

Juguez přišel za ním.

„Všichni vyčkávají. Nechali jsme si čas do večera, pak se rozhodneme.“

„A co kdybychom zasypali kontejner s reaktorem hromadou ledových ker? Navršíme na něj pár metrů ledu, teda v případě, že v okolí nebude ani stopa po kočovnících.“

„To je právě ten problém. Můžou kempovat v jeskyních a ty jejich bílý jurty nejsou na ledu stejně vidět.“

„Co vichřice?“

„Ta trochu ustoupila, ale před příchodem noci je to normální, po setmění naopak možná ještě zesílí.“

Na kulaté obrazovce teleskopu viděli kontejner i stany komanda z tepelně izolačního materiálu. Maličká katalyzační centrála vyráběla nejnutnější teplo. Hlídka ukrytá v iglú pozorovala okolí pomocí otáčivého periskopu.

„Pomocí laseru bychom jistě mohli zasypat reaktor tunami ledu.“

Nedaleko jejich vzducholodi, o pár set metrů níž, se zmítala ve větru obrovská masa Slunce naděje. Připadalo jim nemožné, že by mohla uniknout bdělému oku pozorovatelů ze země. Bylo všeobecně známo, že asijští horalové mají orlí zrak a jistě ji dokážou odhalit i na takovou vzdálenost.

„Kdybychom se pro reaktor vrátili později… Pro osadníky Bratrství I to bude stejně děsné zklamání.“

„A co s komandem?“ zeptal se první důstojník.

„Naložíme ho.“

„V tom případě musíme nechat na místě nějaké návěstidlo.“

„Jenže co když na něj narazí Sibiřané?“

Liensun šel zkontrolovat měřicí přístroje. Olej samozřejmě klesal a začínal zlobit i heliový filtr. K jeho opravě potřebovali Greoga Subu, ten byl specialista na heliové filtry, které kdysi sestrojil podle obdobného orgánu u velryb. To by se však musel zúčastnit jejich mise a být na palubě jedné ze vzducholodí. Ale on se od jisté doby zaměřil výhradně na základní výzkum stejně jako jeho žena Ann. Oba dva byli zřejmě vyděšení novou politikou Obnovitelů Slunce, tak tvrdě prosazovanou starou Ma Ker. Odmítali všechny ty zbraně, útoky a loupežné výpravy. Byli přesvědčeni, že hlavní cíl jejich snažení, návrat Slunce, zdroje všeho života a pozemského štěstí, byl odsunut na poslední kolej a stal se pouhou záminkou k získání moci.

„Špatné zprávy,“ řekl Juguez za Liensunovými zády. „Když nám bude navíc chybět i helium, loď bude stěží ovladatelná. Měli bychom se co nejrychleji vrátit. Toho větru můžeme využít, ponese nás víc než polovinu cesty, až budeme na dohled mořského ledovce, pak teprve se obrátíme víc na jih.“

„Myslíte, že Slunce svobody…“

„Nemyslím si nic, dokud nic nevím. Ostatní velitelé zkoumají váš návrh schovat reaktor pod ledovou lavinou a vesměs jsou přesvědčeni, že v této oblasti zatím žádní nomádi nejsou.“

„Zatím ne, jakmile se však objeví, nutně na nás narazí. Loví prý pomocí dravých ptáků a dost často je musí hledat na obloze.“

Liensun se vrátil k obrazovkám a zkoumal ledové závěje, přilepené k strmým skálám, které se určitě snadno zřítí.

„Zpráva od pozemního komanda,“ ozval se hlas ve vysílačce.

Jeden z důstojníků šel pro vzkaz a podal ho nejdřív Juguezovi. Ten si ho zachmuřeně přečetl, než ho předal

Liensunovi:

Vlivem unikajícího tepla o výšce třiceti až čtyřiceti stupňů Celsia se kontejner noří do ledu. Čekáme na instrukce. Co nejdříve. Plukovník Skor.

„Ani ho nemusíme schovávat, zmizí sám, ten váš reaktor," poznamenal sarkasticky velitel. „Jen jak mu zabránit, aby se neponořil moc hluboko, to teda bude problém."

29

Komando se zuby nehty snažilo udržet se na tom ledovém ostrůvku uprostřed Jellyina rosolovitého bezrozměrného těla. Muži se už tři dny brodili v nerostném oleji, v roztocích jódu a antibiotik. Dvě vzducholodi zavěšené nad tímhle podivným kotlem, vyhloubeným mezi vysokými útesy průhledného rosolu, vytrvale kropily osvobozenou ledovou plochu.

Z dvaceti vyloděných mužů komanda zůstalo jen osmnáct, Jelly si na dvou z nich smlsla a jejich kosti pak vyplivla mezi ostatní. Každých čtyřiadvacet hodin musela být hlídkující četa kompletně vystřídána, i když byli její příslušníci předávkováni euforizujícími léky.

Ma Ker k nim přiletěla na palubě nové malé vzducholodi, určené jen na střední vzdálenosti, zato však nesmírně rychlé. Za klidného povětří mohla urazit až pět set kilometrů v hodině. Pokřtili ji Planoucí Slunce, zářila zlatě a rudě a rozjasňovala špinavě šedý příkrov oblohy.

Velitel Xern byl velice překvapen, když mu stará dáma oznámila svůj úmysl sestoupit na ostrůvek přímo do lůna té nestvůry.

„To vás nesmí ani napadnout. Mladí trénovaní muži, schopní bojovat proti každému nepříteli, tam nevydrží déle než šest hodin. Vytahujeme nahoru trosky třesoucí se strachy. Někteří z nich zhubnou za tu šichtu i o tři kila, jiným se už nikdy nevrátí duševní rovnováha."

Ma Ker si klidně oblékla bojovou kombinézu a zamířila k seskokové komoře. Xern jen bezmocně pokrčil rameny a pomohl ji navléct spouštěcí postroj.

„Podejte mi tamten přístroj," řekla hlasem ztlumeným filtrem ochranné kukly.

Podobalo se to dálnopisu, uzavřenému v kufříku z průhledného plastu. Zároveň ukázala na podomácku upravenou harpunovou pušku.

„Koukněte, nepokusí se harpunovat Jelly jako nějakou velrybu, co?" zašklebil se jeden z členů palubní posádky.

Nikdo se však jeho vtipu nesmál. Ma Ker zatím začala sestupovat, spouštěli ji jen velmi opatrně, aby bylo přistání na ledu co nejměkčí. Byla však ve skvělé kondici. Když ji uviděli členové komanda, ztuhli na okamžik překvapením, ale pak začali mávat a křičet radostí.

Velitel komanda se jmenoval Cohen a pocházel z jedné transevropské židovské komunity, žijící v ghettu v blízkosti hranic s Transibiřskou.

„Jsme vaší návštěvou nesmírně poctěni… Ale je to velmi nebezpečné. Ta hnusná příšera na nás útočí ze všech stran najednou. Bohužel, naše ničivé prostředky se vsakují do ledu. Museli bychom je rozlévat v neuvěřitelném množství, nebo izolovat ledovou plochu, aby byla nepropustná. To je ovšem nemožné. Jsou tu trhliny, většina z nich je ale pouhým okem neviditelná a jsou jich miliony…"

Nerostný olej ničil podrážky vysokých bot i kombinézy, museli je izolovat speciálním lakem. Ma Ker se snažila najít kousek méně kluzkého povrchu, ale i vnitřek stanů byl potřísněný olejem.

„Žijeme v neustálém strachu, ani na okamžik se ho nemůžeme zbavit. V bitvě existují aspoň chvilky uvolnění, klidu, hořkého humoru, někdy i nebezpečné lehkomyslnosti. Tady nepoznáte nic takového. Stálé napětí nahlodává i ty nejvyrovnanější jedince. Těm proklatým háďatům, tenoučkým jak vlásek, se vždycky podaří nějak prokličkovat mezi olejem, jódovými deriváty a antibiotiky a začnou růst, jako by čerpaly sílu ze samé hloubky mořského ledovce, na jehož čistém ledu se tak lehce pohybují. Za pár sekund máme zásobníky prázdné. Nemůžu svým chlapcům vyčítat, že někdy mačkají spoušť pistole úplně bezdůvodně."

Muži chodili kolem okraje améby se zásobníkem oleje na zádech a stříkačkou v ruce. Občas, v panickém strachu, postříkali kolegu, měl sice kombinézu napuštěnou ochranným nátěrem, ale i speciální lak se brzy rozpustil a muže bylo nutné evakuovat.

„Můžu-li vyjádřit svůj názor," řekl neohroženě Cohen, „není mi dost dobře jasné, jak sem chcete přivést tisíc dvě stě lidí. Zeny i děti tu budou prožívat tu nekonečnou hrůzu a brzy budeme mít plné ruce práce s duševně nemocnými."

„Cohene, Sibiřané jsou už jen deset dnů od Bratrství I. Překvapili jsme čelní skupinu, jak se snaží položit závěrečný úsek celé trati. Zničili jsme je, ale v jejich blízkosti byli další a ti začali střílet. Málem jsme přišli o jednu vzducholoď. Jen taktak dorazila zpátky na základnu, polovina heliových balonků byla zničená a porušený ochranný plášť urval vítr. Valí se na nás jako příliv. Vymažou nás z povrchu ledovce, a jestli se nám nepodaří ukrýt se tady, kam se potom schováme? Jedině tenhle nestvůrný živočich je přiměje k ústupu."

„Máte zprávy o expedici do Středosibiřské?"

„Mají obrovské problémy… Stále zuří vichřice. Máme štěstí, že tahle oblast zůstala ušetřená, jinak by se musely vzducholodi stáhnout."

Ma Ker popadla harpunářskou pušku:

„Máte tady nějakého dobrého střelce?"

„Dokonce několik," vypravil ze sebe překvapený Cohen. „To chcete tu nestvůru harpunovat? Vždyť se roztahuje na sto tisících kilometrech čtverečních?! A navíc je prý v období expanze a mohla by se roztáhnout až do dvou set tisíc."

„Dejte mi nejlepšího střelce. Kam až můžu jít bez příliš velkého rizika?"

„Všude je to nebezpečné. Dívejte se, kam šlapete, neztrácejte tu rosolovitou hmotu z očí, i tak si z nás utahuje. Člověk se lehce stane obětí přeludu. Připadá nám, že je pořádně daleko, a najednou je už pozdě. Jelly skvěle využívá své průhlednosti.“

„Chcete tím říct, že je dost vyspělá na to, aby vědomě využila zmíněného optického efektu?“

„Přesně tak.“ Nejistě se zasmál.

„Vím, že to zní pitomě, ale na tomhle prapodivném ostrůvku jsme se všichni stali pragmatiky.“

Vydala se směrem k okrajům améby, ale ostražitě se kolem sebe rozhlížela. Útesy roztřesené želatiny vzbuzovaly nepříjemný pocit, že by se mohly každou chvilku roztáhnout po celém ostrově a vysát přitom vše živé. Všimla si pečlivě srovnaných koster, obě bělostné lebky vypadaly, jako by je právě vytáhli z vařící vody, která je zbavila posledních zbytečků masa.

Cohen se k ní připojil v doprovodu jednoho ze strážců.

„To je Lacht, nás nejlepší střelec.“

„Dobře. Musíme jít blíž.“

„Ty optické iluze skutečně existují,“ naléhal Cohen, „nic jsem si nevymyslel.“

Ma Ker něco usilovně hledala v odpudivé průhledné hmotě živočicha. Zdálo se, že to našla.

„Vidíte to, támhle tu tmavší skvrnu?“ zeptala se strážného Lachta. „Mohl byste zamířit harpunu do jejího středu?“

Zadíval se na skvrnu:

„Myslíte ten šedivý plochý ovál?“

„Přesně ten.“

Lacht si vzal harpunářskou pušku a prohlížel si ji. Místo lana měla tenký elektrický kabel.

„Tu pušku jsme testovali, je přímo dokonalá. Zpětný náraz je zcela nepatrný.“

„Ten kabel je dost dlouhý?“

„Sto metrů. Miřte přímo do toho šedivého oválu.“

„Jestli je harpuna napuštěná proteiny,“ uvažoval nahlas Cohen, „ta žravá potvora ji vcucne sama.“

„S tím jsme počítali,“ ujistila ho Ma Ker.

Lacht dlouho mířil a pak vystřelil. Harpuna opsala půlkruh a ponořila se přímo do šedého oválu, pronikla několik metrů dovnitř Jelly.

Ma Ker rychle otevřela plastikový kufřík a zapojila elektrický kabel. Přímo na místě se začal odvíjet svitek papíru, na kterém se záhy objevily klikyháky, rozmístěné po obou stranách prostřední červené linky.

„Co to je?“ zvědavě přihlížel Cohen. „Nějaká nová zbraň?“

„Encefalograf.“

30

„Jedině Ligath nás může z týhle šlamastyky dostat,“ uhodil Liensun na zaskočeného velitele Jugueze. „Musíme ji z toho uhelňáku dostat. Je to nejlepší specialistka na atomovou energii, jakou máme.“

„Můžeme přece ten propad zpomalit. Centimetr za hodinu, s tím se musí něco udělat. I když zuří vichr, můžeme spustit kabely.“

„I když jich tam spustíte deset, zachytí se nejspíš jen jeden a ten se pod náporem vichru přetrhne. Víte to stejně dobře jako já, jenomže si myslíte, že musíte něco udělat, cokoliv, jen aby to vypadalo, že něco děláme.“

Posádka kolem nich byla touhle výměnou názorů konsternovaná. Juguez tady byl pánem, ale Liensun byl adoptivním synem Ma Ker a ona řídila jejich kolektiv.

„Co tedy navrhujete?“ Juguezovi se podařilo vypravit ze sebe tuhle větu a potlačit tak první zuřivou reakci.

„Jedna ze vzducholodí sestoupí nejvýš deset metrů nad zem. V tomhle údolí bude chráněná před nejsilnější vichřicí a pokusí se všemi prostředky zavrtat do ledu všechny kotvy.“

„Je to nebezpečné… A ti Asiati je můžou překvapit.“

„Všechno je nebezpečné. Nejhorší je nedělat nic.“

Slunce naděje dostalo díky svým silným motorům za úkol pokusit se o tento bravurní kousek. Loď se musela probít proti vichru přímo nad reaktor a teprve potom sestoupit z velké výšky dolů. Chvílemi letěla ve čtyřicetipětistupňovém úhlu a pod nápory vichru se posádce zdálo, že se každým okamžikem otočí a spadnou hlavou dolů.

Velitel však byl zkušený a šikovný, takže se mu podařilo dostat se hlouběji do údolí, kde to foukalo už jen stokilometrovou rychlostí. Kotevní lana vyrazila všechna najednou. Jedna z kotev se zachytila, ale kabel nevydržel, prudce se vymrštil a šlehl do přídi, narušil plášť a prorazil dva balonky.

Kotvy se zavrtávaly do ledu jedna po druhé, ale kabel pokaždé praskl a lehce poškodil vzducholoď. Ty škody způsobené Slunci naděje byly sice nepatrné, zato opakované.

Velitel počkal, až se dostane na úroveň reaktoru, a pak znovu nažhavil motory na plný pohon. Během několika minut vzducholoď nalezla rovnováhu a čelíc větru zastavila se se strašným kymácením. Dvě z kotev se v oblaku páry zavrtávaly do ledu téměř svisle pod nimi. Musely být rozžhavené doběla, aby pronikly co nejhlouběji. Slunce naděje, stále bojující s vichrem, začalo pomalu sestupovat dolů, navijáky pracovaly na zpomalený pohon.

„Čtyřicet metrů,“ ohlásil amplion, který byl napojený na rádiové vysílání ze Slunce naděje.

Pak třicet, pětadvacet, a další z kotev mohla být ukotvena. Chvíli na to se do ledu zavrtaly dvě postranní kotvy.

„Tentokrát to už vydrží,“ vydechl Liensun, který právě prožil ošklivé chvilky.

Během těch dvaceti minut vydal obrovskou duševní energii, aby zabránil veliteli Slunce naděje to vzdát. Zmocnil se jeho vědomí, bičoval velitelův sympatetický nervový systém, aby mu poskytl dostatečné množství adrenalinu, který k

tomu nadlidskému výkonu potřeboval. Teď byl na pokraji zhroucení, byl rád, že vůbec dýchá, a velitel v zakotvené vzducholodi na tom musel být zrovna tak.

„Teď už můžeme upevnit reaktor. Jen natolik, abychom mu zabránili propadat se ještě dál. Jakmile se vítr uklidní, vrátíme se k nám."

Ta dobrá zpráva přišla právě včas:

„Hlášení ze Slunce svobody, které se vrací společně s Krásným Sluncem. Obě lodi přivážejí plné nádrže minerálního oleje."

Celá posádka spustila radostné „Hurá!"

„To je skutečný návrat sluncí," řekl někdo nadneseně.

S podklesávajícími koleny se Liensun dopotácel do baru, kde hltavě vypil směs alkoholu a vitamínu C. Pak prostřednictvím obrazovky teleskopu pozoroval snažení pozemního komanda, které právě upoutávalo reaktor ke Slunci naděje.

Připadalo mu, že se díky obrazovce nakláni nad jakýmsi obrovským viváriem, kde se směšní človíčkové potýkají s ďábelským úkolem. Ten reaktor dodá jejich novému mastodontu, Slunci světa, potřebnou rychlost, až pět set kilometrů v hodině. Ale přinese jim zřejmě i nemalé potíže a nebezpečí.

„Slunce svobody volá velitele Jugueze… Oznamujeme, že se naším směrem blíží skupina jezdců. Na potazích za sebou vlečou odpalovací rampy. Jsme překvapeni jejich vytrvalostí a odolností, postupují i v tom silném vichru. Během deseti hodin se dostanou na dohled vzducholodí."

Juguez věděl, že obě vzducholodi, k prasknutí naplněné drahocenným palivem, se musí držet mimo dosah raketových střel a především si s jezdeckou kolonou nic nezačínat.

„Ale ať co nejvíc fotí a filmují. Fotky těch jezdců pak pošleme specialistům z KDNYST. Lady Diana bude jistě nadšením bez sebe, až zjistí, jak Sibiřané respektují dohody světového železničního uspořádání."

Liensun se fyzicky zotavil, ale mozek měl prázdný, vyčerpaný tím vypětím. Bloudil po palubě jako duch a hledal samotu. Nakonec se dostal do své kabiny a vrhl se na lůžko.

Krásné Slunce využilo posledních minut denního světla a začalo zásobovat palivem Jasné Slunce. Posádka vystřelila pomocí harpuny jen docela tenkou hadici, pak o něco silnější a nakonec došlo na silnou zásobovací rouru. Cloumala sebou ve větru na všechny strany tak silně, že i olej, zahřátý na vysokou teplotu, rychle tuhnul a ucpával hadici. Museli celou operaci zopakovat za svitu reflektorů ještě třikrát a Juguez si v duchu říkal, že ti jezdci si umělé záře určitě všimnou a poslouží jim jako maják.

Zásobníky Jasného Slunce byly konečně plné až po okraj. Zůstalo ho ještě dost i pro Slunce naděje. Z výšky tisíce metrů se vzducholoď podobala tlustému přežranému tuleni, který usnul na ledu.

Liensun spal nepřetržitě až do úsvitu, a ten v téhle zoufalé pustině přicházel dost pozdě. V dálce zahlédl vysoké horstvo Tibetu, které patřilo do tohoto neskutečného světa, kam, jak se říkalo, se železniční společnosti nikdy nepodařilo proniknout.

31

Vichřice už polevila, ale vítr byl stále ještě příliš silný a znemožňoval zpáteční cestu, ještě ztíženou padesátitunovou zátěží houpající se na všechny strany. Aby zamezili bočním výkyvům břemene, museli by výrazně snížit rychlost a cesta by pak trvala nejméně týden.

Z Jasného Slunce mohli tu černou křivku pozorovat. Občas se ztratila v hlubokých horských soutěskách, ale po chvíli se zas vynořila na úbočí hory. Byla to dobrá tisícovka jezdců a potahů naložených výkonnými odpalovacími rampami.

Vezli si s sebou i čtvrtky pižmoňů, jejichž stáda se volně toulala tímto krajem a živila se lišejníky rostoucími na skalnatých svazích, kde se neudržel led.

„To je pižmoní hovězí," řekl někdo. „Býci se musí správně vykastrovat, jinak to maso strašně páchne."

„Objeví nás zhruba za dvě hodiny," poznamenal Juguez. „Ale vítr je stále ještě příliš silný. Potřebujeme jen hodinku, třicet minut, abychom se, třeba jen velmi pomalu, od nich vzdálili, stačilo by i třicet kilometrů."

Přesto však přikázal, aby připravili raketomety a lasery, s nimiž se daly vyvolat obrovské laviny, pokud ovšem stroj sestoupil dostatečně nízko. V tom případě se však sami stanou vhodným terčem pro nepřátelské střely. Juguez sice předpokládal, že tahle horská kavalerie disponuje jen rampami s maximálním úhlem střely do pětačtyřiceti stupňů, neměl však žádnou jistotu.

Přípravy na start mohly trvat i několik hodin, a bylo proto zapotřebí s nimi začít, i když ručička manometru stále ukazovala sto kilometrů v hodině. Slunce naděje postupně nafukovalo balonky a splasklý obal začal dostávat konečně formu. Vypadá jako živočich, který obnovuje své síly, pomyslel si Liensun pozoruje obrazovku. Slunce naděje začalo odvíjet kotevní lana, i když kotvy dosud zůstaly zapuštěné v ledu. Část komanda se už nalodila, na ploše zůstali jen čtyři muži, kteří budou držet hlídku až do konce. Vytáhnou je teprve na poslední chvíli.

Právě v té chvíli ohlásil pozorovatel na palubě Jasného Slunce další jízdní oddíl v těsné blízkosti stanoviště: „Dostali nás. Viděli jsme jen ten první, který se vůbec nesnažil skrývat, a ten druhý zatím postupoval klidně dál."

Oddíl se skládal jen z tahačů vlekoucích odpalovací rampy. Náhle zpozorovali, že se jedna z baterií, ukrytá za skalnatým výběžkem, chystá k palbě.

„Vždyť míří na nás," zvolal Juguez a zavelel: „Plný plyn vpřed!"

Jedna ze střel explodovala v těsné blízkosti a zasažená vrtule na pravoboku se rozprskla, ve vzduchu lítaly kusy kalené oceli, rozžhavené doběla. Jeden z nich proletěl pilotní kabinou a způsobil okamžitý přetlak. Posádka si musela

bleskově nasadit kyslíkové masky. Vzducholoď zatím rotovala kolem své osy, ztrátu funkce tohoto motoru bylo třeba rychle kompenzovat.

„Levobok na plný pohon! Začněte střílet!“

Liensun pozoroval, jak Slunce naděje nabírá výšku a majestátně opouští horské údolí i s reaktorem houpajícím se pod jeho objemným břichem: bylo to nádherné. Ve stejné chvíli se však motor na levoboku splašil a Liensun si všiml, že z něho šlehají plameny.

„Přívod paliva zasažen.“

„Hasicí přístroje?“

„Pracují.“

Bílý oblak sněhových vloček zahalil hořící motor a stříkající vodní mlha uhasila plameny.

„Zbyl nám už jen motor na zádi,“ prohlásil velitel Juguez. „Musíme se otočit a záď nám poslouží jako příď. Loď bude líp ovladatelná a spotřebujeme míň paliva. Takhle se ale daleko nedostaneme.“

„Dokážeme to až na mořský ledovec?“

„Obávám se, že ne. Musíme se uchýlit do tábora číslo dvě v neosídlené oblasti a pokusit se o opravu. Stačil by nám aspoň jeden motor. Jinak…“

Teplota v kabině dramaticky klesla, všichni si nasadili ochranné kukly izotermických kombinéz a připevnili si kyslíkovou masku, aby vůbec mohli dýchat.

„Ztrácíme výšku, dva metry ze sekundu.“

„Za čtyřicet až padesát minut budeme škrábat led,“ oznámil Juguez. „Musíme se pokusit zjistit, kudy to uniká. Heliové filtry jsou v pořádku?“

„Žádný nebyl zasažen, veliteli.“

Rozhostilo se stísněné ticho. Nikdo se neodvážil vyslovit to nahlas, ale všichni si uvědomovali, že jsou ztraceni.

32

Yeuze se upřeně zadívala na vlakvedoucího, který jí přišel osobně oznámit, že právě dorazili na konečnou této trati.

„Jak to, na konečnou? Chcete tím snad říct, že koleje už dál nevedou?“

„Nikoliv, cestující,“ řekl jemně černoch. „Tady jen musíte vystoupit. Zdejší stanice je ale velice nehostinná, a tak vám vřele doporučuji, abyste přesedla na nejbližší expres, který odjíždí za dvě hodiny. Je tady velká vojenská posádka, samí vojáci a pár obchodníků. Jistě byste tu našla nějaký Vlakhotel, ale ti lidé by vás neustále obtěžovali.“

„Proč je tu tolik vojáků?“ mumlala Yeuze pro sebe, když vytahovala zavazadla z osobního boxu.

Vlakvedoucí jí pomohl vynést je na nástupiště.

„Tam dál je už zakázaná zóna, cestující.“

„To je ale nějaká novinka, ne?“

„Už několik let je zde konečná, cestující. Kdysi tu zuřily nepokoje. Musíte se vrátit, odkud jste přijela. Jinak, chcete-li se dostat do Jižní polární Afrikánie, použijte Západní sítě, je mnohem frekventovanější a rozhodně daleko pohodlnější.“

Blížil se důstojník Výhybkářů následován dvěma železničními policisty. Byl to vysoký chlapík a husté šedivé vlasy se mu vlnily po obou stranách vojenské čepice.

„Cestující velvyslankyně Yeuze?“

Rozčileně vydechla. Vlakvedoucí vykulil vystrašeně oči. Celou cestu uchovala své inkognito a teď, na samém konci, jí někdo oficiálně osloví přímo na nástupišti!

„Cestující velvyslankyně, je naším úkolem chránit vás během vašeho zdejšího pobytu, nicméně bychom vám chtěli vřele doporučit, abyste odjela hned nejbližším vlakem. Očekáváme příjezd velké vojenské posádky, a to má vždycky za následek nepříznivou atmosféru, která se v takových okamžicích bohužel zmocní naší stanice.“

„Opravdu nemůžu pokračovat v cestě?“

„Opravdu ne, cestující velvyslankyně,“ odpověděl pevně výhybkář.

„Ale vždyť Železniční instrukce podávají ucelený popis celé zdejší sítě včetně stanic, které se podél ní vyskytují. Mluvím o ŽI z letošního roku, 2361.“

„Vím, cestující velvyslankyně. Jen neradi bychom veřejně probírali naše vnitřní problémy. Jestliže se nějaká skupina výtržníků oddává podvratné činnosti, je to pouze naše záležitost. Uzavřeli jsme celou tuto oblast.“

„Existuje stanice, která se jmenuje Roofless Station? To jméno by mělo znamenat stanici bez kupole, bez skleněného krytu, má tam vládnout příjemná venkovní teplota. Už tady mi ledová vrstva připadá velmi tenká.“

„O takové stanici jsem nikdy neslyšel. Víte, náš lid zbožňuje různé příběhy a legendy, rád je vypráví, ale taky vymýšlí. Roofless Station… No tohle… Opravdu moc hezké jméno, roztomilé… Ovšem příliš krásné, než aby to mohla být pravda. Na vedlejší koleji právě seřazují váš expres, pospíším si, abych pro vás získal luxusní kabinu.“

Nemělo smysl dál naléhat. Celý týden opatrnosti, cestování křížem krážem, aby za sebou zmátla stopy, neutrální výraz při jednání s úřady, a to všechno zbytečně. Nic z toho jí nepomohlo zmást afrikánské specialisty.

„Tak dobře, děkuji,“ prohlásila, „prozatím se vzdávám.“

Ta kabina byla opravdu luxusní, se starožitným nábytkem a koupelnou. Nosič jí uložil zavazadla a zavolal stevarda. Měla už hlad i žízeň, v tom minulém vlaku se ani neodvážila ukázat se v jídelním voze.

Prostřeli stůl s bělostným vyšívaným ubrusem. Sám šéfkuchař přivezl servírovací stolek obtěžkaný stříbrným nádobím a křišťálem.

„Přejeme vám dobrou chuť.“

První, čeho si všimla, byla láhev vína uložená v servírovacím košíčku. Stejná jako ty, které dostala v Grand Star Station. Značkové víno z Jeskyně. Vypěstované v Afrikánii a dozrálé v Transevropské.

A pak to našla. Na stolečku vedle ní ležel kufřík, ebenový, úplně stejný jako ten minulý, pod lahvemi vzácného vína byl ukrytý malý Kurtsův počítač.

Otevřela ho. Zase tři láhve stejné značky. A ještě tajné dno. Ležela tam nádobka ze silného skla, byla kulatá a měla podstavec. Nádobka obsahovala našedlou substanci a Yeuze si zprvu myslela, že je to písek vulkanického původu.

Ne, nebyl to písek, v hloubi duše to věděla hned. Vzala urnu nábožně do rukou a pozvedla ji k ústům.

To bylo vše, co zbylo z Liena Raga. Kurts svůj slib dodržel, navzdory zákazům a policejnímu dozoru. Byla to pohřební urna z křemičitého skla.

33

Řekli jí, že Liensun je na palubě Jasného Slunce. Krásné Slunce doletělo ze západu jako první, ale nemohlo se na zemi zdržovat. Hned jak naplnili palivem všechny zásobníky, vracelo se zpět zásobit pohonnými hmotami přímo za letu dvě další vzducholodi nesoucí reaktor. Slunce naděje a Slunce svobody ho doprovázely. V případě nutnosti mohly jejich posádky vyhodit další smyčky a nadlehčit tak těch padesát tun váhy reaktoru.

„Ale co je s Jasným Sluncem!“

„Kryli střelbou náš únik před jízdním oddílem Asiatů. Letěli jsme nejdřív na jih, pak na východ, a přistáli na jednom z vytipovaných stanovišť, doplnili palivo a opravili menší závady.“

„Jaké závady?“

„Všichni jsme byli více či méně zasaženi jejich střelbou.“

„Ale co Jasné Slunce!“

„Nakonec doletí na základnu, uvidíte.“

Slunce naděje a Slunce svobody byly ještě dva tisíce kilometrů daleko, to znamená dva až tři dny cesty, podle síly vzdušných proudů. Motory se přehřívaly a spotřebovaly mnohem víc paliva. Proto se Krásné Slunce vracelo s dalšími zásobami paliva.

Dívala se za vzducholodí s pocitem, že jí puká srdce. Velitel jí určitě něco tajil, o Liensunovi, jejím adoptivním synovi, jí neřekl nic. Raději by znala pravdu, ať by byla jakkoli krutá.

Kolem poledne se objevil rychlík mezi vzducholoděmi, Planoucí Slunce, a bez problémů přistál. Brzy nato se v kabině správního kolektivu objevil velitel Xerw, aby podal první hlášení.

„Za kolik dní?“ zeptala se rezignovaně Ma Ker.

„Zdá se, že Sibiřané jsou zablokovaní, došlo patrně k pohybu mořského ledovce, propadá se přímo před nimi v mnohakilometrové vzdálenosti. Dovážejí tuny ledu, aby to vyrovnali, ale marně. Kdyby nedělali nic, vyšlo by to nastejno.“

„Takže stojí stále na stejném místě, pořád je to deset dní?“

„Tak zhruba, ano… Teplý mořský proud nejspíš uvolňuje ledovec zespodu. Na první pohled vypadá zdravě, ale je sotva dva metry silný, je jako most, který snese jen slabou zátěž… Ta jejich vypasená armáda rozhodně nemůže pokračovat v cestě. Led ty tisícovky tun neudrží.“

Ma Ker si kapesníkem otřela čelo a oči.

„Konečně nějaká dobrá zpráva! Říkáte kilometry?“

„Stavějí koleje na všechny strany, sondují kolem dokola. Jsou tak zaneprázdnění, že si nás ani nevšimli, klidně jsme se mohli přiblížit, nikdo na nás ani vystřelil.“

Ma Ker vytáhla prastarý atlas a zapíchla hubený prst do bývalého Pacifiku:

„Kurošio, teplý severní rovníkový proud. Od vzniku doby ledové určitě změnil směr díky podmořským katastrofám… Mohl by v těchto místech protínat mořský ledovec na stovkách kilometrů… A možná deset i dvacet kilometrů na šířku, jestli to je hlavní proud… Budou muset postavit most… Spíš viadukt, tak jako Kid. To je skvělá zpráva! Díky, Xerwe.“

„Dělám jen svou práci, Ma Ker. Teď si čtyřiadvacet hodin odpočineme a pak se znovu vydáme na průzkum. Naše rychlost a pohyblivost Sibiřany vždycky zaskočí. Než k nám doletí jejich řízená střela, která na to potřebuje šest až osm sekund, jsme už o kilometr dál.“

Ma Ker mu ještě zadala další výzkumný úkol v této oblasti mořského ledovce.

„Vydejte se ještě víc na východ a vysondujte, jestli křehký ledovec pokračuje i dál.“

Někdo jí přinesl podnos s jídlem, ale neměla vůbec hlad. Pak za ní přišla Ann Subová. Všimla si, že je trochu pohublá.

„Je mi líto, že Ligath byla zajata… Obávám se, že díky novým obviněním ji odsoudí na smrt… V laboratořích nám bude strašlivě chybět.“

Ma Ker jen přikývla. Co jí bylo po nějaké Ligath, hlavně aby se z toho dostal Liensun.

Večer navštívil Ma Ker primář a přinesl jí zprávu: „Ten encefalogram je divný,“ řekl nejistě, „prozrazuje přítomnost jisté formy inteligence.“

„Věděla jsem to,“ zachvěla se Ma Ker, „já to věděla.“ „Její inteligence se však může zcela lišit od té naší. Jelly je jen obří améba. Nemyslete si, že se s ní můžete snadno domluvit a udělat si z ní spojence!“

34

Jdrien opustil v noci tábor rozložený u tulení díry. Na rameni si nesl dvě pletenky masa i s navlečenými kuličkami sádla a rychle se vzdaloval od svého iglú. Šel bez přestávky, dokud se nerozednilo. Ten mléčný svit vystřídal tmu jen asi na deset hodin denně, a to jen v těch nejlepších obdobích. Ještě donedávna používali lidé slova „svítání“, ale Společnosti postupně dosáhly toho, že se výrazu, který už stejně neměl žádný obsah, přestalo užívat.

Jdrien pochodoval směrem na sever, šel v ústrety nestvůře, která paralyzovala děsem jeho lid. Chtěl ji pozorovat, studovat, odhalit její slabiny, její mezery. Chtěl projít za každou cenu, a především se chtěl dozvědět, jak je možné, že v lůně té nezměřitelné hory rosolu přežívají lidé. Určitě tam byli, neboť Jdrien zachytil jejich myšlenky. Nemohli být zajatci toho živočicha, zjistil by to. Ti neznámí mu připadali vyděšení, stále ve střehu, mohli se však v nitru améby volně pohybovat a také přicházet i odcházet, stejně jako Velrybí lidé mohli žít v útrobách velryb. Ovšem s tím rozdílem, že Velrybí lidé své velryby milovali a ty jim jejich náklonnost štědře oplácely.

Zastavil se jen na chvíli, aby spolkl kousek masa a tuku. Zatím snášel ten hrozný mráz bez kryohormonů. Vezme si je, až padne tma, jestli se zvedne vítr a on nebude mít dost síly postavit si iglú. Vítr se přednedávnem utišil a nejstarší ze skupiny si mysleli, že by nyní mělo nastat období relativního klidu. Jdrien věřil, že se brzy dostane k průhledné hranici Jellyina roztřeseného těla.

Šel, dokud se nesetmělo, a podařilo se mu najít hromadu ledových ker, kde si vydlabal úkryt. Spal hlubokým spánkem plných šest hodin. Pak se nasytil malou porcí masa a tuku, věděl, že mu zásoby budou muset vydržet nejméně dva týdny.

Znovu se vydal na cestu směrem k nestvůře. Netušil, že docela blízko, sotva kilometr za ním, ho trpělivě následuje Vsin. Nemyslela na nic, nutila svou mysl k nečinnosti, aby na sebe neupozornila vždy bdělé vědomí svého přítele Jdriena.